„Acțiune cu miez, dialoguri spumoase și emoții profund de dublare de umar."
RT Books Review
Sărută-mă cu foc
SHANA GALEN

SHANA GALEN
SĂRUTĂ-MĂ CU FOC
SERIA PUŞTII DIN COVENT GARDEN 3

I Kissed a Rogue by Shana Galen

Traducere din limba engleză Elena Arhire
LITERA
Bucureşti

Lui Gayle Cochrane, care mă ajută mai mult
decât şi-ar putea închipui.

Capitolul 1

Trebuia să scape. Nu putea să moară aici, într-un întuneric beznă, singură. Poate că merita o asemenea moarte, dar va lupta până la ultima suflare. Aproape că îşi eliberase mâinile tot răsucind şi manevrând frânghia între încheieturile iritate până ce aceasta slăbi uşor. Cei care o răpiseră nu o legaseră foarte strâns, dar era singura greşeală pe care o făcuseră.

Lila habar nu avea cât timp stătuse în pivniţa umedă şi rece, dar ştia bine momentul în care viaţa ei o luase cu totul razna. Trăsura gonise nebuneşte pe străzile cufundate în întuneric ale Londrei, tropăiala familiară a copitelor cailor răsunând aproape ca o muzică în urechile ei. Îşi strânsese pelerina groasă peste umerii dezgoliţi şi îşi sprijinise pantofii de dans pe cărămida caldă de la picioare.

Nu-şi mai dorea decât să ajungă în patul ei călduţ şi să bea o ceaşcă de ceai. Nu-i mai păsa nici că, plecând devreme de la balul organizat pentru logodna verişoarei Rose, risca să înfrunte mânia tatălui ei a doua zi dimineaţă. Participase la ceaiul de logodnă, la cina de logodnă şi acum la balul de logodnă. Şi-ar fi dorit ca Rose să se mărite odată şi să se termine toată povestea. Cufundată în aceste gânduri negre, îl auzise pe vizitiul John urlând şi simţise cum trăsura încetineşte.

Lila dăduse la o parte perdeluţele să vadă ce se întâmplă, dar nu întrezărise decât fuioarele ceţii londoneze şi siluetele amorfe ale călăreţilor însoţitori care se străduiau să se poziţioneze protector în faţa portierei de la trăsură. Oftase cu o iritare nerăbdătoare.

— Acum, ce s-a…?

Închisese numaidecât gura, la auzul unui bubuit şi al vocii unui bărbat necunoscut. Trăsura se clătinase dintr-o parte în alta, în timp ce caii tropăiau înspăimântaţi. Se aşteptase să audă cuvintele liniştitoare ale lui John, însă nu auzise decât un strigăt înăbuşit şi pocnetul a ceva care semăna cu puşca tatei.

Cu inima zbătându-i-se înfricoşată în piept, încuiase unul dintre zăvoare şi se întinsese spre celălalt, când un bărbat înalt şi subţire deschise brusc portiera.

Îi zâmbise, cu gura aceea cu buze subţiri, şi-i observă obrajii cu oasele colţuroase ale feţei.

— Bună, Lady Lillian-Anne.

După aceea, totul parcă fusese învăluit ca într-o ceaţă. Fusese scoasă din trăsură, cu o glugă peste cap, şi împinsă cu spatele spre vehicul, mâinile legându-i-se cu mişcări brutale. Lila fusese atât de şocată de violenţa comportamentului, încât nici măcar nu mai ţipase, apoi se simţise ridicată şi aruncată peste umărul unui bărbat. Nu fusese dusă până foarte departe, când auzi scârţâitul unei uşi deschise şi sunetul cizmelor pe podelele din lemn. O altă uşă, apoi încă una, iar cel care o răpise mai coborâse o scară şi o lăsase din braţe.

Ea ţipase atunci şi dăduse să se tragă înapoi doar ca să se lovească de o pereche de cizme tari. O voce, foarte asemănătoare celei care o salutase, îi şuieră la ureche.

— Tacă-ţi fleanca. Stai potolită că, dacă nu, îţi bag ceva pe gât. Mă auzi, ducesă?

Ea dăduse din cap şi închisese gura. Îşi îndoise picioarele şi îşi încovoiase umerii în faţă, făcându-se mică de tot, aşteptând parcă o veşnicie să vadă ce urma să se întâmple de acum. O vor jefui? O vor viola?

Nu era ducesă, ci doar fiica unei ducese. În minte i se ivi gândul nebunesc că poate bărbaţii o căutau pe mama ei vitregă, ducesa de Lennox. Dar nu. Îi spuseseră Lady Lillian-Anne. Ştiau cine era. Puseseră la cale răpirea şi tot ce avea să urmeze.

Lila tremura din toţi rărunchii, corpul fiindu-i zguduit de frică şi frig. În cele din urmă, bărbatul se îndepărtase. La ordinul lui, ceilalţi îl urmaseră, iar ea le auzise cizmele bocănind pe scări, apoi scârţâitul uşii închise.

Rămăsese pe podeaua tare, pietricelele de pe jos înfigându-i-se în piele prin rochia de mătase şi prin pelerină. Tresărise la scârţâielile şi trosnetele scoase de structura clădirii, temându-se în fiecare clipă că va auzi cum bărbaţii

se întorc după ea. Treptat, se obişnuise cu diferitele sunete, dar nu cu mirosul, niciodată cu mirosul.

Ceva îşi găsise sfârşitul aici jos – mai multe lucruri – dar, cum avea gluga trasă peste faţă, nu-şi putea decât închipui ce anume. Lila bănuia că vinovaţi pentru miasma înţepătoare şi bolnăvicioasă care îi ardea nările erau şobolanii morţi. Când începea să se gândească la cadavre de oameni, îşi muşca tare buzele, pentru a-şi stăpâni panica tot mai mare.

Era ciudat că, în inima Londrei, totul era acoperit de o linişte adâncă, cu excepţia clănţănitului scos de dinţii ei.

Acum încetase să mai tremure, după prea multe ore ca să mai stea să le numere. Lila era prea amorţită să mai simtă frigul. Frânghia din jurul încheieturilor era singurul lucru de care îi mai păsa. Se răsuci şi se smuci până când, într-un final, reuşi să-şi elibereze o mână. Îşi muşcă tare buza când simţi durerea frânghiei aspre care îi alunecă peste piele. Mănuşile, pe care şi le scosese centimetru cu centimetru, poate ar fi reuşit să-i protejeze pielea dezgolită, dar erau doar încă un obstacol între ea şi libertate.

Cu o tresărire, îşi eliberă încheieturile şi răsuflă uşurată, strângându-şi braţele peste piept. Umerii îi zvâcneau, iar simplul gest de a şi-i roti în direcţia opusă îi provocă o durere cumplită. Căută deschizătura glugii pe care o purta şi o descheie la repezeală. Negrul ca de smoală fu înlocuit de un cenuşiu de cărbune. Dacă pivniţa avea vreun fel de ieşire, ea nu avea cum să o găsească în întunericul nopţii. Se ruga să mai fie încă noapte, pentru ca dimineaţa să-i descopere o cale de scăpare, spera ea, şi nu o grămadă de corpuri în putrefacţie.

Trebuia să afle o cale de ieşire. Trebuia ca, până acum, tatăl ei să-şi fi dat seama că fusese răpită. Va fi înnebunit de îngrijorare. Trimiseseră oare cei care o răpiseră un bilet de răscumpărare? Despre asta era vorba? Colin îl putea convinge pe duce să plătească. Colin şi Lila deveniseră tot mai apropiaţi după moartea mamei lor. Nu putea permite ca tatăl lor să ignore un bilet de răscumpărare.

Dacă exista un bilet de răscumpărare.

Dacă ducesa de Lennox se afla în spatele acestei întâmplări? Mama vitregă a Lilei o ura cu înverşunare, dar nici măcar ea nu s-ar fi coborât într-atât încât să angajeze nişte mercenari care să o răpească pe fiica ei vitregă.

Însă Lady Selina ar fi făcut una ca asta. Ea şi Lila se detestaseră reciproc încă de la primele lor sezoane în societate, când Lord Hugh o invitase pe Lila la dans înaintea Selinei. După aceea începuse războiul dintre ele.

Selina era măritată acum şi, cu siguranţă, prea ocupată încât să pună la cale tot felul de atacuri împotriva Lilei. Dar Madeleine Stratham, prietena verişoarei Rose, nu era prea ocupată şi călcase intenţionat pe rochia Lilei la balul din seara aceea, rostind un şuierător „ai grijă”.

Fusese oare un avertisment?

Lila simţi cum i se învârt în cap toate gândurile. I-ar fi luat ore bune dacă se apuca să-şi numere toţi duşmanii. Şi cine ştie ce îi vor face răpitorii ei când se întorceau. Îşi lipi mâinile de podeaua rece şi murdară de sub ea, bâjbâind cu degetele până îşi găsi mănuşile. Şi le puse din nou, nu atât ca să-i fie mai cald, cât mai degrabă să o protejeze, şi porni să înainteze prudent, cu mâinile întinse în faţă. Genunchii îi tremurau şi i se împleticeau.

— Te rog, să nu fie corpuri. Te rog, să nu fie corpuri, repetă ea în şoaptă, ca o incantaţie.

Din fericire, pivniţa părea pustie. Descoperi un perete şi merse de-a lungul lui până ajunse la baza scărilor. Mâinile cercetară lemnul aspru până găsi ieşirea. Casa scării nu avea balustradă, astfel că Lila îşi ridică atent fustele şi se apucă să urce încet şi în linişte. Vârfurile degetelor întâlniră lemnul uşii aflate în capul scărilor şi ea se opri să asculte încordată.

Nu auzea nimic în afară de tăcere şi nişte note muzicale care veneau de departe. Poate că prin apropiere se afla o tavernă sau vreo distilerie de gin. Nu avea cum să ştie sigur că de cealaltă parte a uşii nu se afla vreun paznic, dar apăsă oricum pe clanţă. Clanţa se mişcă, dar uşa nu se clinti din loc atunci când se împinse în ea.

Trebuia să existe un fel de zăvor care o ţinea închisă bine.

Lila aşteptă, ascultând din nou semne de mişcare sau o confirmare că strădaniile îi scăpaseră neobservate. Când nu auzi nimic, zgâlţâi uşa din ţâţâni. Lemnul era şubred şi vechi. Un ghiont zdravăn şi reuşea să frângă zăvorul.

Trase prelung aer în piept şi spuse iute o rugăciune în gând. Nu se mai rugase niciodată atât de mult… nu, fusese propriul ei Dumnezeu prea mulţi ani. Lila se trase înapoi, cu grijă să nu păşească prea departe şi să se prăbuşească pe scări, apoi se repezi cu umărul în uşă.

Durerea se dezlănţui în momentul impactului, o căldură ascuţită răspândindu-i-se la nivelul gâtului şi al spatelui. Şi apoi îşi dădu seama că se prăvăleşte în faţă, în clipa în care uşa cedă, iar ea nu-şi mai putu controla paşii împiedicaţi. Căută înnebunită ceva care să amortizeze căderea, dar nu găsi nimic, iar picioarele i se încurcară în fuste, făcând-o să aterizeze în genunchi. Se simţi străbătută de o durere şi mai aprigă şi scoase un suspin uşor.

Sprijinită în mâini şi în genunchi, înălţă capul şi privi în întuneric. Nu ştia unde se află – o clădire sau o casă abandonată? Nu existau ferestre sub care să se ghemuiască şi nu reuşea să-şi dea seama cât era ceasul. Nu se auzeau nici voci, cu excepţia sunetelor care răsunau afară pe stradă. Indiferent de locul în care se afla, nu era prea aproape de o stradă aglomerată. Vocile păreau să răzbată de departe şi ajungeau nedesluşit până la ea. În sinea ei se ruga să fie singură.

Lila se ridică şi se mişcă uşor înainte, împiedicându-se la tot pasul de obiecte pe care le întâlnea în cale – o bucată de lemn colţuros, un vas spart, un talmeş-balmeş de haine sau pături. În cele din urmă, coti uşor într-o parte şi zări ceaţa cenuşie a zorilor printr-o crăpătură din fereastră. Era trecut de miezul nopţii când plecase de la bal, iar acum bănuia că era aproape cinci dimineaţa.

Se făcu mică şi continuă să înainteze, vrând să descopere ce se află dincolo de închisoarea ei. Cu cât se apropia mai mult de fereastră, cu atât mai clar se

desluşeau vocile pe care le auzise mai devreme. În final, se ridică spre un colţ al ferestrei şi îşi făcu curaj să arunce o privire afară. Sticla, dacă existase vreodată, fusese spartă sau scoasă de multă vreme, iar frigul primelor ore ale dimineţii pătrundea pe fereastră. Afară nu se afla nicio stradă, aşa cum îşi închipuise, ci o curticică sau o piaţetă, chiar dacă descrierea era mult prea măreaţă pentru spaţiul îngust şi plin de gunoaie pe care îl zări.

Din acel unghi al clădirii, nu auzea muzica, dar ştia acum de unde se auzeau vocile. Patru bărbaţi stăteau în curte şi vorbeau cu voci scăzute. Un bărbat, cel care stătea cu faţa spre ea, purta o haină lungă şi o pălărie din blană de castor. Era masiv, mult mai impunător decât ceilalţi. Lucru care nu spunea prea multe, din moment ce ceilalţi erau scunzi, costelivi şi îmbrăcaţi prea subţire pentru noaptea rece.

Cu excepţia unuia dintre ei.

El era cel care o luase pe sus, iar acest gând o făcu pe Lila să se retragă mai în penumbră.

Cum bărbaţii îşi văzură în continuare de discuţie, ea mai aruncă o privire spre ei. Bărbatul care o răpise purta o haină zdrenţăroasă, lungă până la coapse, şi gesticula tendenţios. El era capul tâlharilor şi, urmărindu-l, Lila îşi dădu seama că se certa cu gentlemanul înstărit.

Bătăile inimii şi sângele care îi bubuia în urechi se potoliră suficient încât să audă frânturi de discuţie.

— …nu ţi-ai făcut treaba.

— Ia stai o clipă. Cine te crezi?

Cuvintele fură rostite de gentleman. Lila îi simţi accentul cultivat din voce.

La un semnal pe care nu l-ar fi observat dacă nu ar fi urmărit scena de la distanţă, tâlharii se apropiară de gentleman, aşezându-se pe poziţii până ce îl încercuiră. Liderul rămase în faţa domnului care tot îndruga ceva, dar care nu părea să-şi fi dat seama că se afla în pericol.

— Vrei să ştii cine sunt? îl întrerupse liderul pe domn. Îţi arăt eu cine sunt.

Lilei i se tăie răsuflarea când zări străfulgerarea

metalului în lumina difuză şi aproape că scoase un ţipăt când doi dintre tâlhari îl înhăţară pe gentleman şi îl ţintuiră pe loc. Totul se petrecu şi se încheie cu atâta rapiditate, încât Lila nici măcar nu avu timp să întoarcă privirea. Pumnalul spintecă aerul cu viteza unui fulger, iar o tăietură de un roşu aprins se căscă pe gâtul gentlemanului. Apoi, bărbatul se prăvăli secerat la pământ, iar o baltă întunecată începu să se formeze în jurul lui.

„A murit, a murit, a murit.”

Mintea Lilei nu se mai putea opri din repetarea cuvintelor.

— Ocupaţi-vă de el, le spuse liderul celorlalţi bărbaţi, făcând un gest indiferent spre corpul nemişcat.

„A murit, a murit, a murit.”

Va urma ea? Îi va pune pumnalul la gât şi o va tăia ca pe un peste care trebuia eviscerat? Îşi strânse pumnul la gură şi se uită îngrozită spre lider.

Şi atunci îşi dădu seama că şi el o privea pe ea.

Privirile li se întâlniră, iar liderul clătină din cap şi o porni spre ea.

— O să-ţi doreşti să nu fi văzut asta.

Îngrozită, Lila se trase cu paşi împleticiţi de la fereastră, dar era prea târziu.

*

— Domnule.

Cineva îl scutură uşor de umăr, iar Brook deschise ochii. Se trezi imediat alertat, cu corpul încordat şi gata de atac.

— Domnule.

— Ce este?

Se ridică în capul oaselor, îşi frecă faţa o dată şi se uită lung la Hunt. În parte valet, în parte secretar, în parte detectiv, Hunt era cu adevărat omul bun la toate. Pentru Brook, era un om indispensabil.

— A sosit un lacheu de la Derring House. Vă caută cineva.

Brook absorbi informaţiile primite chiar în timp ce femeia întinsă în pat, lângă el, gemu şi se întoarse, trăgându-şi o pernă peste cap. Ochii lui Hunt nu se abătură nicio clipă de la faţa lui Brook. Flăcăruia galbenă de la lumânarea pe care o ţinea slujitorul pâlpâi peste maxilarul lui frumos ras, peste ochii negri şi trăsăturile cizelate. Brook nu înţelegea cum de reuşea să arate atât de al naibii de treaz la…

— Cât este ceasul? întrebă Brook.

— Patru şi jumătate, domnule.

Brook rămase cu picioarele goale suspendate în aer.

— Dimineaţa?

— Da, domnule.

— Cine naiba are ceva de discutat cu mine la patru dimineaţa? Spune-i să revină la biroul meu la o oră decentă.

— I-am dat aceste indicaţii, domnule.

Brook aşteptă. Hunt nu era vreun prost. Nu l-ar fi smuls pe Brook din braţele calde ale Arabellei fără un motiv bine întemeiat.

— Dar? întrebă Brook, aruncând o privire plină de jind spre trupul subţiratic al Arabellei, goală sub aşternuturi.

— Lacheul spune că domnul venit în vizită este ducele de Lennox.

La auzul cuvântului duce, Brook se ridică iute, dar se opri imediat ce auzi şi restul numelui.

— Lennox?

Hunt dădu din cap, cu o expresie de mâhnire pe chip.

— Ce naiba vrea?

— Lacheul nu mi-a dat detalii, domnule.

Hunt îi întinse halatul lui Brook, pe care acesta şi-l trase repede înainte de a folosi oala de noapte aflată în spatele unui paravan.

În timp ce Hunt îl ajută să se îmbrace în tăcere, mii de posibilităţi se conturară în mintea lui Brook.

Ducele fusese jefuit. Noua lui soţie fusese răpită. Armăsarul lui pursânge fusese otrăvit.

Nu-şi va permite să se gândească la ea. Nu-şi va

permite să recunoască încleştarea pe care o simţi în stomac când îi apăru în minte imaginea lui Lady Lila.

Nu se mai gândise la ea de ani buni, şi nu din pură întâmplare.

— Hai să mergem, spuse el, fluturându-şi prin aer lavaliera şifonată. Folosea apartamentul acesta uneori, atunci când îşi dorea să se bucure de intimitate, departe de mama lui şi de restul familiei care locuia la Derring House. Îşi ţinea aici doar strictul necesar. Probabil că Hunt ar fi putut să-i găsească o lavalieră curată şi scrobită, dar Brook nu voia să se mai deranjeze cu aşa ceva. O parte îndărătnică dinăuntrul lui voia să-l întâmpine pe duce fără lavalieră.

Ajuns în pragul uşii de la dormitor, Brook aruncă nerăbdător o privire spre Hunt. Hunt îşi drese glasul şi făcu un semn din cap spre pat. Uitase de Arabella.

Avusese spectacol la teatru până noaptea târziu, apoi o scosese la cină înainte de a o aduce aici. Nu se va trezi pentru ore bune. Brook căută în jur un stilou şi hârtie. Negăsind nici una, nici alta, dădu să o ia spre salon şi biroul de acolo, dar Hunt scoase ca dintr-un joben o coală de hârtie, un stilou şi cerneală.

Brook privi lung obiectele întinse spre el.

— Ce altceva mai ai ascuns în haină?

— Ah, una, alta, domnule.

— Pfui!

În grabă, Brook îi scrise un bileţel Arabellei, apoi îl aşeză pe perna pe care, cu mai puţin de un sfert de oră mai devreme, se odihnise şi el şi ieşi din apartament în urma lui Hunt.

Douăzeci de minute mai târziu, se afla în salonul mamei lui. Crawford, majordomul mamei, îi oferi o ceaşcă de ceai, de parcă ar fi fost o oră rezonabilă, nicidecum cinci şi jumătate dimineaţa

— Unde este mama? îl întrebă Brook pe Crawford, refuzând ceaiul şi observând rigiditatea cu care Lennox stătea lipit de fotoliul pe care îl ocupa. Ţinea în echilibru pe genunchi o ceaşcă plină, neatinsă, de ceai.

— S-a retras, domnule, spuse Crawford. Trebuie să-i dau de veste lui Edwards dacă aveţi nevoie de înălţimea Sa.

— Foarte bine, Crawford. Poţi pleca.

După ce majordomul închise uşa, iar Lennox şi Brook rămaseră singuri, Brook se apropie de poliţa şemineului şi se sprijini indolent de ea. Mişcarea îi făcu cămaşa, descheiată la gât, să se ridice uşor. Nu se mai pieptănase şi, chiar dacă avea părul scurt, spera să fie ciufulit.

— Asta chiar că este o surpriză, spuse Brook. Câtă amabilitate să onoraţi cu prezenţa voastră modesta noastră locuinţă.

Ducele nu spuse nimic, rămase pur şi simplu cu ochii pironiţi în ceaiul lui. Părea evident tulburat, iar lui Brook aproape îi fu milă de el.

Aproape.

În cele din urmă, ducele ridică privirea. Ochii îi erau înroşiţi şi era tras la faţă. Părul negru, presărat ici-colo cu şuviţe argintii, pe care îl purta mereu dat pe spate, îi cădea în onduleuri neîngrijite peste fruntea înaltă.

— N-am ştiut unde să mă duc altundeva. Ştiu că probabil mă urăşti…

— Ură este un cuvânt mult prea puternic. Presupune o emoţie, iar mie nu-mi inspiraţi emoţii, duce. Nu-mi pasă dacă trăiţi sau muriţi.

Ceaşca de ceai tremură uşor, iar lichidul se vărsă peste margine, în timp ce Lennox o aşeză cu mişcări nesigure pe masă.

— Nu este vorba despre mine. El se ridică în picioare, înălţimea lui fiind copleşitoare, aproape aceeaşi cu a lui Brook. Am venit aici pentru că mi-am zis că o să poţi lăsa deoparte trecutul şi pentru că am auzit că eşti cel mai bun.

— Cel mai bun?

— I-ai găsit pe băiatul lui Flynn şi pe fiica marchizului de Lyndon, care fuseseră daţi dispăruţi. Dacă nu vrei să o faci pentru mine, fă-o pentru Lila.

— Ce legătură are ea cu povestea asta?

— A fost răpită în seara asta, chiar după miezul nopţii. Vizitiul meu şi un călăreţ sunt morţi. Viaţa altuia atârnă de

un fir de păr.

Toate încremeniră în mintea lui Brook în clipa aceea. Sfârâitul focului din spatele lui, tropăiala cailor care trăgeau căruţele spre piaţă, bătaia ritmată a ceasului cu pendulă de pe coridor se stinseră undeva în depărtare.

Lila fusese răpită. Putea să fie rănită, violată, moartă. Nu o mai văzuse de şapte ani, însă ideea că i se putea întâmpla ceva îl zdruncină din temelii. Brook îşi înăbuşi înverşunat frica şi îşi încleştă o mână la spate. Trebuia să rămână calm, raţional, precis.

— Daţi-mi toate detaliile.

Pentru prima dată în noaptea aceea, umerii ducelui se îndreptară.

— Atunci, o să mă ajuţi?

— O s-o găsesc. Unde este acest călăreţ rănit?

— Acasă. O să te duc la el.

— Pe drum, puteţi să-mi descrieţi evenimentele serii, aşa cum le ştiţi.

Brook se îndreptă spre uşă, dar o mână a ducelui pe umărul lui îl opri.

— N-am cuvinte să-ţi spun cât de mult apreciez asta, Derring. O să-ţi dau tot ce vrei.

Dezgustat, Brook scoase un pufnet scurt.

— Nu aveţi nimic din ce-mi doresc.

La o oră după ivirea zorilor, Brook se afla în locul în care trăsura şi cei patru cai fuseseră opriţi pe drum. Locul era la doar câteva străzi distanţă de Seven Dials, iar hoţii şi tâlharii din zonă nu pierduseră timpul şi prădaseră trăsura de tot ce se putea. Luaseră până şi portiera cu blazonul ducelui. Caii dispăruseră. Călăreţul rănit se întorsese cu unul la Lennox House, dar ceilalţi trei ori fugiseră, ori fuseseră furaţi.

Judecătorul de instrucţie venise să examineze cadavrele, iar mai mulţi poliţişti fuseseră mobilizaţi în zonă, uitându-se cum Brook dădea ocol rămăşiţelor unei trăsuri, odinioară frumoasă şi trasă de patru cai. Atacul fusese plănuit şi chiar plănuit bine. Faptul că avusese loc aici lăsa să se înţeleagă că probabil fusese opera uneia dintre

bandele din Seven Dials. Poate că tâlharii erau curajoşi, dar nu obişnuiau să răpească femei din trăsuri cu alai.

Dacă îşi doreau o femeie, o găseau prin mahalale, unde le întâlneai la tot pasul. Banii trebuiau să fie motivul. Dar de ce nu se trimisese un bilet de răscumpărare?

— E un frig de simt că-mi îngheaţă boaşele, spuse un bărbat, apropiindu-se de trăsură.

Avea mâinile îndesate în palton, iar o pălărie îi era trasă peste tâmplă, ascunzând o cicatrice.

— Dorrington, spuse Brook cu un semn din cap. Vârsta îşi spune cuvântul?

— Mai spune asta o dată şi o să vezi tu ce o să-şi spună pumnul meu cuvântul când o să ţi se înfigă în dinţi.

Brook zâmbi. Celălalt detectiv lucra cu el deja de aproape doi ani şi nu se schimbase absolut deloc. Avea o gură spurcată, era viclean şi mintea îi era ascuţită ca un brici. Dar cunoştea zona mai bine decât oricine altcineva, poate pentru că trăise pe vremuri aici, sub o altă identitate.

— Ţi-a dat Hunt detaliile?

Dorrington încuviinţă din cap, apoi coborî pe vine ca să studieze pământul pătat de sânge.

— Fiica ducelui era în drum spre casă, plecase de la un bal cu un vizitiu şi doi călăreţi însoţitori. Trăsura a fost oprită. Fata a fost răpită, iar doi dintre bărbaţi au fost împuşcaţi mortal. Unul dintre ei a fost înjunghiat de mai multe ori. Probabil nu o mai duce mult. El ridică privirea spre Brook. Ai vorbit cu cel care a scăpat?

— Nu a fost de prea mare ajutor. Mi-a spus că erau patru bărbaţi, nu a putut să-l descrie pe niciunul dintre ei. Doi dintre ei aveau pistoale. Ceilalţi, pumnalele pe care le-au folosit pe el. Doamna a fost scoasă din trăsură şi dusă într-acolo. Brook arătă spre Seven Dials, peste care pluteau rotocoale de ceaţă de un galben bolnăvicios. Cel puţin aşa crede. El era pe partea asta de trăsură, sângerând din toţi rărunchii, şi mi-a spus că nu a trecut pe lângă el.

— Deci, ăsta este sângele lui?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Dorrington o luă spre partea opusă a vehiculului. Cum nu se întoarse

imediat, Brook i se alătură. Dorrington privea lung spre Seven Dials, acum cufundat în ceaţă.

— Dacă au dus-o într-acolo, nu-s prea multe speranţe să o găsim. Nu o să sufle nimeni un cuvinţel şi există o mie de locuri în care să fi fost ascunsă sau unde să se fi descotorosit de corpul ei. Nu nimerim decât dacă…

— Ştim cine a răpit-o. Brook îşi îndesă mâinile reci în buzunare. Chipul îi era îngheţat, dar ignoră senzaţia de arsură pe care o simţea iritându-i pielea. Dacă s-au dus în Seven Dials, cel mai probabil suspecţi sunt vechii tăi amici. Ei sunt stăpâni în Covent Garden, iar Beezle este suficient de ambiţios încât să-şi încerce norocul cu aşa ceva.

Dorrington lăsă capul în jos, ferindu-şi chipul, într-o încercare perfect conştientă de a-şi ascunde trăsăturile feţei.

— A mai făcut asta şi înainte.

— Nu avem dovezi.

— Tipul pe care l-a răpit ni l-a descris cu lux de amănunte. Este singura dovadă de care am nevoie.

Brook nu comentă. Se gândise şi el la cazul pe care îl avuseseră cu un an înainte. Într-o seară, în timp ce fiul unui viconte îşi pierdea vremea prin mahalale, prietenii lui îi pierduseră urma. Părinţii nu-şi făcuseră prea multe griji. Tatăl îşi închipuise că fiul rămăsese să-şi facă de cap prin vreun bordel. Dar când primiseră biletul de răscumpărare, îl chemaseră pe Brook.

Din păcate, deja plătiseră suma cerută, iar băiatul fusese adus acasă teafăr, cu excepţia unor zgârieturi şi vânătăi, înainte ca Brook să mai apuce să facă prea multe. El şi Dorrington îl interogaseră pe flăcău, dar băiatul avusese o glugă peste cap, fusese legat bine şi nu văzuse nimic altceva decât faţa bărbatului care îl răpise.

Bărbatul înalt, uscăţiv, cu păr negru şi nas coroiat era departe de descrierea cu lux de detalii pe care o menţiona Dorrington.

— Dar dacă a făcut-o Beezle, unde este biletul de răscumpărare? întrebă Dorrington.

— Asta este şi întrebarea mea.

— Să zicem că stăm cu mâinile în sân şi aşteptăm să apară.

Brook clătină din cap.

— Nu, ne începem căutările.

— Dacă este implicat Beezle, eu ies din schemă. Mă ştie ca fiind, zise el cu vocea coborâtă, Gideon Harrow, aşa încât, nu este nicio îndoială, o să atârn şi eu în ştreang. Trebuie să mă gândesc şi la Susanna.

— Am mai riscat şi până acum. Nu ai fost recunoscut niciodată.

Uneori, nici măcar Brook nu-l mai recunoştea pe bărbat drept hoţul care fusese cândva, nu acum când avea părul tuns îngrijit, hainele călcate şi câteva kilograme în plus pe corpul deşirat.

Dorrington îl privi lung.

— De ce să ne asumăm riscul? Cine este fata asta, Lennox? Înseamnă ceva pentru tine?

— Însemna. Într-o vreme.

— Şi acum?

Brook îşi trase gulerul hainei în sus, să-şi ferească gâtul de frig.

— Şi acum am nevoie de cineva care să-mi arate toate ascunzătorile lui Beezle. Tu eşti omul potrivit.

Şi o luă spre Seven Dials, încrezător că Dorrington îl va urma.

— O să ne ucizi pe amândoi, strigă Dorrington după el.

— Ai ceva mai bun de făcut azi?

Dorrington mormăi, dar o clipă mai târziu îl ajunse din urmă şi, cu o înjurătură, îl trase pe Brook spre o alee întunecată şi pătrunseră în infern.

Capitolul 2

Lila îi auzea pe bărbaţi vorbind. O vor ucide. Probabil că stabileau cum să o facă chiar acum. Nu înţelegea de ce

nu o uciseseră încă. Când o prinsese bărbatul care îi tăiase gâtul gentlemanului, crezuse că îi venise vremea.

Dar, în loc să-i taie gâtul, o târâse înapoi în pivniţa întunecată şi o lăsase acolo. De data aceasta nu se mai obosise să-i lege mâinile, dar ea auzise cum un lucru care părea să fie greu zgârie podeaua de deasupra ei. Îşi închipui că vreun fel de obiect uriaş bloca uşa. Nu va mai scăpa niciodată.

Poate că aceasta fusese şi ideea, de la bun început.

Îi era atât de sete. Poate o vor lăsa aici jos să moară de foame.

Nu s-ar fi gândit niciodată că va muri aşa. Nu voise să moară ca mama ei, aiurând din cauza durerii şi scuipând sânge. Dar măcar mama murise în patul ei, cu toţi cei dragi alături.

Lila va muri singură.

Nu ştia cât timp trecuse. În întuneric, nu avea cum să judece trecerea orelor decât după violenţa foamei care o încerca, dar şi aceasta venea şi pleca. Setea rămânea constantă. Nu dormi, dar aţipise o dată sau de două ori, trezindu-se de fiecare dată când începuse să alunece spre sol. Nu voia să se întindă pe pământ. Nu încă.

Îşi odihni capul pe genunchi şi apoi îl înălţă din nou. Unde erau vocile? Bărbaţii o părăsiseră? Cu prudenţă, se ridică şi se strădui să asculte din nou. Totul era cufundat în tăcere.

Nu, stai. Nu era chiar adevărat. Auzi scârţâitul unui lemn, zgomotul unei picături de apă. Cineva mai era încă sus şi se mişca de colo până colo.

Dădu să se aşeze din nou pe jos, când auzi un bărbat mormăind nedesluşit, iar ceva greu alunecă pe duşumea.

Veneau după ea.

Lila se trase înapoi, în cele mai adânci cotloane ale pivniţei apoi îşi încleştă degetele şi se mută înapoi în faţa scării. Era oare într-atât de laşă încât să se ascundă într-un colţişor? Nu va câştiga mai mult timp astfel.

Uşa se zgudui, iar ea îşi înfipse dinţii în buzele deja însângerate şi uscate. Nu va ţipa, nu va plânge şi nu va

implora milă.

Uşa se deschise şi un firicel firav de lumină străpunse întunericul. În lumina aceea, zări silueta unui bărbat. Ştiu doar că nu era unul dintre răpitorii ei. Bărbatul era solid, nu uscăţiv.

— Lady Lillian-Anne? şopti el.

Gâtul uscat al Lilei nu o lăsă să răspundă. Ea scoase un sunet răguşit, iar el păşi pe prima treaptă. Nu avea nici lampă, nici măcar o lumânare. Nu ştia dacă să aibă încredere în el, nu că ar fi avut prea mult de ales.

— Da, reuşi să spună ea în cele din urmă. Sunt aici.

— Vino.

Şovăi, neştiind dacă să aibă încredere în acest bărbat. Accentul lui nu era cu mult mai fin decât al bărbaţilor care o răpiseră. De unde să ştie că nu avea de gând să-i facă ceva şi mai îngrozitor?

— Eşti legată? întrebă el. Poţi să mergi?

— Da, dar…

El oftă de nerăbdare.

— Este mereu nevoie de prezentări când vine vorba despre voi, fetele din lumea bună, mormăi el. Sunt aici cu sir Brook Derring. Am venit să te salvăm.

— Brook Derring?

Acesta era un nume la care nu se mai gândise de mult, de foarte mult timp.

— Momentan, îi ţine ocupaţi pe Beezle şi pe ageamiii lui, dar ei o să se întoarcă şi o să ne înhaţe pe amândoi dacă nu te grăbeşti.

Dacă muşchii nu i-ar fi fost atât de amorţiţi după ore întregi de nemişcare, ar fi urcat treptele în fugă. Se mişcă destul de repede pentru cum se simţea, iar bărbatul din capul scărilor o apucă de un cot. O trase spre bucătărie, apoi se opri să împingă dulapul ponosit înapoi în faţa uşii.

Îi făcu cu ochiul după ce îşi termină treaba.

— Asta poate să ne mai dea ceva timp.

O apucă din nou de cot şi o conduse încrezător prin clădire, până ce ieşiră pe o uşă care dădea într-o alee îngustă. Era atât de îngustă, încât fu nevoită să se întoarcă

pe lateral ca să încapă. Pământul era înclinat spre interior, iar în aer se simţea un miros de excremente de oameni şi animale. Lila încercă să nu respire în timp ce îl urmă pe bărbat de-a lungul peretelui. Înaintaseră probabil vreo douăzeci de metri, când el deschise una dintre uşile care dădeau spre alee şi se făcu nevăzut înăuntru. O clipă mai târziu, scoase capul afară.

— Vii?

Ea îl urmă printr-un labirint întortocheat de alei lăturalnice, clădiri întunecate şi chiar peste acoperişuri. Totul era înfăşurat într-o ceaţă groasă, iar Lila nu ştiu să spună dacă era zi sau noapte. Ceaţa o bucura. Îi ascundea. Totuşi, tresărea de fiecare dată când auzea voci, de teamă să nu fi fost descoperiţi. În cele din urmă, călăuza ei se opri în mijlocul unei străduţe care ducea spre o stradă mai aglomerată. Văzu bărbaţi şi femei trecând încoace şi-ncolo prin faţa deschizăturii aleii, iar forfota risipise o parte din ceaţă.

— Rămâi aici, îi spuse bărbatul.

Nu putea să-i vadă chipul. Îşi purta borul de la pălărie prea tras peste frunte.

— Nu! Ca un copil, ea îl apucă de braţ. Nu mă lăsa.

— Mă întorc şi îl aduc cu mine pe Derring.

— Nu putem să trimitem pe altcineva care să-l cheme? Una dintre femeile de acolo?

Ea făcu semn spre trei prostituate care stăteau sprijinite de pereţii aleii şi îi urmăreau cu priviri curioase.

— Ridică-ţi fustele şi terminaţi odată treaba! strigă una dintre ele. Toate trei râseră pe înfundate.

— Mă întorc într-o clipă. Rămâi aici şi nu vorbi cu nimeni. Se îndepărtă, apoi se întoarse. Să nici nu te uiţi la nimeni.

Lila îşi strânse braţele în jurul pieptului şi se lipi cu spatele de perete.

„O să se întoarcă imediat.”

Şi dacă nu se întorcea, ea era liberă acum. Putea să plece de aici, să oprească o brişcă şi să se ducă acasă. Poate că nu ştia clar unde se afla, dar era încă la Londra.

Nu se putea să fie prea departe de casă.

Prostituatele din capătul aleii îl strigară pe bărbat când acesta trecu pe lângă ele. El le răspunse, glumind cu ele în jargonul ciudat pe care îl foloseau clasele inferioare. Nu îi înţelegea şi nici nu-şi dorea să o facă.

Brook Derring. Sir Brook Derring. Titlul îi fusese acordat după ce îl cunoscuse ea. Regele i-l oferise pentru serviciile aduse Coroanei. Lila nu era sigură despre ce servicii era vorba, dar ştia că Brook era faimos acum pentru că găsea persoane care fuseseră răpite. Ea nu mai ieşea în lume atât de mult ca pe vremea când îl cunoscuse, dar mai auzise din când în când pe la petreceri vorbindu-se despre el. Pe scurt, era un erou naţional. Dăduse de urma fiului unui baron sau viconte. Sărmanul zăcuse într-o bodegă de opiu din Brighton, sau poate din Bath? Şi Derring mai găsise şi o femeie.

Iată de ce se afla el aici. De astă dată, ea fusese cea răpită. Tatăl ei probabil că se dusese la el să-i ceară ajutorul. Trebuie să-şi fi călcat pe orgoliu să se ducă la Derring, mai ales după felul în care se purtase ducele cu el.

După felul abominabil în care se purtaseră amândoi cu sir Brook.

Ştia că trecuseră doar câteva clipe, dar i se păreau ore. Poate că sir Brook o va lăsa aici. Va fi aceasta răzbunarea lui? Dar dacă îşi dorea răzbunare, ar fi putut să o lase să zacă în pivniţă.

Şi atunci, de ce celălalt bărbat şi-ar fi bătut capul să o poarte prin tot labirintul acela doar ca să o abandoneze aici?

„O să se întoarcă imediat.”

Acum, când nu se mai mişca, i se făcuse frig din nou. Şi sete, atât de sete. Încercă să înghită, dar gura îi era prea uscată.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea? strigă una dintre prostituate.

Cele trei se săturaseră să strige după bărbaţii care treceau pe stradă şi îşi întoarseră atenţia spre ea.

Lila nu răspunse. Omul lui Derring îi spusese să nu

vorbească. Nu va vorbi.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă una dintre ele, îmbrăcată într-o bluză roşiatică cu decolteu adânc. Ţi-a mâncat pisica limba?

— Habar n-are ea ce să facă cu limba.

Cuvintele fură rostite de cea mai tânără dintre femei. Lilei i se părea mai degrabă o copilă.

Prima, scundă şi cu părul rar, se apropie de ea.

— Aicea este locul nostru. Cară-te.

Lila ridică privirea spre ea şi apoi o coborî imediat. Femeia avea pielea tăbăcită şi mirosul dinţilor putreziţi îi întoarse stomacul pe dos. Prostituata se aplecă spre ea, iar părul negru şi slinos se atinse de mâneca Lilei.

— Am zis să faci paşi.

Lila clătină din cap. O, unde era omul lui Derring?

— Vrea să rămână, Rosie. Cuvintele fură spuse de fetişcana durdulie îmbrăcată în roşu. Dacă rămâi, drăguţă, tre' să-ţi meriţi banii.

Lila privi lung spre încălţările ei, înnegrite de la Dumnezeu mai ştia ce.

— Aşa e, interveni tânăra. Ne plăteşti dijmă. O să iau eu haina ta simandicoasă.

Lila îşi strânse braţele mai tare, dar nu îi fu de niciun folos când două dintre femei o prinseră şi traseră pelerina cu forţa de pe ea. Se împotrivi, dar erau trei contra unu. Pentru strădaniile ei, fu răsplătită cu o palmă şi un pumn în stomac.

Fata în roşu îi smulse agrafele din păr, iar prostituata scundă îi rupse colierul de la gât. Lila îşi înăbuşi lacrimile provocate de durerea smulgerii părului, apoi le împinse pe femei la o parte.

— Luaţi-le şi lăsaţi-mă în pace.

— O, ia ascultaţi la ea, spuse cea scundă, care i se părea Lilei a fi şefa. Ce mare şi tare e fata.

— Luaţi-le şi lăsaţi-mă în pace, o batjocori cea mai tânără, cu nasul pe sus şi pieptul în afară.

Făcu vreo câţiva paşi ţanţoş, fluturându-şi noua pelerină.

— Ştiu eu ce o aduce cu picioarele pe pământ. O tăvăleală bună o să-i arate cum stă treaba.

Prostituatele o apucară de braţe şi, chiar dacă Lila se înfipse bine cu tocurile în pământ şi încercă să se elibereze din prinsoarea lor, fu smucită fără milă înainte. Lovi cu mâinile şi picioarele în stânga şi-n dreapta şi se zvârcoli până mai primi o palmă peste buzele deja îndurerate. Durerea ascuţită o făcu să uite de toate, câtă vreme femeile o traseră spre stradă.

— Băieţi, ia uitaţi-vă aici! Aveţi chef de tăvăleală? Plătiţi la Rosie juma' de coroană şi vă faceţi de cap cu ea cât e noaptea de lungă.

— Nu!

Lila se zbătu doar pentru a mai primi un cot în gură.

— Tu vrei s-o-ncurci? Hai la o încercare pentru doar un gogolan.

— Da-ţi-mi drumul!

Lila se eliberă în cele din urmă, dar se împiedică de fuste şi se prăbuşi în genunchi. Ridică privirea şi observă strălucirea impecabilă a unei perechi de cizme negre.

Bărbatul întinse o mână şi i-o oferi. Micul gest de bunătate o luă prin surprindere şi, fără să mai stea pe gânduri, apucă mâna întinsă. El o ajută să se ridice în picioare şi, când îi privi chipul, i se tăie respiraţia.

Brook.

După toţi aceşti ani, încă îl recunoştea. De parcă atingerea ei l-ar fi ars, el îşi retrase cu iuţeală mâna dintr-a ei şi o împinse uşor într-o parte. Şi omul care o scosese din pivniţă se afla acolo, iar el o luă de braţ şi dădură să plece.

— Ei, aş! Nu poţi s-o iei pur şi simplu. Fata e a noastră. Trebuie să plăteşti.

Bărbatul de lângă ea nu se opri nici măcar o secundă, dar ea auzi clar vocea lui Brook Derring.

— Să plătesc? Ce-ai zice să-ţi fac o favoare? Cum ar fi să nu te arunc în Newgate sau să nu te arestez pentru răpire?

— Pfui, hai, dom'le. Ne distram şi noi un pic.

— N-aveţi decât să vă întoarceţi cu distracţia voastră

în hruba din care aţi ieşit.

O clipă mai târziu, îşi făcu apariţia lângă ea. O cuprinse cu un braţ pe după spate.

— Mă ocup eu de ea.

Celălalt bărbat îi dădu drumul, de parcă i-ar fi transmis un obiect.

— Mulţumesc, spuse Lila, ridicând privirea.

El îi aruncă o privire nedumerită şi o îndemnă să grăbească pasul.

— Să nu te opreşti până nu-ţi spun eu.

— Dacă Beezle nu vine după noi acum, o să vină cât de curând, spuse celălalt bărbat.

— Cu atât mai mult, trebuie să dispari acum. Mă ocup eu de ea. Pleacă înainte să te vadă Beezle.

— Nu trebuie să mi-o zici de două ori.

Iar celălalt om se furişă prin ceaţă şi se făcu nevăzut.

— Unde mă duci? întrebă ea, în timp ce el continuă să o grăbească.

— Nu mai vorbi.

— Mi te aminteam mai amabil, spuse ea când ocoliră un grup de bărbaţi care jucau alba-neagra.

Vreo câţiva o scrutară curioşi din priviri. Fără pelerină purta o rochie de mătase liliachie şi, chiar dacă şifonată şi pătată, rămânea totuşi mai frumoasă decât tot ce văzuseră vreodată cei mai mulţi dintre ei.

— Sunt surprins că-ţi aminteşti de mine.

— Dacă mă dispreţuieşti atât de mult, de ce m-ai salvat?

El îi aruncă o privire, iar ea ştiu chiar înainte ca el să deschidă gura că vorbele îi vor fi tăioase. Ochii lui căprui-închis licăriră precum agatul.

— Îmi place să fac opere de caritate.

Lila întoarse privirea. Ştia ce voiau să sugereze cuvintele lui. Nu era îndrăgită în lumea bună. Nimeni nu ar fi suferit prea tare dacă dispărea pentru totdeauna. Nimeni nu s-ar fi deranjat prea mult să vină după ea.

— Cum, nicio replică? întrebă sir Brook, ridicând braţul pentru a-i atrage atenţia unui vizitiu care stătea pe

capra unei birje. Unde îţi este limba ascuţită, Lady Lila?

„În mormânt lângă mama”, se gândi ea.

Înainte să o ajute să urce în birjă, îi puse haina lui peste umeri. Abia în clipa în care fu învăluită de lâna caldă, impregnată cu arome de bergamotă şi coniac, îşi dădu seama cât îi fusese de frig. Primele rafale ale vântului de iarnă goniră ceaţa şi se strecurară înăuntrul ei până la os. Haina, încă purtând căldura trupului lui Derring, o simţi ca pe o îmbrăţişare.

Ea tremură şi îşi coborî nasul în guler.

După ce îi spuse vizitiului adresa, el o ajută să urce în birjă – gestul acesta şi haina îi lăsară de înţeles că mai putea să fie galant – şi se aşeză vizavi de ea, ocupând astfel o poziţie mai puţin comodă. Lila nu putea decât să stea cu ochii aţintiţi spre rochia şi pantofii distruşi şi să se întrebe cam cât de groaznic arăta în ansamblu.

Nu că i-ar fi păsat de ceea ce credea sir Brook. Nu că i-ar fi păsat de ceea ce credea oricine.

Scăpase. Era liberă. Lila se gândi, pentru prima dată după nenumărate ore, că poate nu va muri astăzi. Ar fi trebuit să fie în culmea fericirii, dar tot ce mai reuşea să simtă era capul care îi bubuia şi ochii care o ardeau de la lipsa de mâncare şi de somn.

— Când o să ajungem la reşedinţa tatălui tău, o să fii, fără îndoială, luată repede pe sus, aşa că permite-mi să-ţi pun nişte întrebări acum.

Lila ridică privirea. Îşi închipuise că vor călători în tăcere.

— Cât este ceasul? întrebă ea, simţindu-şi limba umflată în gură şi rostindu-şi cuvintele foarte încet.

— Trei şi jumătate, spuse el. După-amiaza. Ai lipsit o noapte şi o zi.

Sir Brook îşi scosese pălăria şi, chiar dacă ultimele rămăşiţe ale ceţii mai acopereau lumea într-un cenuşiu nebulos, ea reuşea acum să-i distingă trăsăturile. Fusese întotdeauna chipeş. Nu chipeş în felul fratelui său, contele. Contele era fin şi cizelat şi avea o frumuseţe aparte, care se potrivea de minune cu personalitatea lui fermecătoare.

Înfăţişarea lui Brook se desena în linii şi unghiuri colţuroase, chipul îi era mai ascuţit şi mai aspru. Nasul îi era drept ca lama unui cuţit, pometii înalţi, sprâncenele se conturau ca o linie de culoarea mierii, uşor maronie, deasupra ochilor de culoarea mahonului. Când îl cunoscuse cu ani în urmă – acum şase ani, nu, mai degrabă şapte, pe vremea când el era în floarea vârstei, abia dacă devenise bărbat – obrajii îi erau netezi, buzele pline, ochii calzi. Acum, bărbia îi era acoperită cu o barbă nerasă, în tonuri de maroniu-deschis şi blond, iar buzele îi erau strânse ferm. Odinioară îşi purta şi părul mai lung. Obişnuia să şi-l lase ciufulit şi ondulat, după cum o impunea moda crailor din epocă. Lilei i se păruse întotdeauna că buclele acelea îi confereau un aer oarecum feminin, dar acum nu mai exista nimic feminin la el. Părul scurt era de un castaniu-deschis şi se împletea ici-colo cu câteva şuviţe blondine. Nu mai era aranjat după tendinţele la modă. Sobrietatea îl făcea să pară şi mai aspru.

Îi plăcuse mai mult băiatul. Bărbatul părea să fie de nepătruns.

El îi întâlni privirea direct, fără să privească în jos sau într-o parte. Ochii lui nu dezvăluiau nimic din gândurile lui. Lila se întrebă dacă i se mai părea că este frumoasă.

„Fată prostuţă”, se mustră ea în gând. Ce îi mai păsa? Cu părul încurcat şi dâre de mizerie şi de negreală peste tot, probabil că nu arăta mai bine decât femeile uşoare care încercaseră să o scoată la vânzare. Închise ochii, atât de uscaţi încât o înţepară, şi încercă să nu se mai lase copleşită din nou de umilinţă.

— Dorrington a spus că Beezle te-a ţinut în pivniţa uneia dintre ascunzătorile lui.

Ea deschise ochii, trecându-şi limba peste buzele umflate şi uscate. Nu ştiuse niciodată că setea putea să fie atât de chinuitoare.

— Ştii de ce te-a răpit Beezle?

Ea clătină din cap.

— Se poate să fi fost un atac la întâmplare?

— Nu, nu a fost la întâmplare. Ai cumva puţină apă?

Ceva de băut? Ea îşi atinse uşor gâtul, încercând să-şi dreagă vocea şi să scape de ceea ce simţea ca un fel de nisip ce o împiedica să vorbească.

Brook ciocăni în acoperişul birjei. Vizitiul deschise trapa şi privi înăuntru.

— Opreşte la următoarea tavernă şi adu-i doamnei pâine şi nişte vin îndoit cu apă. O să-ţi plătesc dublu pentru toate bătăile astea de cap.

— Da, domnule!

Vizitiul lăsă trapa în jos şi birja o luă iar din loc.

— Mulţumesc, spuse ea încet. Tata o să-ţi dea banii…

— Nu vreau banii lui.

Lila se întrebă dacă era o referire la acuzaţia făcută de tatăl ei cu atâţia ani în urmă, când spusese că el o voia pe Lila doar pentru zestrea ei. Birja încetini şi îl auzi pe vizitiu descălecând. Vin îndoit cu apă. Peste câteva clipe va bea nişte vin îndoit cu apă.

— Trebuie să ne laşi să te răsplătim cumva, spuse ea.

Gura lui se curbă într-un surâs dispreţuitor.

— Atât de politicoasă şi de graţioasă. Ce actriţă talentată.

Nu voia să se certe. Era prea obosită să o facă. Şi totuşi, nu se putu abţine să murmure un răspuns.

— Îţi sunt recunoscătoare.

— Pun pariu că este prima dată când rosteşti cuvintele astea.

Portiera se deschise şi, dintr-odată, pătrunse tăişul usturător al frigului, iar vizitiul îi întinse lui Derring o cupă de vin şi o bucată de pâine.

— Trebuie să duc cupa înapoi.

Derring îşi îndreptă privirea spre uşă.

— Lasă-ne o clipă. Îi oferi cupa. Bea încet, doamnă.

Mâinile îi tremurară când cuprinse cupa din lemn şi o apropie de buzele uscate. Mintea îi spuse să ţină cont de sfaturile lui, dar corpul îi tânjea prea tare. Înghiţi apa cu noduri, se înecă şi fu nevoită să-i întindă cupa lui Derring în timp ce criza de tuse îi zgudui corpul.

Îl clipa următoare, el veni lângă ea, trupul lui fiind mai

masiv decât şi-l amintea şi atât de puternic şi de cald. El flutură o batistă spre ea, iar Lila o luă, fiind din nou recunoscătoare pentru amabilitatea lui. Ea, care nu preţuise niciodată bunătatea, părea să nu se mai sature să fie recunoscătoare azi.

După ce tusea se linişti, Derring îi ţinu cupa la buze, o lăsă să soarbă, trăgând-o înapoi înainte ca Lila să bea prea mult dintr-odată. Corpul ei îşi dorea cu disperare să guste mai mult, dar reuşi să bea încet, fără să mai aibă alt acces de tuse.

Îi era încă sete, dar nevoia nu mai era atât de copleşitoare. Derring îi întinse pâinea, îi spuse să muşte încet, apoi se întoarse la locul lui. Deschise portiera, iar Lila se înfioră din nou când simţi ghearele aerului îngheţat de afară. Bietul vizitiu şi calul lui trebuie să fi fost îngheţaţi bocnă. Bărbatul luă cupa, iar câteva clipe mai târziu, o porniră din nou la drum.

— După cum ziceam, spuse Derring, căutând să-i atragă atenţia. Ea închisese iar ochii şi, de astă dată, simţi că parcă pluteşte. Vinul fusese amestecat cu apă, dar, cum nu mai mâncase de ceva timp, îşi făcu iute efectul. Lumea părea să se învârtă în jurul ei. Nu vreau nimic de la tine, în afară de câteva răspunsuri. Ai spus că atacul nu a fost întâmplător. De unde ştii asta?

Lila îşi apăsă un deget pe tâmplă.

— Pentru că... pentru că mi-a spus numele. Ea întâlni ochii de mahon ai lui Derring. Când m-a scos din trăsură, mi-a spus Lady Lillian-Anne.

— Cine te-a scos din trăsură?

— Nu-i ştiu numele.

— Descrie-mi-l.

Întrebările se succedară într-un ritm rapid şi sigur, iar ea căută să se concentreze.

— Era un bărbat. Avea părul şaten.

— Ca al meu?

Se uită la părul lui Derring. Era de un şaten-deschis, cu minunate reflexe blonde. Dacă ar fi fost ceva mai lung, aproape s-ar fi gândit să-şi treacă mâinile prin el.

— Nu, nu era la fel de frumos ca al tău.

— Poftim?

El păru şocat, iar Lila îşi dădu seama că vorbise cu voce tare. Închise ochii, încercă să-şi adune gândurile.

— Era mai închis la culoare, cred. El… era înalt.

— De înălţimea mea sau mai înalt?

Acum se uită la corpul lui Derring. La cum stătea în faţa ei, el nu părea atât de înalt. Dar ea îşi aminti de senzaţia pe care i-o trezise trupul lui lângă al ei.

— Nu ştiu. Mie mi s-a părut extraordinar de înalt, dar nu cred să fi fost chiar aşa.

Derring oftă, iar ea ştiu că nu îi oferea informaţii utile. Insă evenimentele nopţii îi erau neclare în minte, dar nu putea uita bezna în care bâjbâise şi groaza pe care o simţise.

— Îţi mai aminteşti altceva? Ceva care să ne ajute să-l identificăm?

— Nu, dar parcă ai spus că ştii cine m-a răpit. Beetle, nu?

— Beezle, şi da, îl bănuiesc pe el, dar am nevoie de dovezi.

— Îmi pare rău. Poate că o să-mi amintesc alte lucruri ceva mai târziu.

Ea îşi coborî din nou nasul în gulerul hainei, îi adulmecă parfumul, închise ochii.

— Mai am o întrebare.

Ea ridică privirea.

— Iartă-mă că te întreb un lucru atât de delicat, te-a siluit vreunul dintre bărbaţi, Beezle sau oricine ar fi fost cel care te-a răpit?

Ea îşi simţi parcă obrajii cuprinşi de flăcări. Desigur, ştiuse că ar fi putut să fie siluită. Se temuse neîncetat de această posibilitate, dar să mai şi vorbească despre un asemenea lucru…

Ea clătină din cap şi coborî privirea.

— Lady Lila, am nevie de adevăr. Dacă o să vrei să-i spui tatălui tău sau altcuiva, este o decizie care îţi aparţine. Eu o să păstrez discreţia, dar trebuie să ştiu.

Ea ridică ochii spre el, surprinsă de vehemenţa din vocea lui. Nu-şi dădea seama dacă detaliul putea să facă vreo mare diferenţă Oricum, bărbatul care o luase va fi spânzurat pentru răpire.

Dar era convinsă că Derring avea capacitatea de insista până când primea un răspuns.

— El nu m-a atins... aşa, spuse ea. M-am temut că poate are să o facă după ce m-a văzut la fereastră. Atunci a fost supărat şi m-a târât înapoi în pivniţă, dar m-a lăsat acolo fără să-mi facă vreun rău.

— Era o fereastră în pivniţă? întrebă Derring.

Lila îşi apăsă degetele pe ochi. Poate ar fi plâns dacă nu s-ar fi simţit atât de secătuită.

— Nu. Am reuşit să scap din pivniţă şi să umblu puţin prin clădire, care bănuiesc că era o casă.

— Ai scăpat din pivniţă?

Derring o privi lung, cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

Ea se îndreptă de spate.

— Da. Credeai că o să stau cu mâinile în sân, aşteptând să vină să mă salveze un cavaler pe cal alb? După ce s-a făcut linişte, am urcat scările şi am încercat să fug. Am găsit o fereastră şi i-am văzut pe bărbaţii care mă luaseră, cred că erau ei, într-un fel de curticică interioară, unde mai erau cu un bărbat. Un gentleman.

— De unde ştii că era gentleman?

Lila descrise hainele şi felul de a vorbi al bărbatului, dar când ajunse la partea în care liderul îi pusese cuţitul la gât, nu mai reuşi să scoată un cuvânt.

Derring veni din nou lângă ea, dar, de astă dată, prezenţa lui nu o mai linişti. Se trase într-un colţ şi îşi ascunse faţa în mâini.

— Spune-o repede, Lila. Dacă o spui repede, este mai uşor.

Nu voia să-şi amintească. Nu voia.

— Avea un cuţit şi l-a apucat pe gentleman de gât. Nu ştiu cum a făcut-o. Totul s-a întâmplat atât de repede, dar a făcut o mişcare bruscă şi apoi a tăiat gâtul bărbatului, iar

sângele…

Derring îi luă mâna într-a lui şi o strânse cu putere.

— Gata. Nu este nevoie să mai spui ceva.

— Vreau doar să mă întorc acasă, şopti ea înăbuşit din spatele mâinii. Nu mai rostise aceste cuvinte de câţiva ani, cel puţin nu de când se recăsătorise tatăl ei. Nu-mi doresc decât să fiu în siguranţă.

— Ai ajuns acasă.

Ea îşi dădu seama că, la un moment dat, în timp ce povestise totul, trăsura se oprise. O privire aruncată pe fereastră îi dezvălui faţada din piatră albă de la Lennox House.

Ea se îndreptă spre portieră, însă Derring nu-i eliberă prinsoarea lui.

— Dar nu eşti în siguranţă.

Capitolul 3

Lennox House nu se schimbase, îşi spuse Brook în sinea lui când păşi înăuntru. După cum era de aşteptat, Lady Lila fusese luată pe sus de o hoardă de slujitoare. Mereu obişnuită cu datul în spectacol, ea lăsase impresia că mergea cu dificultate, iar unul dintre lachei o ajutase să urce scările.

Derring dădu ochii peste cap.

El fusese condus într-un mic salon de zi, în care plutea un aer vădit masculin, cu lambriuri din lemn închis la culoare şi care dădea spre o terasă. Copacii din grădină se scuturau şi tremurau de frig, iar vaietul scos de vântul iernii fremăta la ferestre. Majordomul îi oferise ceva de băut, orice, de la ceai la coniac, dar Brook refuzase. Nu i-ar fi stricat deloc o băutură şi nu l-ar fi deranjat să primească ceva de mâncare, dar chiar vorbise serios în birjă.

Nu voia nimic de la Lennox.

Astfel că se aşeză într-un fotoliu bleumarin, bătând darabana cu degetele pe tapiţeria bogată. Aştepta deja de

aproape o oră şi îşi spuse că se putea să mai aştepte mult şi bine. Ducele va dori să-şi vadă fiica. Regele va dori să-şi vadă prinţesa.

Ea era încă o prinţesă, în ciuda tuturor mulţumirilor ei. Poate că învăţase ce era recunoştinţa în ultimii şapte ani, dar altfel, puţine altele se schimbaseră. Îşi ţinuse spatele drept cu sfinţenie, chiar fiind îmbrăcată în rochia aceea şifonată, pe care bănuia că slujnica ei o va arde. Vocea ei păstra încă nota aceea de trufie, se ţinea încă cu nasul pe sus, calmul ei glacial abia dacă şovăia.

Pe alocuri fusese nesigură, ceea ce însemna că era totuşi umană. Existaseră momente în trecut când el se îndoise de umanul din ea.

El îşi roti capul, destinzându-şi muşchii încordaţi ai gâtului, apoi îl lăsă să se odihnească pe spătarul capitonat al fotoliului.

Era încă frumoasă. Nu se aştepta ca ea să se fi schimbat în vreun fel, dar de ce trebuia să i se pară în continuare atrăgătoare? Chiar dacă ştia cum era ea cu adevărat, o dorea. Nu înţelegea cum se putea ca un bărbat să o privească şi să nu o dorească.

Cu părul lung şi negru şi ochii în nuanţe de căprui-auriu, părea atât de inocentă când îl privea cu ochii aceia. Părea mai mult decât pregătită să fie sărutată pe buzele trandafirii perfecte, care aveau o nuanţă rozalie potrivită întocmai cu tenul ei sidefat, fără cusur, ca de porţelan. Cât şi-ar fi dorit să dea vina pe silueta ei, dar Lila nu era nici prea suplă, nici prea voluptuoasă. Sânii plini i se zugrăveau splendid în corsetul rochiei cu croială simplă. Şi gândul de a ţine în mâna lui unul dintre acele globuri desăvârşite îi făcu întreg trupul să vibreze de dorinţă.

— De ce? gemu el. De ce ea?

— Cu cine vorbeşti?

Brook se ridică imediat la auzul vocii de copil şi privi în jur. Nu văzu nimic şi pe nimeni, dar pe undeva pe a colo se ascundea un copil.

— Cine a vorbit? întrebă el, vorbind pe un ton liniştit şi zglobiu. Avea nepoţi şi o nepoată. Ştia cum să le vorbească

copiilor. Cineva chicoti, iar perdelele care acopereau uşile de la terasă se agitară. Brook nu reuşi să-şi înăbuşe un zâmbet. Copiii aveau mereu impresia că, dacă ei nu te vedeau pe tine, nici tu nu-i vedeai pe ei.

— Hmmm, spuse el şi se prefăcu a căuta prin toate ungherele încăperii, mai puţin în spatele draperiei.

Un căpşor cu bucle blonde se ivi brusc de după faldurile draperiei şi apoi se trase iute înapoi.

— Mă întreb unde oare se ascunde. Brook se ridică. Sub birou? Se prefăcu că se uită sub birou. Nu.

Mai multe chicoteli.

— Gata, ştiu. Sub scaun. Ridică scaunul. Nu, nici aici nu e. Stai, mi-am dat seama! Sub covor!

Acum, fetiţa râse atât de tare, încât nu mai putu să rămână ascunsă. Se rostogoli valvârtej de după draperii.

— N-ai cum să te ascunzi sub covor. Asta este o prostie!

— Nu?

Ea clătină din cap, iar buclele ei blonde începură să tresalte.

— Nu m-aş fi uitat niciodată după draperie. Te pricepi de minune la jocul ăsta.

— Ştiu. Dădaca nu poate să mă găsească!

Brook aruncă o privire spre uşa închisă. Spera doar ca dădaca să nu fie deja înnebunită de grijă.

— Poate că ar trebui să-i spui dădacei că ai câştigat.

— O să-i spun. Fata o luă la goană spre uşă, apoi întoarse privirea spre el. Tu cine eşti?

Brook se prefăcu surprins.

— Îmi pare nespus de rău. Am fost nepermis de nepoliticos. Copila râse din nou, iar obrajii i se colorară acum într-un rozaliu de la atâta veselie.

El făcu o plecăciune.

— Eu sunt sir Brook Derring. Şi tu cine ai putea să fii, tânără domnişoară?

— Ginny. Numele scurt de la Genevieve.

Ea făcu o reverenţă ciudată, oprindu-se chiar înainte să-şi piardă echilibrul.

— Şi câţi ani ai, Ginny, sau ar trebui să spun Lady Ginny?

— Exact.

El dădu din cap. Aşa se gândise şi el. Copila nu putea să aibă mai mult de patru ani şi, dacă ţinea el bine minte, ducele se recăsătorise cu patru sau cinci ani în urmă. Fetiţa trebuia să fie sora Lilei.

— Am patru ani! Ea ridică patru degete. Tu câţi ani ai?

— O, eu sunt foarte bătrân. Sunt practic antic.

— Cât de bătrân? întrebă ea cu ochii mari.

— Am treizeci şi unu de ani.

— Asta nu e foarte bătrân. Tata e mult mai bătrân!

— El câţi ani are?

— Am uitat.

Undeva, în depărtare, se auziră paşi.

— Ginny! Ginny, ieşi imediat!

Brook ridică sprâncenele spre fată.

— E dădaca?

— Asta e mama. Mai bine plec.

— La revedere, atunci.

Ea nu mai avu timp să-şi ia rămas-bun, ci doar deschise brusc uşa şi ieşi vijelios, pantofii ei păcănind pe podelele de lemn.

Brook clătină din cap şi îşi băgă mâinile în buzunare. Cu siguranţă, Lila avea o rivală în micuţa aceea. Nu mai era singura prinţesa din casă.

O clipă mai târziu, uşa se deschise şi intră contele de Granbury. Brook nu ştiuse că fiul ducelui şi moştenitorul titlului era acasă, dar bănuia că ducele îşi convocase fiul de îndată ce dispăruse Lila.

— Sir Brook, spuse Granbury, înaintând şi făcând o plecăciune. Cum vă putem mulţumi?

Făcu şi Brook o plecăciune ia rândul lui. Granbury era mai tânăr decât Lila şi părea să fie sincer. Ochii lui căprui, de aceeaşi formă ca ai Lilei, dar mai închişi la culoare, erau aproape prea mari pentru chipul lui tânăr.

— N-am nevoie de mulţumiri, Domnia Voastră. Voiam doar să vorbesc cu tatăl vostru.

— O să ni se alăture imediat.

Granbury turnă coniac într-un pahar, i-l întinse lui Brook, apoi mai turnă unul şi pentru el. Chiar dacă Brook fusese hotărât să nu accepte nimic de la Lennox, nu simţea aceeaşi reţinere faţă de Granbury. Sorbi din licoare şi se întrebă dacă contele ştia ceva despre povestea lui cu Lila.

— Am văzut-o doar o clipă, spuse Granbury, dar părea să fie bine. Cum ai găsit-o?

— Am avut noroc, spuse Derring, nedorindu-şi să-l aducă pe Dorrington în discuţie.

Era mai bine ca nimeni să nu pună prea multe întrebări despre asociatul lui.

— Să-mi aminteşti să nu joc niciodată jocuri de noroc cu tine, spuse Granbury.

Cei doi îşi sorbiră coniacul în tăcere preţ de câteva clipe, timp în care Brook îşi dori cu exasperare ca ducele să-şi facă apariţia. Ce puteai să-i spui unui frate după ce i-ai salvat sora din Seven Dials?

În cele din urmă, Granbury îşi drese glasul.

— Dată naibii povestea cu parlamentarul din Lincolnshire.

Brook nu urmărea subiectele politice. Aceasta era aria de interes a fratelui lui. Dar îi plăcea să creadă că era la curent cu activităţile Parlamentului, atunci când era reunit în sesiune. Fusese chiar invitat să se adreseze Parlamentului, o dată sau de două ori, pe tema criminalităţii din oraş.

În prezent, Parlamentul nu era în sesiune. Cei mai mulţi dintre membri erau pe la moşiilor lor de la ţară sau în comitatele lor de origine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brook, privind spre ceasul de pe masă. Cât îl va mai lăsa ducele să aştepte? Îşi dorea să facă o baie fierbinte, să se bucure de o masă caldă şi de patul lui. Exact în această ordine.

— Omul a fost găsit mort în dimineaţa asta lângă Teatrul Covent Garden.

Brook îşi lăsă paharul jos. Chiar trecuse prin apropiere de Covent Garden în acea dimineaţă, investigând dispariţia

Lilei.

— Cauze naturale? întrebă el.

— Crimă. I s-a tăiat gâtul.

Corpul lui Brook îngheţă, iar atenţia i se ascuţi ca lama unui cuţit.

— Au descoperit asasinul?

Granbury se aşeză într-un fotoliu mare.

— Nu. Momentan, agenţii de pe Bow Street interoghează martorii. O, avea el un martor, dar nu avea încredere să o lase pe mâna agenţilor. Cei mai mulţi erau oameni de bună credinţă, dar existau vreo câţiva care şi-ar fi vândut şi sufletul pentru câteva monede în plus.

— Începi să te întrebi în ce fel de lume trăim când oficialii noştri guvernamentali sunt ucişi pe stradă.

— Da.

Brook cunoştea întocmai lumea în care trăiau, poate mai bine decât o va cunoaşte vreodată contele. Întrebarea care nu-i dădea pace era ce relaţie exista între deputatul mort şi Beezle, dacă într-adevăr el era cel care o răpise pe Lila şi cel pe care ea îl văzuse ucigându-l pe parlamentarul din Lincolnshire.

Următoarea întrebare era cum să o protejeze pe Lila. Dacă îl văzuse pe Beezle ucigând un parlamentar, ea nu era în siguranţă. Răpirea era una. Crima, cu totul altceva. Ea devenise o ţintă acum şi trebuia apărată.

Uşa se deschise şi Granbury se ridică în picioare când tatăl lui intră în încăpere. Lennox îi făcu semn fiului lui să se aşeze şi se îndreptă direct spre masa cu ceas pe care se aflau sticlele de coniac, vinul de Xerex şi cel de Porto. Îşi turnă un pahar de vin de Xerex, îl bău pe nerăsuflate, apoi îşi mai turnă unul. Cu sticla din cristal faţetat în mână, se întoarse spre Brook.

— Ei bine, ţi-a reuşit din nou. Fiica mea este acasă, teafără şi nevătămată.

— Este acasă, recunoscu Brook.

— Pare să se simtă bine, în ciuda chinului prin care a trecut, puţin obosită şi flămândă, dar asta se rezolvă. Reputaţia ei este cea care mă preocupă acum.

Bineînţeles că reputaţia era ceea ce conta pentru duce. Lila trebuia să se mărite bine. La urma urmei, acesta era scopul în viaţă al unei fiice de duce. Cât de supărat trebuia să fi fost Lennox pentru boala şi pentru moartea soţiei lui. Perioada de doliu doar prelungise fecioria Lilei.

Deşi ducele nu aşteptase prea mult înainte să se recăsătorească.

— Lady Lillian-Anne v-a spus tot ce i s-a întâmplat? întrebă Brook.

Ducele flutură o mână.

— Mi-a spus destule.

Îi făcu semn fiului său să se ridice de pe fotoliu, apoi se aşeză în locul lui. Granbury se retrase spre fereastră, părând mulţumit să rămână în umbra tatălui său.

— Este încă neîntinată, se mai poate mărita. Adică, dacă eşti şi tu de acord cu asta.

— Dacă sunt de acord?

Brook rămăsese nemişcat în tot acel timp, dar acum deveni stană de piatră.

— Să păstrezi pentru tine acest mic incident. Desigur, o să plătesc pentru tăcerea ta.

Brook ridică o mână.

— După cum am mai spus, nu vreau banii tăi şi mă insulţi presupunând că aş defăima vreodată reputaţia unei doamne. Dacă se află povestea răpirii, cu siguranţă zvonul nu o să fie lansat de mine.

— Am cuvântul tău în privinţa asta? întrebă ducele.

Din punctul de vedere al lui Brook, el îşi dăduse deja cuvântul de onoare.

— Cred că avem o problemă cu mult mai presantă decât reputaţia fiicei tale. A fost martoră la o crimă aseară şi, pe baza informaţiilor pe care tocmai mi le-a oferit Granbury, cred că bărbatul ucis era deputatul din Lincolnshire.

— Poftim? Granbury se îndepărtă de fereastră. Eu n-am spus niciodată nimic despre Lila şi parlamentar.

— Nu, dar eu am pus faptele cap la cap şi am făcut o deducţie simplă.

— Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, spuse ducele. Ce este cu povestea asta despre Lila şi o crimă?

— Ţi-a spus că aseară l-a văzut pe cel care a răpit-o cum i-a tăiat gâtul unui bărbat în Seven Dials?

— Nu.

— Nu vrea să se gândească la asta, spuse Brook. A trebuit să scot informaţiile de la ea cu cleştele.

— Dacă nu vrea să se gândească la asta, de ce să nu lăsăm lucrurile aşa? întrebă Granbury.

— Pentru că, dacă parlamentarul este pe care l-a văzut ucis, ea a devenit o ţintă. Bee… bărbaţii care au răpit-o nu o să-şi dorească martori. Ei ştiu cine este, unde locuieşte. O să vină după ea şi o s-o ucidă.

— Este absurd! Ducele se ridică în picioare. Nu era un bărbat înalt, dar avea umerii laţi şi chipul unui general roman, frunte înaltă, nas acvilin, ochi albaştri şi pătrunzători. Cum poţi să fii sigur că bărbatul pe care l-a văzut ucis este parlamentarul… cum îl chema?

— Fitzsimmons, răspunse Granbury.

— De unde ştii că este acelaşi bărbat? Sigur mai mulţi bărbaţi sunt ucişi în fiecare seară în Seven Dials. Iar Fitzsimmons a fost găsit lângă teatru.

— Care se află la periferia Seven Dials, adăugă Brook.

Chiar dacă mahalalele se învecinau cu cartierele respectabile ale oraşului, el descoperise că nobililor le plăcea să rămână cu impresia că suburbiile se aflau la un univers distanţă de căminele şi magazinele sau cluburile lor preferate.

— Ar fi relativ simplu să arunce cadavrul acolo.

— Relativ simplu? se bâlbâi ducele. Iar tu ştii asta din proprie experienţă?

Brook nu luă în seamă dojana.

— O să verific cu contactele pe care le am pe Bow Street şi o să întreb dacă mai există şi o altă victimă căreia să i se fi tăiat gâtul. Până mă întorc eu, continuu să fiu de părere că este mai prudent să luaţi măsuri suplimentare de siguranţă. Nu ştiu cine a răpit-o pe Lady Lillian-Anne…

— Mare detectiv, pufni ducele.

— …dar o să aflu. Dacă este vorba despre bărbatul la care mă gândesc, fiica şi toată familia ta sunt în pericol.

— O să luăm măsuri de precauţie, spuse Granbury. De fapt, ar fi o idee înţeleaptă să plecăm la ţară.

— Şi cum explicăm absenţa noastră de la nunta nepoatei mele? întrebă ducele.

— Rose o să înţeleagă că este vorba despre o urgenţă.

— Cum? insistă ducele. O să fie nevoie să-i spunem că Lila a fost răpită şi, chiar dacă o iubesc pe fată, îi turuie gura mai repede decât aleargă bidiviul meu pursânge premiat în toate competiţiile.

— Îţi înţeleg dilema, spuse Brook, dar siguranţa familiei tale este mai importantă, fără doar şi poate, decât normele impuse de bunele maniere.

Privirea pe care i-o trimise ducele îi aminti de cea pe care i-o trimitea adesea mama când îi oferea un sfat asemănător. Pentru bărbaţii precum ducele şi femeile precum contesa văduvă, nimic nu era mai presus de respectarea bunelor maniere.

— O să mă duc pe Bow Street şi revin cu mai multe informaţii, spuse Brook. Între timp, Lady Lillian-Anne trebuie să se odihnească. Mai avem timp să discutăm despre mutarea la ţară.

— Dacă ai impresia că asta este ceva ce trebuie analizat, atunci nu o cunoşti pe Lady Lennox.

Într-adevăr, nu o cunoştea pe Lady Lennox, se gândi Brook în timp ce îl urmă pe majordom până la uşa de la intrare. Dar o cunoscuse pe fiica ei mai mică. Era evident că fata fusese răsfăţată şi crescută în puf. Dacă la urechile ducesei ajungea doar un cuvânt care să-i fi dat de înţeles că se putea ca fiica ei să fie în pericol, plecau cât ai zice peşte.

Dar era suficient ca să o salveze pe Lila?

*

Lila se trezi în toiul nopţii. Visase pivniţa, în timp ce se

chinuia şi bâjbâia să găsească ieşirea, într-un întuneric care o învăluia şi o îngropa sub greutatea lui. Şi apoi, mizeria se transformase în sânge. Sângele care ţâşnise din ea, aşa cum ţâşnise din gâtul gentlemanului ucis.

Cu răsuflarea întretăiată, se ridică şi îşi apăsă o mână pe inima care bătea de să-i sară din piept.

Pe scaunul de lângă pat, slujnica ei, Lizzy, sforăia încet. Probabil că stătea de veghe, dar Lila se bucură să o vadă dormind. Nu-şi dorea ca tatăl ei să audă poveşti despre coşmarurile care nu-i dădeau pace. El privea cu ochi răi orice semn de slăbiciune, orice semn de imperfecţiune. Şi aşa era deja o mare dezamăgire pentru el. La douăzeci şi cinci de ani ar fi trebuit să fie soţie şi mamă. Totuşi, iată că se mai afla încă aici şi nu era curtată de nimeni.

Era fiica unui duce şi, prin urmare, nu se supunea aceloraşi reguli ca alte femei. Dar până şi fiica unui duce stârnea reacţii de uimire dacă rămânea nemăritată după vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Tatăl ei îi lăsase limpede de înţeles că se va mărita în următorul sezon social. Trebuie să se mărite şi să găsească o partidă bună.

Trecuseră în revistă posibilii miri, majoritatea în vârstă şi cu titlu, se trasaseră planurile de acţiune, se comandaseră rochii noi pentru fiecare ocazie în parte. Se aleseseră doar cele mai la modă şi mai scumpe ţesături pentru fiica mai mare a ducelui de Lennox. Se cheltuiseră mii de lire şi alte câteva mii urmau să se mai cheltuie. Nu putea să-şi dezamăgească familia.

Răpirea le periclitase întrucâtva planurile. Fusese văzută unde nu trebuia, neînsoţită, şi apoi în compania unui bărbat care nu îi era rudă de sânge. Lila nu-şi făcea griji că Brook ar fi vorbit. Chiar şi numai pentru că Brook era un gentleman. O dovedise cu ani în urmă, când păstrase tăcerea, în ciuda felului îngrozitor în care se purtase cu el.

Dar cum rămânea cu bărbatul care o scosese din pivniţă? Şi cu vizitiul? Cu prostituatele? Îi cunoşteau oare identitatea? Vor vinde oare presei poveştile pe care le aveau?

O, ce i-ar fi plăcut lumii bune să rumege câteva bârfe

maliţioase despre Lady Lila. Îşi făcuse duşmani printre cei mai importanţi oameni de rang încă de la debutul ei în societate. Le înfuriase pe femei când le furase iubiţii şi le ceruse fidelitate domnilor care o curtau. Aceştia nu aveau voie să danseze cu nimeni altcineva sau să se ducă în vizită la vreo altă domnişoară. Unii dintre domnii mai în vârstă îi luaseră în derâdere joculeţele, dar ea îi umilise în public când veniseră să o viziteze. De fiecare dată când putuse să stârnească zvonuri, o făcuse fără excepţie, savurând din plin puterea de a afecta o reputaţie printr-o simplă aluzie cu iz de scandal. Nu fusese iubită, dar fusese temută de toată lumea.

Acum ea era cea care se temea de scandal.

Lila trase adânc aer în piept şi se ridică din patul ei cald. Ceasul de pe poliţă îi spuse că nu era încă miezul nopţii. Se simţea de parcă dormise o zi şi o noapte. Corpul o durea de oboseală. Ar fi trebuit să doarmă mai mult, dar nu voia să viseze din nou urât.

Poate că un drum rapid până la bucătărie, să ia o prăjitură sau o bucată de pâine prăjită cu ceai, o va ajuta să-şi limpezească mintea. Mâncase supă şi pâine la cină, dar îi era iar foame.

Lila îşi puse halatul şi îşi strecură picioarele în papuci, apoi, apucând o lumânare cu suport, deschise uşa uşor. Lizzy nu se trezi, iar Lila traversă coridorul cu covor pe mijloc până ajunse în capul scărilor. În casă era linişte. Tatăl şi mama ei nu ieşiseră în oraş astă-seară. Probabil se retrăseseră devreme, ceea ce însemna că şi slujitorii făcuseră acelaşi lucru.

Poate Colin se dusese la clubul lui, iar valetul lui nu avea de ce să-l aştepte încă vreo câteva ore bune.

Lila aprinse lumânarea de la o lampă de perete şi coborî scările, ţinând lumânarea sus şi ridicând tivul cămăşii de noapte ca să nu se împiedice. Abia când ajunse la ultimele trepte, simţi doi ochi aţintiţi spre ea.

Ridică privirea şi aproape se împiedică.

Brook Derring stătea în vestibul şi o privea.

La început, nu reuşi decât să clipească nedumerită

spre el şi să se întrebe dacă nu-l visa sau doar şi-l închipuia. Revederea cu el din această după-amiază, în ciuda situaţiei, o făcuse să-şi dorească să-l mai vadă. Era tot ce nu ar fi trebuit să-i placă la un bărbat... tânăr, viril, periculos.

Nu avea nici avere extraordinară, nici titlu. Era fiul unui conte, dar al doilea fiu. Şi pe deasupra, lucra şi ca detectiv. Nici măcar nu făcuse ce se considera a fi respectabil, devenind vicar sau cumpărându-şi un brevet pentru a se înrola în marină.

Şi totuşi, dincolo de toate acestea, nu-şi putea lua ochii de la el.

Privirea lui nu o părăsi nici măcar o clipă pe a ei, iar Lila îşi dădu seama aproape imediat că nu era îmbrăcată cum se cuvenea.

Desigur, era acoperită, dar părul îi atârna nestingherit şi încurcat peste umeri, iar ea nu purta nici mănuşi, nici alte podoabe.

În cele din urmă, Brook făcu o plecăciune.

— Lady Lila.

— Ce cauţi aici?

Nu era ceea ce voise să spună. La drept vorbind, nici nu ştia ce voia să spună. Sigur nu ce spusese. Întrebarea ei răsună atât de insolent, când îi datora totul bărbatului din faţa ei. Dar voise cu atâta disperare să ascundă cât de mult îşi dorea ca el să fie acolo, încât reacţionase exagerat.

— Ce bine să ştiu că primirea ta călduroasă nu s-a schimbat cu nimic.

Lila coborî ultimele două trepte.

— Voiam doar să spun că am fost surprinsă să te văd.

— Asemenea.

El o scrută din priviri, făcând ca obrajii să i se aprindă. Nu era o privire languroasă, dar simţi totuşi furnicături peste tot pe piele, îşi dori ca el să se uite la ea, chiar dacă numai pentru a-i lua peste picior înfăţişarea neîngrijită.

— Am treabă cu tatăl tău.

— Dar credeam...

Nu ştiu cum să-şi încheie fraza. Nu era atât de vulgară

încât să vorbească despre bani şi răsplată, dar el îi spusese că nu voia niciun sfanţ de la tatăl ei. Se răzgândise?

Iar dacă se răzgândise, de ce să o fi dezamăgit un asemenea lucru? Nu era ca şi cum venise să o caute pentru că îi păsa de ea.

— Mai bine îţi zic, spuse el. Este ceva care te priveşte.

— L-ai prins pe bărbatul care m-a răpit?

— Nu. Dar am descoperit un lucru care mă frământă.

Ea aşteptă, dorindu-şi să ştie şi fiindu-i frică de ceea ce urma să audă.

— Bărbatul pe care l-ai văzut ucis aseară este aproape sigur un membru al Parlamentului.

Ea făcu un pas în spate, implicaţiile afirmaţiei având parcă efectul unei grămezi de cărămizi care se prăbuşi peste ea.

— Nu.

— Este adevărat, eu…

— Ce se întâmplă? spuse majordomul de îndată ce revenise. Milady, sunt convins ar trebui să te întorci în pat.

— Mulţumesc, Franklin, dar vreau să vorbesc cu tata şi cu sir Brook.

— Tatăl tău nu te-a chemat, milady.

Lila îşi ridică bărbia.

— Mă duci tu la el sau mă duc să-l caut singură?

Liniile încruntate de pe chipul lui Franklin se adânciră şi mai mult.

— Este în bibliotecă. Urmaţi-mă.

Lila îl urmă, cu o privire rapidă aruncată spre sir Brook, ale cărui picioare mai lungi îl purtaseră fără vreun mare efort lângă ea.

— Şi nu-mi spune şi tu să mă duc la culcare.

— Nu mi-aş permite. După cum am spus, este ceva care te priveşte. Ea încuviinţă din cap, simţind cum i se cască un gol în stomac, de parcă ar fi băut prea mult vin de Xerex.

— Dar Lady Lila, adăugă Brook, nu cred că o să-ţi placă ce o să auzi.

Capitolul 4

Părea palidă, obosită şi incredibil de frumoasă. Ceva la părul care i se revărsa peste umeri într-o cascadă de abanos o făcea să pară mai vulnerabilă decât femeia arogantă şi perfect coafată pe care era obişnuit să o vadă. Desigur, continua să fie arogantă şi să se ţină dreaptă ca o lumânare, dar părul despletit îmblânzea simţitor aura de rigiditate care o învăluia.

Franklin, care părea să fie de două ori mai ţeapăn decât ea, îi conduse în biblioteca ducelui. Brook ştia că era vorba de bibliotecă fără să mai fi fost nevoie să i se spună. Mai fusese odată acolo. Prefera să nu se gândească la ziua aceea umilitoare, cea mai cumplită din viaţa lui. Nu se afla aici, în această seară, pentru a cere mâna Lilei.

Ducele se ridică atunci când Franklin o anunţă pe Lila, cu gura strânsă într-o linie încruntată.

— Întoarce-te în pat, Lillian-Anne. O să discutăm mâine-dimineaţă deciziile pe care le iau cu sir Brook.

Din spate, Brook îi văzu umerii îndreptându-se şi încordându-se. Nu îi plăcu deloc sugestia ducelui. Brook nici nu o putea condamna pentru reacţie. Nici lui nu i-ar fi plăcut ca propriul viitor să fie decis în locul lui.

— Dacă nu te deranjează, tată, aş vrea să rămân şi să ascult. Ridică o mână pentru a preîntâmpina o eventuală împotrivire a tatălui ei. Oricum nu pot să dorm, iar sir Brook m-a informat că această problemă mă priveşte.

Ochii ducelui se aţintiseră spre Brook, iar Brook îi citi dezaprobarea înainte ca Lennox să întoarcă privirea spre fiica lui.

— Lila…

Ea se aşeză comod în fotoliul cel mai apropiat de foc, părând să-şi sfideze tatăl sau pe oricine ar fi încercat să i-o interzică.

Brook ştia că Lila îşi sfida rareori tatăl, dacă îl sfida vreodată. O ştia din proprie experienţă. Expresia uluită de

pe chipul ducelui păru să dea de înţeles că şi el era surprins de încăpăţânarea ei.

— Prea bine, atunci. Ducele făcu semn din cap spre majordom. Este totul pentru moment, Franklin. Sir Brook.

Făcu semn spre scaunul din faţa biroului străvechi din lemn de arţar.

Brook se aşeză pe scaun, întorcându-se uşor într-o parte ca să o poată vedea pe Lila. Stătea cu mâinile în poală, cu tălpile lipite de podea, flăcările neîmblânzite ale focului trosnind în spatele ei şi întipărind părului şi pielii ei o nuanţă delicat aurie.

— Sir Brook, am încredere că ai avut destul timp pentru cercetările despre care am discutat mai devreme.

— Da.

Decise să răspundă scurt, după modelul ducelui. Lui Brook nu-i scăpă faptul că nu i se oferise nimic de băut, nu că ar fi acceptat, dar nu aprecia să fie tratat de parcă s-ar fi aflat în slujba ducelui. Îşi îndeplinise sarcina asupra căreia convenise cu ducele. În ceea ce îl privea pe Brook, vizita lui era o simplă curtoazie.

— Din păcate, se pare că grijile exprimate de Lordul Granbury în după-amiaza asta sunt justificate.

— Şi despre ce griji este vorba? întrebă Lady Lila, nedorindu-şi să fie lăsată în afara conversaţiei.

— Lordul Granbury ne-a spus că un parlamentar a fost găsit de dimineaţă lângă Covent Garden. Gâtul îi fusese tăiat, răspunse Brook, înainte ca ducele să apuce să-i livreze vreo aiureală fiicei lui.

Merita să ştie că era în pericol.

Ea îşi acoperi gura cu o mână.

— Bow Street crede că este foarte posibil ca domnul Fitzsimmons să fie bărbatul pe care l-ai văzut ucis aseară. Ar dori să trimită un om care să-ţi pună câteva întrebări. Acum, Brook aruncă o privire spre duce. Dacă eşti de acord, duce.

Brook nu făcea parte din cercul de cunoscuţi ai lui Lennox. Probabil că ducele ar fi preferat ca Brook să i se adreseze cu Înălţimea Ta. Alt motiv pentru ca Brook să i se

adreseze bărbatului fix cum îl tăia capul.

— Nu sunt. Niciun agent nu o să vină la mine acasă şi să o ia la întrebări pe fiica mea.

— De mare ajutor ca întotdeauna, mormăi Brook.

— Ba mai mult, ce fel de pregătire primesc agenţii ăştia? Este absolut ridicol să crezi că un om de rangul şi poziţia domnului Fitzsimmons şi-ar fi petrecut vremea prin Seven Dials şi s-ar fi asociat cu… nişte golani.

Ochii Lilei trecură de la tatăl ei la Brook şi înapoi. Nu îşi mai acoperea gura, dar acum îşi apăsa buzele cu încheieturile străvezii.

— A fost şi prima mea întrebare. Cu toate astea, am vorbit cu domnul Easterday, şeful agenţilor de pe Bow Street, care îmi este un foarte bun prieten, am descoperit că agenţii investigau activităţile domnului Fitzsimmons de săptămâni bune.

— Dar este absurd! spuse ducele şi se ridică în picioare. Cetăţenii cinstiţi au ajuns să fie acum anchetaţi de agenţi de pe Bow Street? O luăm de la capăt cu Franţa revoluţionară!

— Ce motiv au avut agenţii să-l cerceteze pe domnul Fitzsimmons? întrebă Lila, temperând reacţia mânioasă a tatălui ei.

— Agenţii au fost angajaţi de un bărbat, a cărui identitate nu vor să o dezvăluie, să investigheze o serie de spargeri date prin casele şi birourile duşmanilor pe care îi avea domnul Fitzsimmons. Se pare că în ultimele şase luni sau aşa ceva, cine i se opunea politic lui Fitzsimmons devenea o ţintă a spargerilor. Odată cu obiectele de valoare au fost furate şi documente importante şi corespondenţă privată. Trebuie să recunosc, mi se pare ciudat ca un tâlhar obişnuit să-şi dorească documente şi corespondenţă. Cei mai mulţi nici nu ştiu să citească.

— Doar nu crezi că un membru al Parlamentului s-a apucat de spart case şi s-a ocupat cu tot felul de furtişaguri.

Ducele se sprijini în palme.

— Bineînţeles că nu. Nu ar avea abilităţile sau

cunoştinţele necesare.

— Însă bărbaţii care m-au răpit pe mine da, spuse Lila încet.

— Exact. Agenţii cercetează posibile legături între domnul Fitzsimmons şi mai multe bande din Covent Garden, inclusiv cea pe care o cred responsabilă de răpirea lui Lady Lila.

— Bun. Agenţii îşi merită banii măcar de data asta, anunţă ducele. Atunci, dacă asta este tot…

— Îmi pare rău, domnule, dar nu este tot. Cel mai probabil, Lady Lila a fost martoră la uciderea unui membru important al Parlamentului. Să presupunem pentru o clipă că domnul Fitzsimmons l-a plătit pe Beezle, liderul Haitei din Covent Garden, să spargă casele şi birourile duşmanilor lui. Aseară, înţelegerea lor s-a încheiat brutal, iar Beezle, sau vreun alt membru al bandei, l-a ucis pe Fitzsimmons. Asta este o crimă care nu poate scăpa nepedepsită. Sigur membrii bandelor implicate o să fie spânzuraţi.

— Îmi închipui că ar putea să fie spânzuraţi pentru nenumărate delicte, adăugă Lila.

— Da, dar nu au fost spânzuraţi pentru că nu au fost prinşi. Tu, Lady Lila, ai fost martoră la o crimă. Ceea ce înseamnă că eşti în pericol, pentru că Beezle, dacă a fost într-adevăr Beezle, ştie că l-ai văzut. Nu o să-şi dorească martori pentru că, ascultă-mă bine, Beezle nu are de gând să moară în ştreang.

— Atunci o trimitem pe Lila la ţară după nunta lui Rose.

— Şi ce te face să crezi că Lady Lila o să fie în siguranţă la ţară? Mai mult, ce ar putea să-l împiedice pe Beezle să caute să o omoare cât se mai află încă la Londra?

— Niciun hoţ n-ar îndrăzni aşa ceva, declară ducele de parcă ar fi ştiut ceva despre asta.

— Aceşti bărbaţi îndrăznesc, chiar îndrăznesc tot mai multe.

Mare parte din această realitate putea să fie atribuită reticenţei unor bărbaţi precum ducele de Lennox de a fi de acord cu înfiinţarea unei forţe de poliţie metropolitane în

Londra. Nu erau suficienţi gardieni şi agenţi ca să-i prindă pe răufăcători, cu atât mai puţin să prevină sau să descurajeze criminalitatea. Atacurile, violurile, furturile şi răpirile erau în creştere şi atingeau noi cote alarmante.

— Dar nu este singura mea îngrijorare, spuse Brook.

— Este evident că ai nenumărate astă-seară.

— Da, duce. Cealaltă îngrijorare a mea este că poate domnul Fitzsimmons nu acţiona singur. Da, el avea rang şi putere ca membru al Camerei Comunelor, dar există mulţi alţi oameni care au mult mai multă influenţă decât el.

— Aiurea! spuse ducele. Asta este o pură presupoziţie.

— Chiar şi aşa, vreau să aud ce are de spus sir Brook, adăugă Lila cu o voce calmă.

Brook înclină capul spre ea.

— Întrebarea mea este de ce Beezle, sau oricine s-ar afla în spatele crimei şi al răpirii, l-ar ucide pe Fitzsimmons. La urma urmei, cu un Fitzsimmons scos din joc, se duce şi sursa de venit.

— Şi crezi că altcineva, cineva cu mai multă putere decât Fitzsimmons, ar fi ordonat uciderea lui?

Întrebarea fu pusă de Lila, care se lăsă în faţă cât timp vorbi.

— Cred că este foarte probabil ca Fitzsimmons fie să fi descoperit ceva ce nu trebuia, fie să-şi fi pierdut interesul, iar Beezle a fost plătit să se descotorosească de el. Doar o sumă mai mare de bani decât ceea ce putea să obţină banda din spargerea caselor l-ar fi convins pe Beezle să scape de sursa lui de venit. Cel care l-a plătit pe Beezle să facă asta trebuie să fie foarte bogat.

— Ceea ce înseamnă că sunt încă în pericol, spuse Lila şi începu să-şi frângă mâinile.

— Tu ai văzut crima şi asta înseamnă că Beezle a fost neatent. O să-şi dorească să elimine toate urmele greşelii făcute, înainte ca omul care îl plăteşte să-şi dea seama că poate fi pus într-o postură vulnerabilă. Este adevărat ce se spune. Brook îşi mută privirea de la Lila la tatăl ei. Nu există onoare printre hoţi. Beezle o să-l toarne pe cel care l-

a angajat nu pentru că o să-şi salveze astfel pielea, ci pentru că o să vrea ca şi omul acesta să se ducă la fund odată cu el.

Focul trosni în vatră, iar scaunul ducelui scârţâi când acesta se aşeză.

— Atunci trebuie ca tu să-mi protejezi fiica.

Brook clătină din cap.

— Eu nu mă ocup cu asta.

— Îţi plătesc oricât îmi ceri.

Brook se ridică.

— Nu este vorba de răsplată aici. Eu nu sunt un câine de pază. Sunt oameni care…

— Nu-mi doresc o namilă mătăhăloasă în casa mea sau în preajma fiicei mele. În plus, n-am de gând să anunţ în văzul lumii că am angajat pe cineva care să o protejeze pe fiica mea. Sezonul o să înceapă curând, iar Dumnezeu ştie că perspectivele ei sunt şi aşa slabe.

Lila scoase un uşor pufnit ofensat.

— Te-ai gândit ce înseamnă ca eu să-i fiu mereu prin preajmă? Crezi că gurile rele nu o să speculeze subiectul?

În mod clar, ducele nu se gândise la aşa ceva. Se lăsă pe spate şi păru să reflecteze. Brook îşi închipui că stătea să cântărească avantajele şi dezavantajele unor asemenea bârfe.

Dintr-odată, Brook se simţi de parcă participa la o licitaţie.

— După cum ai punctat foarte bine cu ani în urmă, eu nu sunt o partidă potrivită pentru fiica ta. Parcă îmi amintesc că ai spus ceva despre statutul meu modest.

— O, nu cred să fi spus vreodată asta.

Brook făcu vreo câţiva paşi prin faţa biroului. Îşi amintea fiecare cuvânt din scurtul interviu, iar ducele spusese lucruri cu mult mai crunte.

— În orice caz, îţi înţeleg dorinţa de a avea un gentleman responsabil care să se ocupe de protejarea fiicei tale. Cu toate astea, nu eu sunt acela. Mă tem că ar putea să apară situaţii în care asocierea noastră să fie interpretată greşit. Moment în care aş fi obligat să mă însor

cu Lady Lila, iar eu nu am nicio intenţie să mă însor vreodată cu Lady Lila.

El îi aruncă o privire, stând pe scaun cu buzele strânse.

— Fără nicio supărare, milady.

— Înţeleg.

Ducele se ridică acum.

— Îmi cer scuze că v-am dat o veste atât de regretabilă. Brook îşi luă pălăria. Totuşi, trebuie să insist asupra faptului că acesta este sfârşitul asocierii noastre.

— Să insişti? spuse ducele cu un ton pe care Brook nu-l mai auzise până atunci.

Părul de la ceafă i se înfioră în semn de avertizare.

— Nu este nevoie să chemi majordomul. Mă descurc.

Fără să aştepte permisiunea ducelui, deschise uşa şi ieşi, îndreptându-se direct spre vestibul. În casă era linişte şi întuneric. Brook bănuia că Franklin stătea de veghe pe undeva, aşteptând să fie chemat, dar îşi închipuia că bărbatul putea să aştepte la fel bine în camera lui sau în vestibul.

Ajunse la uşă când auzi papucii alunecând pe marmură. Rezistă impulsului de a se întoarce şi, în schimb, închise ochii.

— Du-te la culcare, Lady Lila. Nu avem nimic de discutat.

— Am nevoie doar de o clipă, sir Brook.

O clipă pe care nu voia să i-o acorde. Nu voia să se mai uite la ea, cu părul acela negru şi încântător care îi cobora în valuri pe spate şi cu ochii aceia mari şi căprui care îl implorau să o salveze.

Nu era datoria lui să o salveze.

Pentru că el nu se întoarse, ea se opri în spatele lui şi puse mâna pe haina lui. Nu putea să simtă căldura pielii ei, dar apăsarea atingerii îl ardea cu aceeaşi putere. Se întoarse brusc, iar mâna ei coborî.

— Chiar sunt în pericol? întrebă ea.

— Aşa cred.

Capul ei se înclină uşor în sus ca să-l privească în

ochi, iar el îşi închipui cum o cuprinde de ceafă, simţind în mâini atingerea părului ei, iar el apăsându-şi buzele de ale ei.

— Ce ar trebui să fac?

— Dacă aş fi în locul tău, eu aş dispărea.

— Pentru cât timp?

— Până se rezolvă problema şi o să fii din nou în siguranţă. Dacă vrei, pot să-i dau de veste tatălui tău când o vă puteţi întoarce în siguranţă. Cu cât ştiu mai puţini oameni unde eşti, cu atât mai bine.

Dar ea clătină din cap.

— Tata nu o să mă lase să plec. O să ratez sezonul.

— Iartă-mă, dar o să ratezi sezonul şi dacă mori.

Ea nu lăsă să se vadă în niciun fel dacă vorbele lui o îngroziră, cu excepţia unei clipe în care i se tăie răsuflarea.

— Înţeleg. Îmi pasă prea puţin dacă pierd sezonul.

— Nu este adevărat.

El făcu un pas în faţă şi îi simţi dintr-odată parfumul dulce. Îşi amintea că pe vremuri mirosea a lăcrămioare. La un moment dat, făcuse chiar o obsesie pentru parfumul ei. Nu avea de unde să ştie pe atunci că femeia semăna foarte mult cu floarea, era otrăvitoare.

— Nu, nu este. Am douăzeci şi cinci de ani. Asta ar putea să fie ultima mea şansă de a-mi găsi o partidă potrivită, iar tu ştii la fel de bine ca mine că nu o să fiu doar o povară dacă nu mă mărit.

Ochii ei îl implorau, dar inima lui rămase neîndurătoare.

— N-ai putea… începu ea.

— Nu.

— Nici măcar n-ai auzit ce am de spus.

— Vrei să te protejez pretinzând că-ţi fac curte.

Ea făcu ochii mari.

— Da. Poţi participa la toate evenimentele din sezon fără să-ţi pună cineva la îndoială prezenţa.

— Purtându-mă ca un căţeluş îndrăgostit care umblă după tine. Am mai făcut asta odată. Nu o să fiu căţeluşul tău.

Ea flutură o mână în aer.

— Sir Brook, nu-ţi cer asta.

El o apucă de încheietură înainte ca ea să mai poată flutura din nou un deget prin faţa lui.

— Nu? Te gândeşti numai la tine, cum să participi la sezon. Dar nu te gândeşti cum m-aş simţi eu gravitând în umbra ta. Ca să nu mai vorbesc că n-am nicio dorinţă să particip la evenimentele din sezon.

Ea deschise gura.

— Şi dacă, Doamne fereşte, o să spui că tatăl tău o să mă plătească, o să-ţi pară foarte, foarte rău, zise el împingând-o uşor spre uşă.

Ea ridică ochii spre el, cu răsuflarea întretăiată şi sânii ridicându-se şi coborând în decolteul uşor desfăcut al halatului.

— Nu cred că cineva te-ar putea confunda cu un căţeluş.

Vocea ei era tremurătoare.

— Bun.

— Dar am nevoie de ajutorul tău.

Cuvintele îl tulburară. Rămăsese cu impresia că ieşise învingător, dar parcă toate mecanismele de apărare îi scăpară printre degete. Putea să se bazeze pe Lila când era vorba să i se expună crăpătura din armură. Apoi deveni ferm, îi eliberă braţul şi o dădu la o parte din uşă.

— Îmi pare rău. Mi s-au terminat favorurile.

*

Întoarsă în salon, Lila se opri lângă foc să se încălzească.

Îl ura. Era uluitor cum puteai să trăieşti ani de-a rândul fără să te gândeşti măcar o clipă la un om, pentru ca la nici măcar o zi după ce îl reîntâlneai, să ajungi să-l dispreţuieşti cu toată fiinţa. Nu ar fi crezut că Brook Derring este suficient de interesant încât să trezească ură. Cu siguranţă, nu fusese foarte impresionată de el cu şapte ani în urmă. Aproape că uitase cu totul de existenţa lui.

Dar el nu uitase de ea. Greşise faţă de el în trecut. Ştia asta acum. O ştiuse şi atunci, dar diferenţa era că acum îi păsa. Moartea mamei o schimbase, o făcuse să aprecieze valoarea bunătăţii şi a generozităţii. Înainte fusese o copilă răsfăţată şi egoistă. Cu cât avea mai mulţi iubiţi, cu atât mai bine, după părerea ei. Brook fusese o victimă a propriei ei vanităţi

Dar acum nu încerca să fie egoistă. Chiar avea nevoie de ajutorul lui. Trebuia să-şi găsească un soţ, iar cel mai bun mod de a face asta era să fie o prezenţă activă în sezon. Nici măcar nu va fi foarte pretenţioasă. Se va mulţumi cu primul bărbat pe care îl acceptau părinţii ei.

Dacă nu-şi găsea un soţ...

Ridică privirea spre scări şi se gândi la mama ei vitregă. Noua soţie a tatălui ei era cu doar puţin mai mare ca Lila şi era la fel de răsfăţată şi de egoistă pe cât fusese Lila la optsprezece ani. Nu o plăcuse niciodată pe Lila, dar fusese de ajuns de prietenoasă pe vremea când ducele îi mai făcea curte. După ce îi devenise soţie, făcuse tot posibilul să o îndepărteze însă pe Lila de tatăl şi de casa ei. Valencia născocea tot felul de motive pentru care Lila trebuia să rămână la ţară când ducele şi ducesa se aflau în oraş. Sau o trimitea să stea de la o rudă la alta când ducele şi ducesa se retrăgeau la Blakesford peste iarnă. Lila nu petrecuse acasă nici măcar un Crăciun în ultimii patru ani.

Singurul motiv pentru care se afla acum la Londra, împreună cu ducesa, era nunta verişoarei ei. Absenţa Lilei ar fi fost remarcată, iar ducesa nu reuşise să-l convingă pe Lennox să o lase pe Lila la Blakesford. Şi iată că Lila venise la Londra, fiind nevoită să îndure în trăsură privirile glaciale ale mamei vitrege şi spunându-i-se să stea departe de Ginny.

Lila nu-şi dădea seama cum putea să fie considerată o ameninţare pentru fetiţă. Avea patru ani şi era singura soră pe care o avusese vreodată. Când se născuse bebeluşul, fusese absolut încântată de ideea de a o ţine în braţe, de a o legăna, de a-i cânta. Se simţise singură după moartea mamei, iar Colin nu era niciodată pe acasă. Valencia urlase

ca din gură de şarpe prima dată când Lila luase copila în braţe, iar apoi fusese atent ţinută la distanţă.

Nu putea să o mai ducă mult aşa. Nu-şi putea petrece restul vieţii stând de la o rudă îndepărtată la alta. Nu voia să fie compătimită. Nu voia să devină o fată bătrână. Îşi dorea un copil al ei, o casă a ei şi, dacă nu neapărat dragoste, măcar afecţiune. Evenimentele recente însemnau doar că va fi trimisă din nou de acasă, aparent ca să fie în siguranţă, dar şi ca să stea departe de Valencia.

Lila nu se îndoia că tatăl ei o iubea, în felul lui, dar iubea cu mult mai mult pacea şi armonia. Dacă să o trimită pe Lila de acasă era condiţia ca soţia lui să fie fericită, Lila pleca în doi timpi şi trei mişcări.

Era mai bine să o roage de dimineaţă pe slujnica ei să-i pregătească valiza. Nu va mai rămâne mult timp prin preajmă.

Tatăl ei şi Colin se ridicară când ea intră în sala de mese a doua zi dimineaţă. Valencia, ca femeie măritată, putea să ia micul dejun în pat şi nu rata niciodată ocazia. Lila se aşeză la masă şi acceptă o ceaşcă de ceai. Se uită la tatăl ei, aşteptându-se să citească în ochii lui ideea de exil, dar îi fu imposibil să desluşească ceva în expresia lui.

Colin îi făcu cu ochiul, apoi se apucă să înfulece din nou. Ei nu îi era foame, deşi abia dacă mâncase câte ceva în ultimele zile.

— Am vorbit cu mama ta, spuse ducele după ce Lila sorbi din ceai.

Ea se prefăcu că înghite, deşi i se puse un nod în gât.

— Nu este mama mea.

— Ştii la ce mă refer, spuse ducele şi flutură o mână în aer.

— Nu, nu ştiu. Era încăpăţânată, dar era o cale de a-şi mai amâna plecarea iminentă cu încă vreo câteva momente. Valencia era încă la creşă când m-am născut eu. Nu are cum să fie mama mea. Era mai mică decât Ginny când s-a născut Colin.

De peste masă, fratele ei se uită urât la ea. Valencia şi Colin aveau o relaţie amiabilă şi, asemenea tatălui lui,

Colin prefera pacea şi nu voia să fie implicat în neînţelegerile Lilei. Lila se întreba dacă relaţia cordială dintre mama vitregă şi fiul vitreg s-ar fi schimbat cumva în cazul în care Valencia dădea vreodată naştere unui băiat. La urma urmei, Colin ar fi fost o piedică în calea fiului ei de a deveni duce.

Dar Colin nu se gândise la asta, nu-i aşa?

— Prea bine, am vorbit cu Valencia.

Lila lăsă jos ceaşca de ceai cu o grijă intenţionată.

— Am rugat-o deja pe Lizzy să-mi împacheteze lucrurile.

Ducele îşi arcui sprâncenele.

— N-am spus că pleci… oricum, nu încă.

— Ce vrei să spui?

— Sunt de acord cu Valencia că ar trebui să pleci. Dacă Derring are dreptate şi există un oarecare pericol, prezenţa ta aici ne ameninţă pe toţi.

— Mai ales pe mine, sublinie Lila, deşi ştia că Ginny este cea de care îi păsa Valenciei.

— Întocmai, motiv pentru care n-avem cum să te trimitem pur şi simplu la mătuşa Millicent sau la verişorii tăi din Ţara Galilor. Cred că este puţin probabil, dar se poate să fii urmărită. Ne-am pune familia în pericol, iar tu ai putea să fii ucisă. Trebuie să fii protejată.

— Sir Brook a spus că nu este câine de pază.

— Sir Brook nu ştie cu cine are de-a face.

Acum, Lila simţi cum ceaiul pe care îl băuse începe să se agite şi să clocotească înăuntrul ei. Nu-şi putea decât imagina ce punea tatăl ei la cale.

— Ce ai de gând să faci?

Colin puse întrebarea de care Lila se temea prea mult ca să o mai rostească răspicat.

— Am audienţă la Majestatea Sa.

Regele? Lila nu înţelegea ce legătură avea regele cu toate acestea.

— Este în oraş? întrebă Colin.

— A venit pentru nuntă, murmură Lila.

Părinţii lui Rose erau extraordinar de bogaţi, iar regele

George al IV-lea avea tendinţa de a cheltui foarte mult. El accepta bucuros bunăvoinţa familiilor înstărite, primind diferite împrumuturi în schimbul influenţei pe care o putea folosi pe alte căi.

— Cred că eu şi regele o să ne ocupăm de problema cu Brook Derring. Ducele aruncă o privire spre ceasul de buzunar şi se ridică. Trebuie să o iau din loc. Nu aş vrea să-l fac pe Majestatea Sa să aştepte.

Cel mai probabil urma să fie plecat cea mai mare parte a zilei, fiind lăsat să aştepte ore în şir înainte de a intra în audienţă. Lila îl urmări cum pleacă, groaza făcându-i capul să bubuie cu fiecare pas făcut de tatăl ei.

Se uită la Colin.

— Ce are de gând?

— Nu ştiu. Nu cred că o să fie pe placul tău.

— Îmi închipui că nu o să fie nici pe placul lui sir Brook.

— Lui nu-i place nimic. Cinstit până în măduva oaselor şi plictisitor de moarte.

— Ce vrei să spui? Lila se aplecă înainte, interesată fără să vrea. Impresia pe care şi-o făcuse despre Brook Derring de la femeile din cercul ei de cunoştinţe era aceea a unui erou care nu făcea niciodată nimic greşit. Era surprinsă de faptul că fratele ei îl vedea altfel. Credeam că este un erou.

— Vezi să nu. Tânărul îşi duse mâna la gură şi mimă un căscat. Nu joacă la jocuri de noroc, rareori bea mai mult de o gură sau două de coniac şi îşi petrece tot timpul prin mahalale, dar nu ca să se distreze.

După ce scăpase de curând din mahalale şi văzuse cu propriii ochi mizeria şi sărăcia de acolo, Lila nu-şi dădea seama ce fel de distracţii ar fi găsit un bărbat, inclusiv fratele ei, prin periferiile Londrei.

— Şi asta nu e tot, adăugă Colin. Toate femeile se îndrăgostesc lulea de el şi de aşa-zisele lui fapte eroice.

— După ce am avut de-a face personal cu faptele lui, sunt tentată să cred că nu este vorba doar de simple presupoziţii.

— Oricum ar fi, omul are de unde să-şi aleagă femeile.

Subiectul o făcu pe Lila să se simtă vag incomod, amintindu-i că Colin, chiar dacă mai tânăr decât ea, ştia mult mai mult despre lume doar pentru că era bărbat. Dar nu era o reacţie legată doar de noutatea discutării unui subiect atât de misterios şi de interzis. Lila îşi dădu seama că, deşi nu-i păsa cine ştie ce de femeile care ajungeau prin patul fratelui ei, nu voia să audă despre partenerele de aventură ale lui sir Brook.

— Colin, nu cred…

Dar el îi ignoră intervenţia.

— Iar el nu dă doi bani. Nici măcar nu se uită de două ori la cele mai căutate curtezane. Încerc de o lună să o agăţ pe doamna Arbuckle, iar ea e gata să-şi ridice fustele în cap de fiecare dată când intră Derring în încăpere.

— Nu vreau să aud asta.

Subiectul îl făcuse pe Colin să se aprindă, iar acum nici nu-i mai păsa, nici nu o mai auzea.

— Sunt aproape sigur că, dacă ducesa de Dalliance nu se mărita şi nu se ducea să toarne o droaie de copii, s-ar fi uitat direct prin ea. Iar ea a fost cea mai frumoasă curtezană din ultimul secol.

Lila dădu ochii peste cap.

— Lucrul ăsta nu ne spune decât că lui Brook nu-i pasă de curtezane. Poate că i se pare dezgustător să plătească pentru a fi cu o femeie. Vorbeşti despre femei de parcă ar fi cai pe care îi cumperi şi îi vinzi.

Colin îi aruncă o privire plină de compasiune.

— Nu mă aştept să înţelegi.

— Nu vreau să înţeleg. Doar mi-ai întărit convingerea că sir Brook este un om bun, care m-a salvat de la o moarte sigură.

— Încă nu te-a salvat, sublinie Colin. Nu este foarte elegant să te lase baltă când tu eşti încă în pericol.

— Nu te-am auzit nici pe tine oferindu-te să mă protejezi.

— Pe mine? Faţa lui Colin se făcu lividă. Eu nu mă pot pune în pericol. Eu sunt moştenitorul.

— Pentru moment. Îmi închipui că tata şi Valencia se concentrează pe conceperea unui al doilea fiu.

Buzele lui Colin se strâmbară.

— Iată cum mi s-a dus tot apetitul pe apa sâmbetei.

— Şi mie! Ciudat cum, faptul de a şti că eşti în vizorul unui criminal, poată să aibă un asemenea efect asupra ta.

Colin dădu din cap şi mai muşcă o dată dintr-un biscuit. Părea să fi uitat că nu mai poate să mănânce.

— Îmi pare rău că ai fost martoră la crima aia.

— Mie cu atât mai mult.

— Ducele o să rezolve lucrurile, spuse Colin cu o încredere pe care Lila nu o împărtăşea în privinţa tatălui lor. O să se asigure că Derring te protejează.

— Nu vreau ca Derring să fie obligat să mă protejeze. Şi aşa mă urăşte.

— De ce?

Lila îşi întoarse privirea. Nu avea de gând să-i dezvăluie fratelui ei povestea aceea josnică.

— Pur şi simplu, mă urăşte.

— Nu te urăşte. El nu urăşte pe nimeni. Şi nu iubeşte pe nimeni. Nu este un bărbat dominat de pasiuni. Crede-mă, o să fii în perfectă siguranţă cu Derring.

Dar Lila nu mai era chiar atât de sigură de asta.

Capitolul 5

Brook ar fi putut să o ucidă pe Lady Lila cu mâna lui. Cum îndrăznea să-l prindă într-o asemenea capcană?

Regele vorbise la nesfârşit despre anulări, contracte şi licenţe speciale. Brook nu auzise niciun cuvânt. Rămase cu privirea aţintită spre ducele de Lennox, postat în dreapta regelui. Lennox, nemernicul. Parcă îşi făcuse un adevărat scop în viaţă din a-l umili pe Brook.

Brook nu încercase să se certe cu George. Nu avea niciun rost. De îndată ce regele lua o decizie, nu era cu putinţă să-l faci să se răzgândească. În orice caz, nu dacă

era vorba şi de bani la mijloc, iar Brook era tentat să creadă că o sumă frumuşică fusese depusă în cuferele regelui pentru a i se pecetlui soarta lui Brook.

Ar fi putut să o roage pe mama să-i sară în ajutor. Contesa văduvă de Dane mai avea încă o relativă influenţă, dar mama lui va fi probabil de partea regelui. Ea îşi dorea ca Brook să se însoare.

Poate că fratele lui, contele, ar fi venit la Londra să intervină, dar era foarte posibil să şi moară de râs pe seama lui.

Brook mai avea şi alţi prieteni – vicontele Chesham şi marchizul de Lyndon – dar timpul de care avea nevoie să-i adune pe toţi îi oferea lui Beezle timpul necesar să se descotorosească de Lila. Brook nu-şi dorea să se însoare cu domnişoara, dar nici nu voia să o vadă moartă.

Iar dacă reuşea să supravieţuiască atât timp cât Brook şi prietenii lui stăteau să se contreze cu regele, rezultatul oricum va fi acelaşi. Lennox va mai face o donaţie în vistieria regelui George, iar lui Brook i se va porunci să se supună voinţei suveranului.

Şi astfel, iată-l cum stătea acum în trăsura oprită în faţa Derring House, uitându-se lung la licenţa specială pe care o ţinea în mâini.

Va amâna cât mai mult momentul în care să o anunţe pe mama lui. La fel cum amânase momentul în care să-l roage pe Hunt să-i lustruiască pantofii şi să-i calce lavaliera. Dacă exista ceva la care Brook se pricepea bine, acel lucru era ca el să recunoască momentul în care era înfrânt. Nu însemna că se dădea bătut.

Însemna, pur şi simplu, că avea nevoie de o nouă strategie.

*

Biserica era aproape goală. Mama lui Brook şi soţul ei erau împreună cu sora lui şi Dorrington într-o parte, în vreme ce ducele de Lennox şi contele de Granbury stăteau de cealaltă parte a stranelor. În spatele lor, trona unul

dintre slujitorii regelui. Brook bănuia că se afla acolo pentru a se asigura că dorinţele regelui erau respectate cu sfinţenie.

Nu fusese timp pentru ca Dane şi soţia lui să revină de la ţară. Dacă ar fi fost prezent şi fratele lui mai mare, Brook l-ar fi rugat să-i stea alături. După cât observă, Lila nu avea domnişoară de onoare, deci era tocmai bine, pentru că Brook stătea tot singur în faţa episcopului.

Episcopul, un bărbat jovial, cu părul alb şi obrajii rumeni, îşi drese glasul şi începu. Pentru prima dată de când o adusese tatăl ei, Lila ridică privirea spre el. Ochii ei de un căprui dulce păreau prea mari pe pielea palidă, care era la fel de albă precum rochia de mătase pe care o purta. Rochia avea un model cu frunzuliţe şi inserţii delicate de plasă argintie, iar o frunzuliţă din argint îi împodobea părul. Perlele îi împodobeau gâtul şi îi dansau la urechi şi, cu părul strâns într-un coc bogat de abanos, ea era însăşi întruchiparea perfectă a unei fiice de duce.

Episcopul turuise la nesfârşit, ceva despre voia lui Dumnezeu şi cum să nu intri necugetat într-o căsnicie; în mod cert, omul nu era la curent cu voinţa şi cugetările regelui, dar acum funcţionarul se opri şi îşi drese din nou glasul.

— În acest legământ sfânt, vin să-şi unească destinele în faţa noastră sir Brook Erasmus Derring şi Lady Lillian-Anne Pevensy. Dacă vreunul dintre voi are un motiv pentru care să se împotrivească de drept căsătoriei dintre ei, să o spună acum. Episcopul făcu o pauză în acest sens, privind mai întâi spre Lila, apoi spre Brook. Sau altfel, să tacă pentru totdeauna.

Brook scrâşni din dinţi şi aruncă o căutătură spre Lila. Ea îşi coborî din nou privirea.

— Vă cer şi vă aduc amândurora la cunoştinţă… începu episcopul.

— Pot să mă retrag o clipă cu… hm, logodnicul meu? spuse Lila.

I se adresase episcopului, dar privirea îi era aţintită spre Brook. El arcui o sprânceană.

— Poţi vorbi cu el după ceremonie, spuse ducele din stranã.

— Doar o clipă, părinte, spuse ea.

— Preasfinţia Ta, îi spuse ducele episcopului, te rog, continuă.

— Îmi pare rău, Înălţimea Ta, dar nu pot. Lady Lillian-Anne trebuie să intre în această uniune de bunăvoie. Se uită la Lila. Dacă ai nevoie de o clipă, milady, poţi folosi sacristia.

Ea dădu din cap şi îi aruncă lui Brook o privire plină de o rugăminte fierbinte. Cu o ridicare din umeri adresată mamei lui, al cărei chip era imaginea perfectă a dezaprobării, o urmă pe Lila în camera alăturată. Încăperea era plină de cărţi şi veşminte, toate puse în ordine, iar în mijloc se aflau un altar mic şi un sacrariu, unde episcopul se spăla pe mâini.

Lila rămase în faţa altarului, ca un miel de jertfă. Brook se opri chiar lângă uşă, lăsând-o deschisă de dragul bunei-cuviinţe.

— Amâni inevitabilul? întrebă el.

— Trebuia să mă asigur că ştii că toată povestea asta nu este din vina mea, spuse ea pe nerăsuflate. Nu i-am spus niciodată tatei să se ducă la rege. N-am vrut să intri cu forţa în căsătoria asta.

Brook se sprijini cu un umăr de tocul uşii.

— Trebuie să recunosc, refuzul tău de acum ceva vreme a fost foarte categoric şi convingător. Schimbarea aceasta bruscă m-a surprins.

— O, nu mai vorbi atât de formal! Încerc să-ţi spun că, în toată povestea asta, nu este ca şi cum aş avea mai mult de ales decât tine.

— Episcopul o să-ţi ceară consimţământul peste câteva clipe. Tot ce trebuie să spui este nu.

— Pentru ca apoi tata să mă renege, iar Valencia cea Malefică să se asigure că mă trimite să locuiesc cu strămătuşa mamei în Cheapside, care este şi aşa destul de săracă încât abia îşi asigură propriul trai de zi cu zi, darămite pe al meu.

— Beezle o să te găsească acolo în mai puţin de o săptămână.

Ea închise ochii, părând să-şi adune toată răbdarea de care era în stare. Nu putea să o condamne. El era un nemernic.

— Tu trebuie să fii cel care spune nu.

— O, nicidecum. El se dezlipi de tocul uşii. Şi regele să mă arunce în Turnul Londrei[1]? În niciun caz.

— Nu o să te arunce în niciun turn.

Ea îşi încrucişă braţele sub decolteul pătrat al rochiei, punându-şi ademenitor în evidenţă sânii.

— Nu-mi permit riscul ăsta.

— Atunci, nu avem de ales decât să ne căsătorim.

— Mă gândeam că este motivul pentru care suntem amândoi în biserică la opt şi jumătate dimineaţa, tu în mătasea ta de mireasă şi eu cu lavaliera asta scorţoasă, pe care Hunt mi-a înnodat-o mult prea strâns.

— Dar tu nu vrei să te însori cu mine!

— Însă cu atât mai puţin vreau să fiu aruncat în Turn.

— Mă bucur să ştiu că sunt pusă mai presus de închisoare.

— Cu puţin, spuse el, ridicând un deget spre ea. În plus, regele a menţionat anularea. Eu am grijă să fii în siguranţă şi să îl prind pe bărbatul care l-a ucis pe Fitzsimmons şi care te-a răpit, iar regele o să aibă grijă să anuleze uniunea dintre noi.

— Pe ce bază?

— De unde naiba să ştiu eu? Pe ce bază consideră de cuviinţă Majestatea Sa.

— Dar dacă nu-l prinzi pe acest Beezle sau cine o fi fost?

— Îl prind.

— Şi ce o să se întâmple cu mine după anularea căsătoriei?

— Nu ştiu şi nu-mi pasă. Aruncă o privire în spatele lui

---

1 Palatul Regal şi Cetatea Majestăţii Sale, denumit şi Turnul Londrei, folosit ca închisoare între secolele XII-XX, chiar dacă nu era acesta scopul său principal.

spre altar. Lennox se ridicase şi se uita cu subînţeles în direcţia lui. Slujitorul regelui mâzgălea ceva pe o foaie velină. Hai să terminăm odată cu povestea asta.

El dădu să iasă din sacristie, dar mâna pe care i-o puse pe braţ îl făcu să se oprească. El coborî privirea spre degetele înmănuşate, atât de albe pe haina lui de un albastru-închis, apoi o ridică spre chipul ei palid.

— Brook, eu nu... Pur şi simplu, nu vreau să mă urăşti pentru asta.

— Este mult prea târziu pentru asta.

Nu se mai uită la el pe tot parcursul ceremoniei. Îşi rosti jurămintele cu o voce liniştită, dar hotărâtă. Iar dacă el avu impresia că întrezăreşte, o dată sau de două ori, scânteierea unor lacrimi pe genele ei negre, Lila cu siguranţă nu le permise să i se prelingă pe obraz. Era un punct în plus pentru ea. Lui Brook nu îi plăcuseră niciodată femeile care manipulau bărbaţii cu lacrimi şi tot felul de şiretlicuri femeieşti.

În cele din urmă, povestea se încheie şi toată lumea se mută la Lennox House pentru petrecerea organizată cu ocazia nunţii. Toţi cei prezenţi, mai puţin Brook. El se întâlni cu Hunt în biroul lui de pe Bow Street şi analiză rapoartele elaborate de agenţi despre Fitzsimmons.

— Nu ştiu dacă omul era în legătură cu una dintre bandele din Covent Garden, dar ceva ascundea. Pentru achiziţiile făcute în ultimul an sau aşa ceva, a avut nevoie de venituri care întreceau cu mult averea lui.

— Poate că a dat de nişte bani, sugeră Hunt.

— O să-l pun pe Dorrington să verifice asta şi obiceiurile pe care le avea la jocurile de noroc. O să aflu cu cine avea legături în Parlament. A vorbit cineva cu văduva lui?

— Ştiu că Sawyer voia să o facă, dar i s-a spus că ar fi nepotrivit să o deranjeze în acest moment de suferinţă.

— N-am probleme cu a fi nepotrivit.

Uşa, care fusese doar pe jumătate închisă, se deschise.

— Mă bucur să aud asta, pentru că ţi-ai ratat

petrecerea de nuntă, spuse Dorrington şi intră agale în birou. Dacă asta nu este ce numiţi voi, nobilii, nepotrivit, atunci eu nu ştiu ce este.

Se trânti pe unul dintre scaune, în faţa lui Brook, şi îşi sprijini cizmele pe birou. Brook se uită urât la cizme, dar Dorrington nu şi le trase înapoi.

— N-am timp pentru petrecerea de nuntă. Am de prins un ucigaş şi de cerut o anulare.

— Mama ta este furioasă, spuse Dorrington cu un zâmbet.

— O să-i duc nişte flori.

— Soţia ta este umilită.

Bun. Şi ea îl umilise pe el. Lasă să vadă cum se simţea. Brook se ridică şi îşi încrucişă braţele.

— Iar ceea ce vrei să spui este că…?

— Trebuie să le acord nobililor mai mult credit. A rămas cu capul sus.

— Iată cum toată pregătirea aia s-a dovedit, în cele din urmă, utilă la ceva.

— Dane şi Marlowe v-au trimis cele mai bune urări la petrecere şi au spus că o să vină la oraş cât de curând.

Fără îndoială, vor rămâne la Derring House, iar el trebuia să discute cu Marlowe de îndată ce sosea. La fel ca Gideon, cel care stătea vizavi de el şi al cărui nume era acum Dorrington, şi ea făcuse parte odinioară din banda lui Beezle. Poate avea informaţii pe care el le trecuse cu vederea.

— E posibil ca Marlowe să aştepte din nou un copil, spuse Dorrington.

Brook bănuia că nu era exclus. Nepotul lui avea aproape un an deja.

— De ce spui asta?

— Când am văzut-o de Crăciun, a mâncat jumătate de plăcintă cu rinichi.

— Eu am văzut-o mâncând mai mult decât atât.

— Eu nu. Nu de când a început să aibă mese regulate. Aşteaptă un bebeluş. Ascultă la mine.

Brook se aplecă înainte.

— Putem să discutăm altă dată despre familia fratelui meu. Azi trebuie să arunci o privire la ce obiceiuri avea Fitzsimmons pe la jocurile de noroc. Dă o tură prin cluburile de gentlemeni şi pune câteva întrebări. Dacă nu afli nimic pe acolo…

— Mă duc să-mi încerc norocul prin mahalale. Ştiu ce să trebuie fac, dar nu mai bine te-ai duce tu să-ţi revendici mireasa?

— De ce?

— Este aproape şase. Sau ai de gând să o laşi singură în noaptea nunţii?

Brook aruncă o privire spre ceasul de pe birou şi scoase o înjurătură. Ziua parcă îi scăpase printre degete. Nu se gândise ce va face cu Lila în noaptea nunţii lor. Nu era ca şi cum l-ar fi primit cu braţele deschise în patul ei. Nu că ar fi trebuit să conteze un asemenea lucru. El era soţul ei, iar ea îi aparţinea. În perspectiva anulării, dacă se culca sau nu cu ea nu făcea nicio diferenţă. Regele va găsi o chichiţă pentru care să declare căsătoria ca fiind ilegală. Chiar dacă nu o ducea pe Lila în patul lui, toată lumea va presupune că o făcuse.

Şi de ce să-şi refuze acest lucru? Ar fi trebuit să se bucure de o oarecare plăcere din tot acest aranjament.

Doar că, firește, nu exista nicio plăcere în a face dragoste cu o femeie care nu te dorea.

Brook se uită la Hunt, sperând că omul lui se gândise la toate aranjamentele de ordin domestic.

— Nu puteţi să o duceţi la Derring House, domnule.

— Nu.

Şi era păcat, pentru că Derring House era o reşedinţă mare, plină de servitori şi de membri ai familiei. Putea să stea liniştit departe de ea la Derring House. Dar nu avea de gând să-şi pună familia şi casa în pericol ducând-o acolo. Beezle nu ar fi avut nicio problemă să taie gâtul oricui se afla în reşedinţă – bărbat, femeie sau copil, nu conta – dacă aşa îşi atingea scopul.

— Nu cred că putem să o lăsăm la Lennox House. Tatăl ei nu ia ameninţarea foarte în serios, adăugă Hunt.

Ducele nici măcar nu a mai angajat alţi lachei care să stea de pază.

— A luat-o destul de în serios încât să o mărite cu Brook, spuse Dorrington.

— Asta pentru că este leneş şi are o zgripţuroaică de nevastă cu care să-şi bată capul. Ar prefera să-şi bage fiica pe gâtul altui bărbat decât să fie obligat să o protejeze.

Brook simţi o urmă de compasiune pentru Lila, dar şi-o înăbuşi din faşă. Situaţia ei era cu puţin diferită de cea a multor femei necăsătorite.

Doar că era măritată acum. Cu el.

— Bănuiesc că trebuie să o ducem la apartament, spuse Hunt.

Brook gemu. Chiar dacă voia să se împotrivească, ştia că Hunt avea dreptate. Doar o mână de oameni ştiau de apartamentul lui. Pentru moment, Lila va fi în siguranţă acolo.

Dar însemna să o ducă în singurul loc care era cu adevărat al lui. Locul în care nu trebuia să joace rolul de fiu al unui conte sau de cavaler rătăcitor. Unde putea să fie pur şi simplu Brook.

Iar acum va locui acolo şi femeia pe care o ura cel mai mult pe lume.

*

Lila nu ştiuse ce să creadă când bărbatul chipeş care pretindea că este valetul lui Brook venise să o ia la şapte şi un sfert în seara nuntii ei. După ce Brook nu se făcuse văzut la petrecerea de după nuntă, Lila bănui că o terminase cu ea. Poate că spera să fie ucisă. Aşa nu ar mai fi trebuit să treacă prin încurcătura legată de obţinerea anulării.

În cele din urmă, se schimbase de rochia de mireasă, pe care o adorase, chiar dacă trebuise să se mărite în ea cu Brook Derring. Mânecile scurte şi bufante cu câte o frunză pe fiecare manşetă, asortate cu cele din plasă argintie de pe corset şi tiv, erau pur şi simplu minunate. Nu-i plăcu

deloc să şi-o scoată.

Dar, până la urmă, se îmbrăcase pentru cină într-o rochie albă cu fiori brodate în roşu şi auriu şi se apucase să-şi aranjeze părul. Ruth tocmai îi desprinsese părul din coafura elaborată pentru nuntă, când Lila fu rugată să coboare. Ar fi putut să o roage pe Ruth să i-l aranjeze iute, dar o durea capul de la greutatea părului şi a cocului foarte strâns în care şi-l purtase toată ziua, astfel că se bucura de momentul de respiro.

Acum stătea cu părul atârnându-i în coadă la spate, privind cum tatăl ei îl ia la interogatoriu pe valetul soţului ei. Valetul, care era proaspăt bărbierit, înalt, cu un maxilar puternic şi ochi albaştri extraordinari, nu tremură şi nici nu se ploconi în prezenţa ducelui, aşa cum ar fi făcut cei mai mulţi dintre semenii lui.

— De unde ştiu eu că sunteţi angajat de sir Brook? întrebă ducele.

Hunt – acesta era numele bărbatului – plecă uşor capul spre faţada principală a casei.

— Şi-a trimis trăsura după ea. Mergeţi să-i întrebaţi pe vizitiu şi pe călăreţii însoţitori dacă nu mă credeţi.

Ducele nu ar fi făcut niciodată aşa ceva, dar păru suficient de mulţumit. Deci Brook îşi trimisese trăsura după ea. Trimisese după ea. La urma urmei, chiar o voia.

— Unde o duceţi? La Derring House?

— Îmi pare rău, înălţimea Voastră, dar nu pot dezvălui asta. Este pentru siguranţa doamnei.

— Deci, o luaţi pe fiica mea şi nu-mi spuneţi unde o duceţi. Este inacceptabil!

Valencia, care până în acest moment stătuse lângă foc, cu un zâmbet înfumurat pe faţa colţuroasă, se ridică.

— Lennox, sigur i se va permite Lilei să-ţi scrie. Ca să te asigure că totul este în ordine.

Lila îi aruncă o privire lui Hunt, care dădu din cap.

— O să aduc o scrisoare mâine, dacă vreţi.

— Iată. Vezi?

Lila vedea foarte clar. Valencia cea Malefică tocmai scăpase de fiica pe care nu şi-o dorise niciodată. Lila se

îndoia că mamei vitrege îi păsa dacă era dusă într-o temniţă sau într-un palat, atât timp cât era departe, foarte departe.

— Atunci, bănuiesc că ar trebui să-mi iau rămas-bun, spuse Lila, umplând tăcerea. Se uită la tatăl ei. O să-ţi scriu astă-seară când ajung.

El dădu din cap. Lila se întrebă, pentru o clipă, dacă ar trebui să-l îmbrăţişeze, dar decise că nu. Asemenea manifestări de afecţiune erau nepotrivite. În schimb, făcu o reverenţă.

— La revedere, tată. Valencia.

Colin nu era acasă, dar avea să-i scrie separat. Ginny era în odaia copiilor cu dădaca ei.

— Pot să-mi iau rămas-bun de la Ginny? întrebă ea.

— Nu cred că este înţelept, spuse Valencia. Trebuie să fie deja în pat acum şi nu vreau să se supere.

Lila ştia că Ginny era un copil încăpăţânat, care nu adormea uşor, iar de obicei o făcea abia după opt sau nouă seara. Dar nu o contrazise pe mama ei vitregă. Îşi închipuia că nu o va mai vedea niciodată pe sora ei mai mică. Şi când se va întâmpla, probabil că Ginny nu şi-o va mai aminti sau nu o va recunoaşte.

Ochii o usturau când ieşi din cameră, urmându-l pe Hunt pe treptele ce duceau în vestibul. Văzu trăsura prin uşa pe care Franklin o ţinea deschisă. Doi lachei îi încărcau valiza înăuntru.

Lila nu o vedea pe Lizzy.

— Slujitoarea mea este deja înăuntru? întrebă ea.

Hunt îi trimise un fel de privire compătimitoare, care o făcu să roşească de jenă.

— Tatăl vostru a spus că nu veţi lua slujitori.

Putea să traducă ce auzea fără ajutorul valetului. Tatăl ei spusese cel mai probabil că, dacă voia slujitori, Brook putea la fel de bine să i-i asigure.

— Este mai bine aşa, spuse Hunt, încercând să îndulcească lovitura. Cu cât ştiu mai puţini oameni unde sunteţi, cu atât mai bine. Iar apartamentele nu sunt mari. V-aţi simţi ca într-o cutiuţă şi cu slujnica.

— Înţeleg. Ei bine, atunci cel mai bine ar fi să o iau din loc.

Ea îşi ridică fustele şi apucă mâna lacheului. În trăsură, îşi tot netezi fustele până când John vizitiul le făcu semn cailor şi aceştia o porniră în galop.

Depărtă perdelele o singură dată ca să se uite la casa ei.

Nimeni nu aşteptase să o vadă cum pleacă.

Călătoria spre apartamentele lui Brook fu mai rapidă decât anticipase. Hunt o sfătuise să ţină perdelele trase, astfel că nu era sigură unde ajunsese în Londra. Era întuneric când fu ajutată să coboare din trăsură şi urcă o serie de trepte până într-un apartament întunecat şi rece. Din motive pe care nu le înţelegea, se aşteptase ca Brook să fie acolo.

Dar, cu excepţia lui Hunt, era cam singură.

Valetul aprinse un foc în şemineul din salonul comun şi însărcină un lacheu să-i ducă valiza într-o cameră din spate, probabil camerele ei private. În cele din urmă, o anunţase că avea câte ceva de mâncare în dulap şi apă proaspătă în ulcioare, iar ea trebuia să se asigure că ţine obloanele trase şi că face cât mai puţin zgomot cu putinţă.

Şi apoi plecase, iar inima Lilei bătu de să-i sară din piept când îşi dăduse seama că el încuiase uşa în urma lui. Era închisă pe dinăuntru, captivă în acest loc necunoscut.

Preţ de un moment, se simţi străbătută de groază, dar şi de teama de a fi uitată sau abandonată. Apoi îşi îndreptă umerii.

„Lila, eşti o femeie în toată firea. Este timpul să te porţi ca atare.”

Aparent, asta includea şi vorbitul de una singură. Cum nimeni nu era prin preajmă să o audă, i se păru un fleac.

„Primul lucru pe care ar trebui să-l faci ar fi să cercetezi”, îşi spuse pe un ton pragmatic.

Se apucă să facă întocmai, descoperind pâinea şi gemul într-un dulap şi apa în ulcioare, aşa cum o asigurase Hunt.

„Nu este prea mult pentru o cină, spuse ea încruntată,

dar măcar nu îţi va fi foame. Păcat că Hunt nu a aşteptat să mă ia de la Lennox House după cină.”

Tatăl ei comanda mereu mese cu şase sau şapte feluri de mâncare. Era o risipă extravagantă, dar Lila se obişnuise, iar pâinea şi apa nu prea îi făceau cu ochiul.

În afară de dulap, doar o masă masivă se mai afla în bucătărie, iar Lila se întoarse în salonul comun. Focul trosnea şi ardea acum în vatră, încălzind camera simţitor. În lumina difuză, observă că încăperea avea cu un covor mare verde, un birou cu un scaun şi un divan. Era o cameră mică, deci acele elemente de mobilier erau de ajuns ca să o umple, dar Lila remarcă lipsa de ornamente.

„Nici măcar o vază sau măcar o masă de decor, spuse ea, mergând pe margine.” Nu putea să nu susţină că încăperea se potrivea impresiei pe care şi-o făcuse despre Brook. „Rudimentar şi practic, conchise ea. Şi perfect plicticos, rosti cu un oftat.”

Pe birou erau aranjate în teancuri ordonate dosare şi documente, dar se îndoi că erau de vreun interes real şi se îndreptă spre camera din spate.

Lila se opri brusc.

„O, nu.”

Ceea ce crezuse că era un vestiar care ducea spre două dormitoare era, de fapt, un dormitor.

Dormitorul.

Apartamentul avea un dormitor. Un pat.

Brook credea că îl va împărţi cu el? Puţin probabil! Fusese mai mult decât limpede că nu voia să se însoare cu ea. Începuse să pună la cale anularea înainte de a-şi fi rostit măcar jurămintele de nuntă. După ceremonie, fugise mâncând pământul.

În mod bizar, ruşinea de a fi fost abandonată la petrecerea organizată pentru nuntă nu era ceea ce durea cel mai mult. El nici măcar nu se uitase la Lila când jurase să o iubească, să o onoreze, să o aline şi să rămână alături de ea. Ochii lui cafeniu-închis rămăseseră aţintiţi spre un punct ascuns, undeva deasupra capului ei.

Lila era prima care recunoştea că este o visătoare.

Crescuse ca fiică de duce, în reşedinţe măreţe, la ţară sau la oraş, cu săli de bal somptuos decorate şi scări impunătoare. Fusese îmbrăcată în catifele şi mătăsuri înainte să facă primii paşi. Să pretindă că era o prinţesă nu fusese o simplă născocire a imaginaţiei ei. Chiar fusese o prinţesă.

Bineînţeles că îşi închipuise ziua nunţii. Visase cu ochii deschişi la rochia pe care o va purta, la frumosul duce cu care se va mărita, la felul în care el o va privi în ochi, de parcă era singura femeie de pe pământ.

Nimic din toate acestea nu se împlinise. Chiar şi rochia de mireasă era una pe care o mai purtase înainte şi care nu avea vreo însemnătate aparte pentru ea, exceptând faptul că era una dintre rochiile preferate.

Sigur, Brook nu era un duce, dar ar fi putut să treacă acest detaliu cu vederea. Nu mai era o copilă. Nu mai făcea greşeala de a judeca un om după titlurile sau bogăţiile lui. Brook era un om bun, dar ea nici măcar nu exista în lumea lui.

Nu suportase nici măcar să o privească în timpul propriei lor nunţi. Îi fusese foarte uşor să întoarcă privirea în altă parte.

Fusese atât de chipeş, îmbrăcat în haina aceea de un albastru intens şi cu pantalonii bufanţi. Avea umeri laţi şi şolduri subţiri, iar cineva, probabil valetul lui, chiar îi aranjase părul. Cu fruntea descoperită, liniile puternice ale feţei lui fuseseră puseră în lumină. Avea un maxilar proeminent, pometi frumos definiţi, buze moi.

Îşi dorise să sărute buzele acelea şi chiar şi le închipuise cum se apasă uşor peste ale ei.

La urma urmei, poate chiar era o prostuţă, căci Brook se despărţise de ea fără măcar să-şi ia rămas-bun.

Fără îndoială, nu avea de gând să doarmă cu ea în patul acesta nici astă-seară şi în nici o altă seară. Poate o ţinea încuiată aici până obţinea anularea pe care şi-o dorea cu atâta disperare.

Lila se strădui să se mişte prin cameră şi să cerceteze împrejurimile modeste. Patul era mare şi ocupa cea mai

mare parte a spaţiului. Părea destul de comod, chiar dacă nu exista nimic elegant în cuvertura albastră şi în cele două perne.

Interesant că erau două perne. Una era pentru ea sau Brook se mai distrase şi cu alte femei aici?

Dădu cuvertura la o parte şi observă aşternuturile proaspăt călcate. Cineva, putea să bage mâna în foc că Hunt, avusese grijă ca lenjeria să fie curată.

Lipit de un perete, un dulap din lemn de trandafir trona cu uşa întredeschisă. Ea aruncă o privire înăuntru, văzu cămăşi şi paltoane atent aranjate. Nimic interesant acolo. În cele din urmă, ocoli patul şi coborî privirea spre noptiera mică de la capul patului. Aceea trebuia să fie partea lui Brook, întrucât o carte rămăsese deschisă deasupra mai multor documente.

Ea luă cartea, îi citi titlul şi o puse la loc. O istorie a războiului peloponesiac. Nici măcar nu ştia despre ce era vorba, darămite sa mai şi citească despre asta. Sub carte se afla ciorna unei scrisori adresate unui anume domn Simmons de la Chancery Hall. Lila nu ar fi trebuit să o citească. În mod evident, era o corespondenţă privată, iar ea nu avea niciun drept să-şi bage nasul.

Pe de altă parte, ce altceva avea de făcut? Iar dacă Brook nu şi-ar fi dorit ca ea să o citească, nu trebuia să o încuie aici şi nici să lase scrisoarea la vedere.

În scrisoare se interesa de un tânăr pe nume Geoffrey, întrebând cum se acomodase, şi îi mulţumea din nou domnului Simmons pentru că se angajase să-l pregătească. Aparent, acest domn Simmons era majordom într-o reşedinţă din provincie, iar acest Geoffrey fusese chemat acolo ca slujitor.

Dar de ce să-i pese lui sir Brook de acest Geoffrey?

Era oare fiul din flori al lui sir Brook?

Ea mai ridică o coală de hârtie. Această scrisoare nu era o ciornă. Fusese împăturită, dar nu avea sigiliul de ceară. Sub ea mai erau şi alte scrisori, tot împăturite. Poate că Brook nu le trimisese încă pentru că mai avea nevoie de ceară ca să-şi pună sigiliul.

Cu o privire furişă aruncată spre uşă, ea deschise scrisoarea. Îi era adresată unei doamne Parson de Timberside Lane din Hampshire. Se interesa despre cum îi mergea domnişoarei Mary Smith ca slujnică în bucătării.

Alt copil din flori? Brook îşi trimitea toţi copiii ilegitimi în alte regiuni ale ţării pentru a fi crescuţi ca slujitori?

Lila citi scrisoare după scrisoare, toate scrise în aceeaşi notă.

Oare câţi bastarzi avea Brook Derring mai exact?

Se uită din nou la pat, spre cuvertura albastră. Zeci de copii fuseseră zămisliţi în acel pat, sub cuvertura aceea albastră foarte folositoare. Brook Derring se aştepta realmente ca ea să doarmă acolo?

Atunci, Lila îşi aminti că trebuia să-i scrie tatălui ei şi să-l asigure că îi era bine. Nu va fi singurul lucru pe care îl va menţiona în scrisoarea ei. Cu o hotărâre reînnoită, se întoarse în salonul comun, se aşeză la birou şi scoase o coală de hârtie. Cufundând pana în călimară, se apucă de scris.

Capitolul 6

— Domnule, chiar cred că ar trebui să vă duceţi acasă.

Brook întoarse privirea dinspre ascunzătoarea pe care o urmărise atent şi, printre firicelele de ploaie, se uită la omul lui. Ploua de ore întregi, iar apa se prelingea pe pălăria lui Hunt şi pe umerii lui în şuviţe subţirele. Pălăria lui Brook îi ferise ochii de apă, dar nimic mai mult. Era ud până la os, mâinile şi picioarele îi amorţiseră deja de două ore.

Beezle şi doi dintre oamenii lui – Brook credea că se numeau Racer şi Stub – intraseră. Îi urmărise toată ziua, dar acum părea că aveau de gând să rămână înăuntru. Nici nu-i prea putea condamna pentru asta. Vremea urâtă îi ţinea aproape pe toţi, în afară de cei mai neînfricaţi, în interior. Dar Beezle va apărea mai devreme sau mai târziu,

iar când o va face, Brook va fi acolo să o ia pe urmele lui.

— O ploicică nu a făcut niciodată rău nimănui, spuse Brook, întorcându-şi privirea spre ascunzătoarea căreia banda Haitei din Covent Garden îi spunea casă.

Era doar o clădire dărăpănată, pe care ar fi suflat-o din temelii un vânt puternic. Brook era surprins că ploile torenţiale nu o puseseră încă la pământ.

— Dar poate aţi vrea să vă duceţi la Derring House şi să beţi un ceai lângă foc, împreună cu mama şi cu celelalte doamne.

Hunt spuse ceva în barbă. Brook nu reuşise să înţeleagă, dar bănuia că fusese o înjurătură.

— N-am vrut să spun asta, domnule. Adică ar trebui să vă întoarceţi la apartament. Ar trebui să vă vedeţi soţia.

Lui Brook nu-i plăcu felul în care răsună cuvântul soţie. Reuşise să uite că era însurat în ultimele trei zile şi îi plăcea foarte mult starea aceea de transă.

— De ce? Bărbaţii pe care i-am postat în faţa clădirii au observat ceva suspect?

— Nu, este în deplină siguranţă. Este păzită zi şi noapte. În afară de mine şi de paznici, nimeni nu are voie să intre sau să iasă.

— Atunci este bine, spuse Brook.

Hunt clătină din cap, trimiţând stropi de ploaie pe obrazul lui Brook.

— Nu, domnule. Nu înţelegeţi. A scris scrisori.

Brook îşi îndreptă iute privirea spre Hunt.

— Ce fel de scrisori?

— Asta vreau să verificaţi, domnule. Dacă lucrurile o să continue aşa, trebuie să mai angajăm un paznic pentru comisioane.

Brook se întoarse cu faţa spre Hunt.

— Un alt paznic? Am patru oameni care supraveghează apartamentul!

Hunt plecă uşor capul, iar apa i se prelinse din borul pălăriei şi ateriză într-o baltă la picioarele lui.

— Nu vă puteţi aştepta ca bărbaţii să o păzească şi să-i îndeplinească toate ordinele.

— Ordinele ei? Brook se uită lung la Hunt. Ce fel de ordine?

— Perne, domnule. Ăsta a fost ultimul lucru. A comandat perne din catifea.

— De ce? Ce naiba voia să facă ea cu perne de catifea? Ce a mai comandat?

— Cred că ar fi bine să vedeţi personal, domnule.

Brook reveni cu privirea spre ascunzătoare. Beezle nu va ieşi prea curând, iar Brook putea să-l trimită pe Dorrington sau pe vreun alt bărbat să stea cu ochii pe bandă. Până în prezent, nici el, nici Dorrington nu reuşiseră să găsească vreo legătură între Fitzsimmons şi Haita din Covent Garden, dar Brook era un om foarte insistent. Şi Beezle nu se putea ascunde pentru totdeauna.

Brook îşi ridică gulerul de la haină şi îi făcu semn lui Hunt să-l urmeze. De îndată ce plecau din Seven Dials, aveau să închirieze o birjă care să-i ducă la apartament.

— De ce n-ai menţionat ordinele lui Lady… aruncă o privire în jur şi continuă…ale soţiei mele mai devreme?

— Nu am vrut să vă deranjez cu asta, domnule.

— Şi acum?

Hunt păru să-şi măsoare cuvintele înainte de a vorbi.

— Cred că este mai bine dacă vedeţi personal.

Brook coborî capul şi înaintă cu paşi repezi prin ploaie, ocolindu-i pe locuitorii din mahalale care aveau ghinionul de a se ascunde în faţa ploii altundeva decât pe străzi. Erau nenumăraţi şi, o dată sau de două ori, Brook simţi că este urmărit. Se uită în stânga şi-n dreapta, căutând să-şi dea seama cine stătea cu ochii pe el. Cotoroanţa încovoiată lângă o căruţă stricată? Prostituata care tremura sub streaşina unei distilerii de gin? Băieţelul ghemuit în pragul uşii?

Se putea să fie unul dintre ei sau toţi, dar Brook nu-şi putea permite să rişte.

— Hunt, să te asiguri că birja o ia pe drumul mai lung.

— Credeţi că o să fim urmăriţi pe vremea asta, iar pe deasupra, de un bărbat care să vină după noi pe jos?

Brook nu vorbi, permiţând tăcerii să vorbească pentru

el.

Hunt scoase un oftat îndelung răbdător.

— Da, domnule. Drumul mai lung să fie.

Ud leoarcă, vânăt de frig şi lihnit de foame, Brook ajunse la apartamentul lui de pe strada St. James o oră mai târziu. Îşi salută oamenii pe care îi angajase să supravegheze apartamentul, care se aflau în clădire şi feriţi de ploaie. Chiar şi aşa, păreau obosiţi şi extenuaţi.

— Slavă Domnului că sunteţi aici, domnule, spuse unul dintre bărbaţi, care se numea Finnegan. Nu cred că mai putem să o ducem mult aşa.

Brook îşi îndepărtă părul ud de pe frunte.

— Da, îmi dau seama că a fost o zi grea pentru voi, înăuntru, la căldurică şi feriţi de ploaie.

— Doar mulţumită ploii am avut un răgaz de odihnă, spuse celălalt bărbat, un blond înalt pe nume Turner. Ploaia a mai liniştit-o puţin, domnule.

Brook se uită la Hunt, dar omul lui era complet absorbit de scuturatul apei de pe haină.

— Aşteptaţi aici, spuse Brook şi o porni pe scări.

La uşa apartamentului, îşi scoase paltonul gros şi bâjbâi cu mâna pe vestă până găsi cheia. Folosind-o, păşi înăuntru.

Ieşi însă numaidecât afară să verifice numărul. Unde naiba se afla? Acesta nu era apartamentul lui.

Dar numărul era corect şi, când păşi iar înăuntru, recunoscu structura, dacă nu neapărat conţinutul apartamentului.

— A venit masa, Finnegan? strigă o voce de femeie.

Brook închise uşa în spatele lui, băgă cheia în buzunar şi înaintă cu mare grijă înăuntru. Covorul, divanul şi biroul dispăruseră. Locul lor fusese ocupat de un covor turcesc mare şi auriu, un şezlong tapiţat cu catifea albă şi aurie şi o măsuţă de scris cu un scaun delicat, pe care probabil l-ar fi rupt dacă s-ar fi aşezat vreodată pe el. În vatră tremurau flăcările unui foc molcom, pe care chiar îl aprecie, dar când se apropie, observă că poliţa fusese decorată cu vaze de porţelan şi cu vase de Sevres.

Ce naiba făcuse Lila cu covorul lui? Cu biroul lui? Cu divanul lui? Cu tot apartamentul lui?

Se întoarse când auzi zgomot de paşi, iar privirile li se întâlniră când ea trecu din dormitor în salon. Pentru o clipă fu îngrozit de ceea ce se putea să fi făcut şi acolo, dar apoi ea clipi spre el, cu ochii sticloşi atât de mari şi de întunecaţi, că Brook îşi uită groaza pentru moment.

Avu nevoie de o singură privire şi un foc mistuitor se dezlănţui înăuntrul lui. Ploaia şi frigul se risipiseră şi văpăile mocnite i se aprinseră în vintre şi alunecară alene mai în jos. Ea avea ochi de leoaică, irisurile de culoarea mierii păreau să privească direct prin el. Direct în el.

Brook coborî privirea, ca să piardă urma ochilor ei, dar asta fu o greşeală. Buzele ei erau pline şi roşii, obrajii rumeni după toate eforturile… îşi aminti de şezlongul din catifea şi de vasele de Sevres, de reamenajare. Părul ei negru scăpase din strânsoarea a ceea ce părea să fi fost un coc simplu şi se revărsa acum în zulufi lungi şi ondulaţi pe spate şi peste umeri. Purta o rochie de culoarea piersicii, brodată cu flori portocalii şi trandafirii şi cu frunze verzi. Ceva sclipitor – paiete sau inserţii metalice – fusese cusut în florile care i se desenau pe corsaj şi în frunze, iar rochia părea să strălucească de fiecare dată când lumina focului cădea pe ea.

— Tu eşti, spuse ea, rupând în sfârşit tăcerea. Credeam…

Ea se opri brusc şi făcu un gest vag cu mâna.

— Credeai că sunt masa. El aruncă din nou o privire prin încăpere. Ce sunt toate astea? Unde sunt biroul meu, divanul meu?

— Le-am pus la păstrare.

Îi luase mobilierul şi îl pusese la păstrare?

— Cum ai reuşit să faci asta?

Ea ridică un umăr palid.

— L-am rugat pe Hunt să găsească o magazie adecvată. Este de mare ajutor, să ştii. Am fost uimită să aflu că nu ai conturi deschise la unele dintre magazinele mele preferate de pe Bond Street. El s-a ocupat de toate.

Brook făcu un pas înapoi.

— Eu am plătit pentru toate astea?

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Nu este ca şi cum aş fi intrat în căsnicia asta fără nimic. Ştiu că tata a luat măsurile necesare.

Căzuseră de acord asupra a cinci mii de lire pe an până prindea criminalul, iar apoi, dacă alegea să rămână căsătorit cu Lila, primea şi restul de zestre. La momentul acela, lui Brook i se păruse că cinci mii de lire pe an era o sumă ridicol de generoasă.

Nu mai era cazul.

— Mi-ai cheltuit banii… Ea scoase un sunet, iar el ridică mâinile. Banii noştri pe toate astea? Nici măcar nu te-ai sfătuit cu mine.

— Să mă sfătuiesc cu tine? Eşti bărbat! Ca să nu mai spun că m-am gândit că o să locuiesc singură aici. Nu te-am mai văzut din dimineaţa nunţii noastre.

Era foarte adevărat şi, cum Brook nu avea de gând să o contrazică, se îndreptă spre ea. Cu un strigăt uşor, ea sări într-o parte, iar el ajunse direct în dormitor.

— Fir-ar să fie!

Nici măcar nu mai recunoştea camera care fusese odinioară templul lui. O masă de toaletă stătea chiar lângă uşă, iar suprafaţa îi era presărată cu perii, piepteni şi tot felul de sticluţe. Patul lui dispăruse, fiind înlocuit de un pat cu baldachin şi patru stâlpi înveliţi într-un fel de ţesătură albă translucidă. Pe pat, şi mai multă catifea – o pătură dintr-o catifea de un maroniu intens şi maiestuos, cu perne aurii şi albe. Un paravan chinezesc se înălţa într-un alt colţ, alături de un dulap din lemn de tulipan, care se asorta cu măsuţa de toaletă.

— Unde sunt hainele mele? Unde este patul meu?

— Hainele tale au fost puse bine până soseşte noul dulap. Cred că trebuia să păstrez vreo câteva lucruri aici. Uzi covorul de Aubusson.

Brook privi în jos. Într-adevăr, un nou covor în note de maroniu, auriu şi vişiniu i se dezvăluia sub picioare.

Brook îşi trase paltonul de pe umeri, dar înainte să

apuce să-l arunce pe podea într-o grămadă plină de apă, ea i-l smulse iute şi îl agăţă într-un cui lângă foc.

— Cât despre patul tău, spuse ea pe un ton înfumurat, n-aş putea să dorm sub pătura albastră sau în acelaşi pat în care ai zămislit toţi copiii aceia. Apropo, am făcut rost de ceară, astfel că poţi să-ţi pui sigiliul şi să-ţi trimiţi misivele.

Brook simţi cum capul începe să i se învârtă.

Poate că de la zgomotul pe care îl scotea stomacul lui înfometat. Poate că de la umezeala care i se furişa în creier. Poate că de la faptul că intrase în casa unui străin. Poate de la soţia lui care era absolut ţicnită.

Îşi întoarse privirea spre ea sau, mai bine zis, pe deasupra ei, pentru că atunci când se uita la ea, avea tendinţa de a uita că era supărat.

— Putem să revenim la ultimele idei pe care le-ai menţionat? Ai făcut rost de ceară. Foarte bine. Pătura albastră nu a fost pe placul tău. Foarte bine. Dar despre ce copii vorbeşti?

Obrajii i se înroşiră şi ea lăsă capul în jos.

— Copiii despre care ai scris în scrisori. Nu ar fi trebuit să le citesc, dar cum nu aveau sigiliu… Motiv pentru care am şi cumpărat ceara.

— Mi-ai citit scrisorile? Ce scrisori?

— Da, scrisorile despre copiii tăi din flori.

— Copiii mei din flori? Ilegitimi? N-am niciun copil ilegitim.

Ea pufni.

— Cum să nu. Şi dacă Mary, Geoffrey şi Thomas nu sunt copiii tăi, atunci ai cui sunt?

— Mary şi Geoffrey…

Dintr-odată, totul căpătă un sens. Ar fi fost oare scutit de reamenajări dacă ea ar fi ştiut că niciunul dintre copiii aceia nu era copilul lui, că încercase doar să-i ajute să scape de viaţa jalnică pe care o duceau prin mahalale?

— Văd că-ţi aminteşti de odraslele tale acum.

Tonul îi era glacial.

— Nu sunt… El se opri, încercă să-şi limpezească mintea şi îşi dădu seama că îi este prea foame şi frig ca să

mai gândească clar. O să cer să ni se aducă mâncare şi apă caldă. O porni spre uşă, apoi făcu o pauză. Dacă nu cumva ai angajat un bucătar.

Ea îi aruncă o privire care îi lăsă de înţeles că ţicnit îl considera ea pe el. Nu o va strânge de gât. Nu o va strânge de gât.

— I-am rugat pe Hunt sau Finnegan să-mi aducă de mâncare, dar n-am ştiut cum să fac rost de apă caldă altfel decât încălzind-o pe vatră, recunoscu ea.

— Soţia proprietarului poate să-ţi aducă dacă o rogi. Poate să-ţi pregătească şi o masă sau două dacă o anunţi din timp.

— Înţeleg. Atunci ai de gând să rămâi şi să iei cina?

— Da. De îndată ce scap de hainele astea ude.

El ieşi pe uşă, dar nu înainte de a-i auzi micul scâncet alarmat.

Lila scoase capul pe uşă şi se uită după el. Aceasta dădea spre un coridor îngust şi câteva trepte. Ea îşi întinse gâtul, dar scările păreau doar să coboare, ceea ce însemna că apartamentul era în partea de sus a clădirii. Nu auzise nicio mişcare dedesubt. Restul clădirii era neocupat?

Se auziră din nou paşi pe trepte, iar ea se trase înapoi. Oricât îşi dorea iasă din nou cât mai curând, se simţea în siguranţă în apartament. Iar acum, după ce îl renovase după cum îi plăcea, era fericită să rămână aici pentru o vreme.

Poate că după ce se opreau ploile şi se încălzea vremea, va putea să deschidă fereastra, să privească afară şi să lase aerul curat să intre.

Brook intră chiar atunci şi închise uşa cu piciorul. Trase zăvorul şi îşi smulse lavaliera îmbibată de apă.

— Ai vorbit cu Hunt?

— Da. Din moment ce mi-ai aruncat toate hainele…

— Le-am pus bine.

— …a trebuit să-l trimit iar prin ploaie, să-mi aducă haine uscate. Cina este pe drum.

Ţesătura din jurul gâtului ateriza cu un pleosc pe podea.

Cum apa se scurgea pe podeaua de lemn şi nu pe covorul ei nou, Lila nu se opuse... Apoi, el începu să tragă de mânecile hainei. Ea se trase înapoi, se lovi de şezlong şi se aşeză cu o mişcare greoaie, evitând o eventuală cădere. Din acest unghi, nimic nu o mai împiedica să-l vadă fără oprelişti pe Brook, care era pe cale să se dezbrace.

Haina, care nu respecta întocmai tendinţele la modă, se alătură lavalierei care zăcea pe podea într-un morman umed. Apoi, urmară cizmele şi ciorapii. Părea ciudat de intim să-l vadă în cămaşă şi cu picioarele goale. Cămaşa de in se mula frumos pe pieptul lui. Căpătă o perspectivă minunată asupra spatelui musculos atunci când el se apropie de foc să se încălzească. Coborî privirea spre picioarele lui şi fu surprinsă să vadă că erau lungi şi aveau o formă frumos conturată. La drept vorbind, nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată picioarele unui bărbat sau gambele lui dezgolite. Fără cizme şi ciorapi, gambele ferme erau vizibile în toată frumuseţea lor.

Muşchiul uneia dintre gambe se încordă când el se apropie de vatră, iar Lila întoarse privirea, simţind cum faţa îi este cuprinsă de fierbinţeală.

Nu ar fi trebuit să se uite la corpul lui. Aceasta nu era o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului. El nu o voia de soţie şi nu o dorea în patul lui. Sigur nu-şi dorea ca ea să-l soarbă din priviri.

Şi apoi, el îşi duse mâinile spre talie, prinse cămaşa şi o scoase peste cap. Lila nu avu cum să nu se uite lung, mai ales când el azvârli cămaşa udă peste grămada de lângă uşă.

Trebuie să fi scos un mic sunet de spaimă, pentru că el îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu poţi să respiri bine?

Ea clătină din cap, închizând ochii să nu mai vadă imaginea spatelui lui lat, în mare parte cufundat în umbră, dar era suficientă lumină în încăpere încât să vadă tendoanele umerilor lui şi felul în care coastele îi alunecau spre talia subţire.

Spatele lui era neted şi musculos, iar Lilei nu-i fu greu

să-şi închipuie că era ca o sculptură într-un muzeu.

O sculptură caldă, pe care îşi dorea cu disperare să o atingă, închise din nou ochii, încercând să-şi înfrâneze gândurile şi să le concentreze pe ceea ce era corect şi cuviincios.

Aceasta era casa lui. Avea tot dreptul să se dezbrace acolo. Iar ea era soţia lui. În faţa lui Dumnezeu sau a oamenilor, nu era nimic în neregulă ca el să se învârtă de colo până colo dezbrăcat în faţa ei.

Gândul acela avu un efect covârşitor asupra ei, iar Lila trase cu nesaţ o gură de aer.

Hainele lui vor ajunge cât de curând. Dacă reuşea să ţină ochii închişi până el se îmbrăca din nou…

Putea să-l simtă, să simtă căldura lui lângă ea.

Lila deschise ochii şi întâlni partea din faţă a pantalonilor lui îngrozită, ridică repede privirea peste un abdomen sculptural, un piept ferm şi braţele dezgolite, cu muşchi frumos arcuiţi. Şi tot acest trup perfect strălucea în licăririle focului din vatră. Ea scoase un ţipăt piţigăiat şi închise din nou ochii.

Hainele lui vor fi aici dintr-un moment în altul.

— Te simţi bine? întrebă el.

Ea dădu din cap, cu ochii încă închişi.

— Foarte bine. De ce întrebi?

— Scoţi un fel de sunet şuierător când respiri. Dacă stau să mă gândesc bine, respiri şi foarte repede. Eşti sigură că eşti bine?

Îl simţi cum se apleacă, iar ea se ridică brusc, atingându-i din greşeală cu braţul o parte dezgolită a corpului lui şi tresări ca arsă.

— Mă simt foarte bine. Nu este nevoie să mă atingi. Unde o fi Hunt cu hainele tale?

El îşi puse mâinile pe şoldurile subţiri, aparent deloc stânjenit de nuditatea lui parţială. Cu mâinile în şold, ea observă că pantalonii îi erau cam prea largi la talie şi îi atârnau destul de jos pe şolduri, oferindu-i o privelişte ademenitoare spre zona ascunsă chiar sub buric.

Închise din nou ochii.

— Îmi închipui că lui Hunt o să-i ia o oră sau mai mult, spuse el. Te fac să te simţi incomod?

— Nu. De ce ai spune una ca asta?

— Îţi ţii pumnii încleştaţi şi ţii ochii strâns închişi. Nu ai mai văzut până acum pieptul unui bărbat?

Ea deschise ochii şi îşi dori să-i închidă din nou. Dar prin forţa propriei voinţe, ea îl privi lung şi înălţă capul. Desigur, simţea cum i se înroşesc şi obrajii, dar nu avea cum să-şi controleze reacţia.

— Fireşte, am văzut pieptul unui bărbat. Am fost la muzeu.

— A, la muzeu. El făcu un pas mai aproape. Se afla încă în colţul opus al încăperii, iar ea îşi dorea ca el să rămână acolo. Mă refer la un bărbat adevărat. Nu la unul sculptat în marmură.

— Şi unde să-l fi văzut?

— Deci, te fac să te simţi incomod.

Lila îşi lipi o mână pe frunte şi simţi broboanele de sudoare.

— Nu. Da. Nu ştiu. Bănuiesc că mi-aş dori să fii îmbrăcat.

— Nu pot să rămân în hainele astea ude. O să mor de frig. Şi nu pot să-mi pun nişte haine uscate pentru că mi le-ai aruncat.

Ea îi trimise o privire încruntată.

— Ba nu, nu le-am aruncat. Le-am pus la păstrare. Este cu totul altceva. Şi cred că ai putea să-mi arăţi puţin respect. Nu o să mori de frig dacă stai câteva minute în nişte haine ude. Este mai mult decât evident că ai stat în ploaie destul de mult timp.

El mai făcu un pas spre ea, iar ea făcu un pas în spate. Pantoful ei se poticni în grămada de haine ude, iar Lila sări într-o parte.

— Crezi că nu-ţi arăt respect?

Ochii lui căpătaseră o căutătură întunecată şi provocatoare. Lila ştia să recunoască o capcană atunci când vedea una şi nu răspunse.

— Mi-am lăsat pantalonii pe mine. Poate ar trebui să-ţi

arăt exact cât de puţin respectuos pot fi.

Întinse mâna spre brâul pantalonilor.

— Nu! strigă ea. Ai fost foarte respectuos.

Un ciocănit răsună la uşa din spatele ei, iar Lila scoase un ţipăt uşor. Şi apoi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru că fuseseră întrerupţi. Orice ocazie era bine-venită dacă însemna ca Brook să nu se mai dezbrace şi de alte haine. Ea întinse mâna spre zăvor, dar Brook apăru lângă ea într-o clipă, dându-i mâinile la o parte.

Pieptul lui dezgolit îi mângâie în treacăt braţele, iar ea fu cutremurată de fiorul pe care atingerea i-l trimise prin tot corpul. Îl simţise şi el sau era doar fructul imaginaţiei ei?

— Să nu deschizi niciodată uşa fără să întrebi cine este, îi murmură la ureche.

Ea încuviinţă din cap, dornică să facă orice dacă însemna ca el să se îndepărteze şi să nu-i mai şoptească la ureche.

— Ci… cine este?

— Doamna O’Dwyer cu cina, scumpo. Vorba ei purta accentul dulce al Irlandei. Deschide uşa înainte să nu o scap din mâini.

Ea aruncă o privire spre Brook să-i primească încuviinţarea, iar el dădu din cap. Ea se chinui cu zăvorul de sus, iar el introduse o cheie în partea de jos. Lila deschise uşa, iar o femeie tânără, cu un păr roşu-aprins şi pistrui pe obraji şi pe nas, intră valvârtej.

— Unde să o pun, domnişoară? spuse ea şi ridică tava.

Lila se gândi, apoi arătă spre masa de scris. Masa mare nu sosise încă, astfel că se vor mulţumi cu biroul.

— Desigur, şi este loc suficient acolo, spuse doamna O'Dwyer înaintând spre birou. Pare să-ţi priască destul de mult aici, spuse ea şi făcu un semn din cap spre foc. Afară este o vreme de groază în seara asta. Este o noapte bună de stat lângă foc. Şi unde este sir Brook?

— Eu… ah… Iată o întrebare excelentă. Unde dispăruse? Era aici acum o secundă.

— Şi cele de pe podea trebuie să fie hainele lui. O să

se usuce mult mai repede lângă foc, scumpo.

— Da, el s-a dus să… să se schimbe.

— Ah, cum să nu. Transmite-i cele bune din partea mea şi sper să vă placă supa.

Şi, cu o reverenţă rapidă, ieşi din nou pe uşă. Stomacul Lilei mormăi când simţi mirosul îmbietor care venea din colţul opus al camerei, apoi se duse spre tavă şi luă capacul de pe supieră.

Se încruntă pentru că, deşi mirosea delicios, era o supă foarte simplă şi nu semăna deloc cu genul de mâncare cu care era obişnuită. Alături se aflau o bucată de pâine neagră şi o bucată de brânză care păreau vechi de câteva zile. Luă o lingură pe care să o treacă prin supă şi să guste.

— Ce naiba faci?

Lingura zbură prin cameră, iar Lilei i se tăie răsuflarea. Brook se întorsese fără să scoată vreun sunet şi gesticulă furios spre ea.

— A sosit cina.

— Şi nu ai închis uşa?

El se duse la uşă, trase fiecare zăvor şi întoarse fiecare cheie, apoi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre ea.

— Urma să o fac.

— Se putea să fi fost moartă până acum. Beezle n-are nevoie decât de o clipă.

— Finnegan şi celălalt… cum îl chema?… sunt jos.

— Şi dacă li s-a tăiat gâtul? Vrei să fii următoarea?

— Nu! Şi încetează să mă mai sperii.

— Nu ar trebui să încerc să te sperii, spuse el şi se aplecă ameninţător spre ea. Trebuia să fii suficient de speriată până acum. Ai impresia că această căsătorie şi faptul că te-am ascuns aici sunt de distracţie?

— Nu.

— Credeai că este doar o şansă de a face cumpărături?

El făcu semn spre mobilierul cel nou.

— Nu! Dar mi-e greu să stau aici ore şi zile în şir cu mâinile în sân, aşteptând să fiu ucisă. Nu este ca şi cum ai

fi pe aici şi să stăm de vorbă.

Nu îi păsa dacă el se lăsa ameninţător spre ea sau urla. Putea să urle şi ea la fel de bine.

— O, îmi pare rău că nu stau pe aici să te amuz cu discuţii inutile. Cât tu te-ai relaxat la cald pe pernele tale de catifea, eu am stat în rahatul de prin şanţurile din Seven Dials, în ploaie, şi am aşteptat ca Beezle să-şi facă apariţia. Încerc să-ţi salvez viaţa, Lila.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa!

— Suntem căsătoriţi. Veni şi mai aproape, iar ea se lipi cu spatele de perete. Am voie să-ţi spun Lila în privat.

— Nu mă refeream la asta. Ai vorbit… despre şanţuri.

Se uită lung la ea. Apoi îşi trecu mâinile prin părul scurt.

— Fir-ar să fie!

O cuprinse cu un braţ şi o trase spre el.

— Îţi cer iertare de pe acum, doamnă Derring. Pur şi simplu, nu mă pot abţine.

Buzele lui se lipiră de ale ei, şi chiar dacă ea încercă să se împotrivească, nu reuşi să scoată niciun sunet. Gura lui caldă o acoperi pe a ei, iar singurul gând al Lilei era cum să facă încât sărutul lui să continue la nesfârşit.

Capitolul 7

Nu intenţionase să o sărute. Dumnezeu îi era martor că o tachinase şi aşa destul. Dar ce naiba să mai facă atunci când ea rămase în faţa lui, preţioasă şi cuviincioasă, ca o prinţesă închisă într-un turn, şi îl privi cu expresia aceea uluită pe chip.

Expresia aceea adorabil de uluită. Nu voia să i se pară adorabilă. Nu voia să se bucure că o uimea, dar era peste puterile lui. Îşi aminti de vremea când, băiat fiind, nu se putea abţine să-l provoace pe fratele lui mai mare.

Doar că Lila nu semăna deloc cu fratele lui mai mare.

Şi nu avusese de gând să o sărute. Fusese supărat

pentru că ea nu avea nici cea mai vagă idee de pericolul în care se afla, pentru că pusese stăpânire pe singurul loc care fusese vreodată numai al lui şi, prea bine, pentru că fusese obligat să se însoare cu ea, iar ea era frumoasă şi el nu putea să-şi ţină în frâu dorinţa de a o săruta.

Ea purta vina doar pe jumătate.

Dar când se apucase să urle la el, perfect dreaptă, cu capul înălţat, cu mâinile frumos încrucişate la piept, lui Brook îi fu imposibil să mai reziste. Voia să-i tulbure aura de calm, să o audă cum mai scoate şi un alt sunet decât chiţăitul acela dezaprobator.

Şi astfel, o cuprinse în braţe şi o sărută. Un sărut rapid, care să-i dea de înţeles că pe el nu putea să-l controleze. Dar, de îndată ce buzele i se apăsară pe ale ei, nu se mai grăbise aşa de mult să se retragă. Când simţi catifeaua gurii ei, îşi dori doar să simtă şi mai mult.

Îşi lăsă buzele să danseze alene peste ale ei o dată, de două, de trei ori. A treia oară, ea îşi întredeschise buzele cu un oftat sau un suspin uşor, nici el nu mai ştia sigur, iar Brook îşi lăsă mâna să alunece în sus pe spatele ei şi să i se cuibărească în păr. Îşi apăsă gura peste a ei, lăsându-i uşor capul într-o parte ca să o exploreze mai bine.

Corpul ei rămase nemişcat în braţele lui, dar ea nu se împotrivi. Şi, în timp ce el îşi mişca buzele peste ale ei, Lila începu să se topească în îmbrăţişarea lui, la început încet, până ce ajunse să-l cuprindă cu braţele pe după gât şi să se agaţe de el ca şi cum ar fi fost ultimul colac de salvare pe o navă care se scufunda.

Corpul ei catifelat se lipi de al lui, căldura ei îl făcu să dea uitării orele petrecute în ploaia rece şi în frigul de afară. Parfumul ei, care părea să fie un amestec de lăcrămioare şi lenjerie proaspăt spălată, îi stârni simţurile, făcându-l să-şi dorească tot mai mult. Ea nu răspunse la sărutul lui, dar când el îşi trecu delicat limba peste crestătura buzelor ei, Lila scoase un geamăt uşor.

Nu credea că mai fusese sărutată de prea multe ori după ce o sărutase el ultima oară, şi cu siguranţă nu de un bărbat care să se fi şi priceput.

La naiba, nici Brook nu ştiuse cum se sărută o femeie cu şapte ani în urmă.

Dar acum ştia.

Ar fi putut să adâncească sărutul. Cu siguranţă, îşi dorea să o facă. Trupul lui îşi dorea mai mult decât un sărut, dar îşi ţinu impulsurile în frâu. Dacă se va lăsa pradă dorinţelor, nu va face decât să păşească pe nisipuri mişcătoare. Sărutul doar îi aprindea şi mai mult dorinţa, iar de aici nu avea să iasă nimic bun. Căsătoria lor falsă va deveni istorie peste câteva zile. Era mai uşor pentru amândoi dacă se despărţeau în condiţii amiabile.

Brook se desprinse de ea, făcând un pas înapoi şi dându-i drumul. Ea se mai lipi de el încă o clipă înainte de a-şi da seama că era liberă şi de a-şi obliga picioarele să se susţină singure.

Ochii îi erau atât de aprinşi, încât aproape păreau să fie tăiaţi în chihlimbar. Obrajii îi erau îmbujoraţi, buzele roşii ca un trandafir înflorit şi la fel de bogate. Brook îşi încleştă pumnii, forţându-se să nu o cuprindă din nou în braţe.

— Nu te iert, spuse ea, cu o voce tremurătoarea pe ultimul cuvânt. Pe viitor, aş aprecia dacă nu m-ai acosta.

El îşi arcui o sprânceană.

— Să te acostez? Aşa se cheamă?

— Nu vreau să sari pe mine de fiecare dată când te loveşte cheful.

Mâinile lui Brook se încleştară din nou, de astă dată însă nu de dorinţă.

— Nu te-am acostat şi nici n-am sărit pe tine, doamnă. El se apropie de ea, dar ea nu se mai trase înapoi. Şi chiar dacă şi-ar fi dorit să se retragă, era deja cu spatele lipit de perete. Te-am sărutat şi ţi-a plăcut al naibii de mult.

— Ba nu, nu mi-a plăcut.

— Să-mi fie cu iertare, dar gemetele tale şi felul în care te-ai agăţat de mine m-au indus în eroare pe moment.

Culoarea din obrajii ei deveni mai intensă şi ea îşi ridică bărbia.

— Nu mă mai săruta.

— Te sărut oricând vreau eu. Cineva trebuie să o facă.

Habar n-ai cum se face.

Uluită, ea rămase cu gura uşor deschisă, reacţie care nu făcu decât să-i coboare puţin bărbia.

— Vrei să spui că nu sărut bine?

— Dacă ai impresia că a fost doar o simplă aluzie, atunci n-ai înţeles un cuvânt din ce am spus.

Ea scoase un strigăt de indignare şi se repezi spre el. Brook nu era sigur ce ar fi făcut dacă i-ar fi permis să-l atingă. El avea reflexe bune, perfecţionate de-a lungul anilor petrecuţi prin mahalale, şi se dădu iute într-o parte. Ea îl rată cu paşi bâjbâiţi şi un strigăt uimit.

— Ieşi! ţipă ea.

— Ăsta este apartamentul meu. N-ai decât să ieşi tu.

Ea se întoarse spre uşă, de parcă voia să facă întocmai, şi apoi parcă se opri să reflecteze mai bine. În ciuda furiei care clocotea înăuntrul ei, nu era atât de supărată, încât să nu mai gândească limpede.

Cu mişcări lente, se întoarse cu faţa spre el.

— Nu pot să plec. N-am unde să mă duc.

— Şi mai e şi un preţ pus pe capul tău.

— O grămadă de bani care te interesează. Ea întinse o mână spre el. Tu vrei doar banii tatălui meu.

— Mă doare în cot de banii tatălui tău. Poate să-mi dea o sută de mii de lire şi tot n-ar fi de ajuns ca să suport pe cineva ca tine. Eşti o odraslă încăpăţânată şi răzgâiată şi aşa ai fost dintotdeauna.

— Iar tu eşti un măgar imoral şi prost crescut!

Era de acord cu măgarul prost crescut. Uneori putea să fie ambele, dar era foarte mândru de morala lui.

— Imoral? Ce naiba ştii tu despre morala mea?

— Ştiu că ai vreo şase bastarzi împrăştiaţi prin toată ţara!

Ea îşi aşezase mâinile în şold şi îi vorbise pe tonul folosit de cineva care credea că ieşise învingător din ceartă.

Brook se sprijini cu şoldul de firava masă de scris.

— Este a doua oară când vorbeşti despre bastarzi. După cum am spus, eu nu am copii din flori. Copiii despre care ai citit în corespondenţa mea personală erau tineri pe

care i-am scos din mahalale. Copii orfani care nu-şi doreau decât o viaţă mai bună şi care mi-au cerut ajutorul. I-am ajutat găsindu-le posturi de slujitori pe la case mari şi înstărite. Sunt în siguranţă, hrăniţi şi departe de bandele şi tâlharii care i-ar fi vânat în oraş.

Ea se uită lung la el, cu gura întredeschisă şi pregătită pentru ceea ce îşi închipui Brook că va fi următoarea ei replică. Apoi închise gura şi înghiţi în sec. Culoarea i se aprinse din nou în obraji, dar el bănui că de ruşine astă dată.

— I-ai ajutat pe acei copii?

— Încerc. Nici nu sunt toţi copii. Geoffrey are aproape şaptesprezece ani. Ar fi trebuit să-l fac când avem eu paisprezece sau cincisprezece ani. Îţi jur că aveam nenumărate lucruri în minte la vârsta aceea, dar niciunul dintre ele n-avea treabă cu ridicatul fustelor unei fete.

— Înţeleg. Ea îşi strânse mâinile împreună. Presupun că ar trebui să-ţi prezint scuze.

— Dă-i drumul.

Acum chiar era un măgar prost crescut.

— Foarte bine, îmi pare rău că am presupus ce-i mai rău despre tine.

El ar fi încuviinţat din cap. Scuzele erau de ajuns pentru el. De fapt, fusese chiar surprins să le audă.

— Şi îţi prezint scuze şi pentru că ţi-am citit scrisorile personale. Nu ar fi trebuit să fac asta, chiar nu am nicio scuză.

— Totul este…

— Şi probabil nu ar fi trebuit să mă apuc de redecorarea apartamentului fără să-ţi cer permisiunea. A fost foarte egoist din partea mea şi probabil o metodă deloc onestă de a te pedepsi pentru că m-ai lăsat aici.

Ea coborî genele şi se şterse pe obraz.

Îşi ştergea lacrimile sau doar se scărpinase în treacăt?

— Nu este corect să dau vina pe tine. Tu încerci doar să mă ajuţi, aşa cum i-ai ajutat şi pe copiii aceia. Chiar apreciez şi te rog să înţelegi că evenimentele din ultimele zile au fost copleşitoare pentru mine. Sper că o să mă ierţi.

Ea îşi ridică privirea spre el, iar Brook încercă să-şi amintească de ce oare fusese supărat.

— Cine naiba eşti tu? întrebă el. Ce ai făcut cu Lady Lila?

— Foarte amuzant.

— Nu caut să te amuz. Scuzele astea sunt un fel de glumă?

Ea scoase un oftat, expresia de pe chipul ei fiind un amestec de durere şi uluire.

— Presupun că aşa-mi trebuie, ca să mă învăţ minte să-ţi mai cer iertare. Nici măcar nu mă crezi.

— Nu, nu te cred. Te cunosc, Lila.

— Aici te înşeli. Nu mai sunt fata pe care o ştiai tu.

După aceea, ea îi întoarse spatele şi plecă valvârtej, reacţionând foarte asemănător fetei pe care o ştiuse cândva. Cu o înfloritură dramatică, ea trânti uşa de la dormitor, lăsându-l singur în salonul comun.

Singur, cu cina.

Brook nu avu ce să mai comenteze în condiţiile date.

Dacă ar fi fost într-adevăr un măgar prost crescut, cum îl considera ea, ar fi mâncat toată cina adusă de doamna O'Dwyer. În schimb, îi lăsă şi Lilei câte ceva ca să mai aibă ce mânca dacă şi când ieşea din exilul ei autoimpus.

Sătul, el se întinse în faţa vetrei şi închise ochii, deschizându-i din nou când auzi paşii lui Hunt pe scări. Hunt bătu uşor, îi spuse cine era, iar Brook deschise uşa şi luă valiza.

Îşi scoase pantalonii uzi şi îi trase pe el pe cei uscaţi.

Căută o cămaşă curată şi călcată, dar Hunt îi întinse trusa de bărbierit.

Brook îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Proprietara vine cu apa caldă. Altfel de ce ai mai cerut-o, dacă nu pentru asta?

Brook oftă. Poate ar fi făcut o baie, doar că nu avea o cadă în apartament. Însă când doamna O'Dwyer ciocăni la uşă câteva minute mai târziu, Hunt luă apa caldă, turnă un pic într-un castron pentru bărbierit şi îi întinse restul lui

Brook, alături de un prosop curat cu care să se cureţe de praful şi murdăria adunate în ultimele zile.

Apoi se aşeză la bărbierit, lăsând capul pe spate şi închizând ochii. Putea să aţipească vreo zece minute, ca să nu fie nevoit să mai doarmă încă trei sau patru ore.

— Unde este doamna? întrebă Hunt, aranjând un prosop umed şi cald pe faţa lui Brook.

Brook deschise ochii.

Hunt îşi folosi cureaua să ascută briciul, văzându-şi în continuare de ale lui, de parcă nici nu ar fi remarcat căutătura încruntată pe care i-o aruncă Brook.

— Finnegan şi Turner au spus că a fost foarte activă şi că i-a ţinut şi pe ei destul de ocupaţi.

Brook îi făcu semn spre cameră.

— După cum poţi vedea.

Hunt dădu din cap şi începu să folosească pămătuful ca să întindă săpunul de bărbierit pe obrajii şi maxilarul lui Brook.

— Mult mai bine.

Brook se lăsă în faţă şi se uită din nou în jur.

— Ce era aşa de cumplit înainte?

— Nimic. Hunt aşteptă ca el să se lase din nou pe spate şi începu să treacă cu briciul în linii înguste peste obrazul lui Brook. Dar acum simţi o mână de femeie pe aici.

— Dacă prin asta vrei să te referi la faptul că avem catifea şi satin din abundenţă, sunt de acord. Şi nu am nici cea mai mică îndoială că stă în dormitor chiar în clipa asta şi pune la cale următoarea achiziţie, dar nu o să-i permit să-i folosească pe Turner şi pe Finnegan pe post de lachei.

— Nu o să fie prea încântată.

— Mi-a spus deja că sunt un măgar imoral şi prost crescut. Mai rău de atât nu se poate.

— O, ba se poate. Şi nu eşti imoral.

Brook făcu un semn spre el.

— Mulţumesc.

Pentru câteva clipe, se mai auzi doar sunetul scos de brici peste barba nerasă.

— Aţi putea să-i mai acordaţi o şansă, spuse Hunt,

bărbierind gâtul lui Brook, moment în care Brook nu îndrăzni nici să răspundă şi nici măcar să respire. La urma urmei, îşi dă toată silinţa.

Brook îşi arcui sprâncenele într-o expresie întrebătoare.

Hunt făcu semn din cap spre şezlongul din apropiere.

— Cartea despre războiul peloponesiac. Cea pe care o citiţi de trei ani. Ea o citeşte acum.

De îndată ce Hunt îndepărtă lama, Brook se ridică şi se uită lung la cartea deschisă pe şezlong. O observase şi mai înainte – în general, el observa totul – dar nu acordase atenţie acestui detaliu. Bănuise că era unul dintre romanele pe care obişnuiau să le citească mereu femeile, dar acum îşi dădu seama că era într-adevăr cartea pe care o citea el când nu reuşea să adoarmă noaptea.

Era plictisitoare ca naiba, dar ea avansase mult mai bine decât el.

Era interesată de istorie? Nu şi-ar fi închipuit niciodată că Lila citea. Poate că nu o cunoştea chiar atât de bine pe cât credea.

Şi de ce naiba îi păsa? Nu avea nevoie să o cunoască. Avea nevoie doar să o protejeze încă vreo câteva zile.

Hunt îi uscă faţa şi gâtul şi apoi îl ajută pe Brook să se îmbrace cu haine curate.

— Mai plouă, Hunt?

— Da, domnule. Şi este întuneric beznă. Iar pentru că Hunt îşi dădu seama că Brook nu era încă descurajat, adăugă: şi frig.

— Beezle nu poate să stea ascuns pentru totdeauna.

Hunt mormăi ceva despre o vreme mai uscată, dar Brook îl ignoră.

— Am putea să-l prindem chiar în seara asta.

La vreo oră după aceea, Brook şi Hunt trimiseră la plimbare o prostituată şi îşi ocupară vechile poziţii. Prostituata se întoarse însă, iar lui Brook îi fu imposibil să nu observe că era doar o fată, udă leoarcă şi tremurând înfrigurată. Întinse mâna în buzunar şi scoase câteva monede.

— O jumătate de coroană pentru câteva informaţii.

— Dă-i bătaie, spuse ea. N-ai decât să le spui informaţii dacă vrei. Hai cu mine în spate şi-ţi dau eu informaţii.

Brook făcu un semn spre Hunt şi o luă pe urmele ei, nu pentru că voia să o ia în timp ce o lipea de un perete, aşa cum presupunea fata, ci pentru că era mai bine să nu fie văzută când discută cu el.

În lumina care răzbătea de la o fereastră de deasupra, o văzu pe fată sprijinindu-se de un perete şi deschizând braţele spre el. Brook clătină din cap.

— Am spus serios. Vreau informaţii.

El îi vorbi cu voce scăzută.

— Vrei să stăm la taifas?

— Te plătesc. Zornăi monedele în mână. Iar tu-mi răspunzi la întrebări. Asta e tot.

— Nu-mi ridic fustele?

— Nu o să te ating.

Ea rămase cu privirea pironită în perete, cumpănind la spusele lui. Fără a mai purta masca senzualităţii forţate care îi întuneca trăsăturile, părea tânără şi vulnerabilă.

— Eşti un agent?

— Oarecum.

— Pe cine urmăreşti?

— Pe Beezle.

— O, nu. Ea clătină din cap şi se îndepărtă câţiva centimetri. O să-mi taie gâtul.

— Tocmai de aceea n-am rămas pe stradă. El zornăi din nou monedele, asigurându-se că ea vede coroana. Ştii unde este ascunzătoarea lui.

— Ştiu.

Bineînţeles că ştia. Stătuse vizavi cea mai bună parte a serii.

— Ai văzut cumva pe cineva intrând sau ieşind?

— Te-am văzut pe tine şi pe tipul înalt plecând şi întorcându-vă. Am stat cu ochii pe voi.

— Bun. Mă mai urmărea cineva?

Ea îşi muşcă buza, iar Brook zornăi din nou monedele.

— Se poate să te fi urmărit cineva.

— Cine?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Eşti o fată isteaţă. Ştii asta. Am aici o coroană ca să te ajute să-ţi aduci aminte.

Ea aruncă o privire în jur.

— Dacă eram isteaţă, nu stăteam aici la taclale cu tine.

— Era Beezle?

Ea clătină din cap.

— Stub?

Clătină din nou din cap.

— Racer?

Ea şovăi.

— La naiba. Până şi Brook ştia că Racer era renumit că traversa străzile aglomerate cu viteza unui poştalion. S-a mai întors cât am fost plecat?

Fata aruncă din nou o privire peste umăr şi scutură la repezeală din cap.

— Şi apoi, ce?

O altă privire aruncată peste umăr.

— Dă-mi mălaiul.

— Spune-mi.

— Mai întâi mălaiul.

Era ceva care contravenea tuturor regulilor lui, dar îi întinse coroana şi o monedă de şase penny. I le-ar fi dat şi nu i-ar fi spus nimic.

— S-a întors şi Racer, şi celălalt de care ai spus…

— Stub?

Ea clătină rapid din cap.

— Beezle.

— Au plecat amândoi. Şi după aia, te-ai întors tu.

— Ce a făcut…

Dar vorbea de unul singur. Fata plecase deja, iar de acum va sta cu ochii în patru şi se va feri de el. Nu-şi va dori să se facă vreo legătură între ei. Nici Brook nu-şi dorea un asemenea lucru.

El se întoarse la colţ, unde Hunt îl aştepta ud şi nefericit.

— Domnule.

— Racer ne-a urmărit, apoi s-a întors după Beezle. Cei doi au plecat acum foarte puţin timp, spuse Brook fără alte detalii suplimentare.

— Aşteptăm să se întoarcă?

Brook studie ascunzătoarea. Asemenea celorlalte clădiri din jur, părea să fie pustie şi cufundată în întuneric. Nimeni din Seven Dials nu-şi permitea să irosească seu sau ulei de lampă. Brook voia să stea la pândă, să urmărească clădirea până se întorcea Beezle, dar nu putea să scape de sentimentul că ar trebui să plece.

Nu era ceva legat de ploaie sau de frig, chiar dacă cele două luate împreună îi complicau misiunea.

Se simţea de parcă uitase ceva.

— Am o presimţire rea în privinţa asta, Hunt.

— Nu am fost urmăriţi, domnule.

Hunt avea talentul de a trece mereu direct în inima subiectului.

— Nu de aici până la apartament, spuse Brook încet şi mintea parcă îi încremeni cât vorbi. Nici măcar Racer nu este atât de rapid. Cum te-ai dus de la apartament la Derring House? Ai mers pe jos?

— Desigur.

Nu era nevoie ca Hunt să sublinieze că nu avea trăsură.

— Beezle ştie de Derring House.

La naiba.

— Credeţi că Racer s-a dus la Derring House, m-a văzut şi apoi m-a urmărit până la apartament?

— Am o presimţire rea, Hunt.

— Vă cunosc presimţirile, domnule. Şi mereu vă încredeţi în ele. El o luă deja spre direcţia din care veniseră.

Brook se afla chiar în urma lui. Ajuns în capătul străzii, începu să alerge cu sufletul la gură.

*

Lila ieşise din dormitor după ce îl auzise pe Brook plecând, dar numai ca să recupereze cartea despre războiul peloponesiac. Bănuia că soţul ei va fi plecat pentru restul nopţii, poate chiar pentru restul săptămânii. Lucru care ar fi trebuit să o bucure, dar simţea că nu era bucuroasă doar pentru că se simţea singură.

Nu o deranja singurătatea, însă fusese rareori singură în viaţa ei. După doar trei zile petrecute de una singură, începu să simtă lipsa companiei altor oameni. O liniştea să citească despre luptele dintre Sparta şi Atena sau măcar o ajuta să-şi pună propriile probleme în perspectivă.

Iar cea mai mare problemă a ei, în acest moment, era Brook Derring. Dintre toţi bărbaţii din Londra, de ce oare o salvase tocmai el? De ce fusese tocmai el cel care să se însoare cu ea? Cel care să o protejeze? Cel care să o sărute?

Nu, nu se va gândi la sărut.

Mai întoarse o pagină din carte şi se uită lung la cuvintele care parcă începeau să semene cu greaca veche.

Cum să nu se gândească la sărut? Cine Dumnezeu săruta aşa? Nu era nimic cuviincios sau onorabil în felul în care o sărutase Brook.

Ar fi trebuit să fie îngrozită că fusese tratată cu atâta nesăbuinţă. O luase brusc în braţe, ca un general cuceritor, îi revendicase gura şi o făcuse să se supună voinţei lui.

Cel mai rău era că avusese perfectă dreptate atunci când îi spusese că Lilei îi plăcuse.

Chiar îi plăcuse. Îi plăcuse să fie lipită de pieptul lui puternic şi dezgolit. Îi plăcuse senzaţia pe care o trezise gura lui lipită de a ei îi plăcuse că nu o sărutase ca un gentleman.

Îşi dorea să fie revendicată.

Lila bănuia că tocmai asta o sâcâia cel mai tare. Ani întregi, tatăl şi mama ei o îndemnaseră să se poarte ca o doamnă. Orice abatere, de la a sta cocoşată până la a păşi prea apăsat pe scări, atrăsese de la sine prelegeri şi mustrări severe. Lila se străduise să respecte standardele

lor înalte. Şi-ar fi dorit să fie precum mama ei, care se purtase ca o doamnă chiar şi pe patul de moarte.

Acum ştia de ce părinţii ei fuseseră atât de severi cu ea. Probabil îşi dăduseră seama că ea nu prea era o doamnă. Înăuntrul ei, nu era cu nimic mai bună decât o femeie de moravuri uşoare căreia îi plăcea... cum îi spuseseră prostituatele? O tăvăleală bună.

Poate că pentru Brook nu va fi niciodată altceva decât o tăvăleală bună. La urma urmei, nu se purtase cu ea mai frumos decât cu o femeie uşoară.

Dar nici asta nu era pe deplin adevărat. Ar fi putut să o siluiască, fără alte cuvinte, chiar în salon. Nu o făcuse. Se oprise, chiar dacă fusese limpede, la o simplă privire, că nu-şi dorise să o facă.

Dar nu o dorise într-atât încât să o facă sofia lui de drept.

Şi ce era mai rău? Că o dorea sau că nu o dorea îndeajuns? Îşi simţea capul bubuind şi îşi aminti de ce nu-şi dorise să se gândească la sărut. Ridică din nou cartea, hotărâtă să se concentreze pe pagina pe care o avea în faţa ochilor.

O clipă mai târziu, dădu pagina, în speranţa că se vor întoarce sorţii de izbândă şi că Sparta lui Lixandru nu va ieşi învingătoare în faţa marinei din Atena, dar auzi un ciocănit uşor la uşă. Nu îl luă în seamă, revenind la Lixandru şi la planul lui de a ademeni Atena în luptă, îndreptându-se spre strâmtoarea Hellespont şi spre sursa de cereale a Atenei.

Ciocănitul răsună din nou, iar ea îşi dădu seama că bătea cineva la uşa de la intrare. De data aceasta puse cartea pe pat şi se duse în salon. De obicei, Finnegan şi celălalt paznic strigau atunci când erau la uşă. Dar poate că era doamna O'Dwyer, care revenise să ia tava. Se opri în faţa uşii şi puse mâna pe zăvor.

— Cine e?

— Deschideţi uşa, milady.

Nu era doamna O'Dwyer. Nu părea să fie nici Finnegan, dar Lila nu-l cunoştea încă suficient de bine ca

să-i recunoască imediat vocea atunci când o auzea.

— Cine e?

— Proprietarul.

— Domnul O’Dwyer?

Urmă o pauză.

— Da.

Ea întoarse primul zăvor, apoi se opri.

— Ai venit după tava cu cina?

— Exact.

Întoarse al doilea zăvor. Ar fi trebuit să-l descuie şi pe al treilea, dar degetele ei şovăiră. Nu îl întâlnise niciodată pe domnul O’Dwyer. Bănuia că trebuia să existe un domn O’Dwyer. Cum să se asigure că era el?

Bineînţeles, Finnegan şi celălalt bărbat nu i-ar fi permis acestuia să urce dacă nu l-ar fi cunoscut.

Descuie ultimul zăvor şi întredeschise uşa. Un bărbat stătea afară, cu faţa cufundată în penumbră.

— Sunteţi domnul O’Dwyer?

— Exact. Doamna O’Dwyer m-a trimis după tavă.

El nu făcu niciun pas în faţă, spre lumina care se revărsa prin uşa deschisă, astfel că ea nu avea cum să-l vadă. Nu era singurul lucru care o îngrijora. Mai era ceva.

— Nu aveţi accent.

— Ce?

Doamna O’Dwyer mai avea încă accentul acela puternic al pământului ei de baştină. Bărbatul acesta părea să se fi născut la Londra.

— Nu sunteţi irlandez.

Panica o luă cu asalt, trânti agitată uşa şi se chinui să tragă zăvoarele. Nu fu însă suficient de rapidă. Zăvorul se ridică iute şi, chiar dacă ea se împinse în uşă să o ţină închisă, bărbatul aflat de cealaltă parte era prea puternic.

El se izbi în uşă, iar aceasta se deschise la o simplă încercare, făcând-o pe Lila să se tragă înapoi cu paşi poticniţi. Reuşi să se ţină pe picioare şi o luă la goană spre dormitor. Trânti uşa în urma ei şi trase zăvorul chiar în clipa în care intrusul lovi brutal în uşa.

— Pleacă de aici!

Ea privi înnebunită prin cameră. Zăvorul era firav şi nu avea să ţină prea mult dacă omul continua să izbească în uşă.

— Deschide uşa. N-o să păţeşti nimic.

— Mincinosule, mormăi ea.

De ce oare trimisese dulapul la magazie? I-ar fi fost de mare ajutor acum. În schimb, apucă marginea măsuţei de toaletă şi o târî până în faţa uşii. Una dintre unghii i se rupse în mişcarea precipitată şi simţi cum i se taie genunchii de durere, dar trase de mobilier până ce acesta ajunse să se zgâlţâie la fiecare bubuitură în uşă.

Atunci se trase înapoi şi îşi supse uşor degetul care-i zvâcnea. Masa de toaletă era prea mică şi delicată. Nu va rezista. Avea nevoie de o armă. O perie? Sticluţa cu apă de colonie? O, dar dacă se împrăştia prin toată camera, ar fi devenit practic imposibil să mai locuieşti acolo din cauza parfumului puternic.

Unde erau Finnegan şi celălalt bărbat, pe care nu reuşea să-şi amintească niciodată cum îl chema, tocmai acum, când avea atâta nevoie de ei?

Uşa se zgudui, iar lemnul în care era încastrat zăvorul se frânse. Lila scoase un urlet de spaimă. Până aici îi fusese. Acum va muri. Uşa cedă, iar bărbatul îşi împinse faţa prin deschizătura plină de aşchii. Obrajii îi erau roşii de la efort şi îi porunci mormăind să dea la o parte măsuţa de toaletă.

Ea îl recunoscu. Era acelaşi bărbat care o răpise în noaptea aceea. Acelaşi bărbat care îl ucisese pe gentleman, pe parlamentar.

Ea se trase înapoi şi se ascunse pe o parte a patului, sperând să pună o oarecare distanţă între ea, uşă şi o moarte sigură. Atunci zări cartea, o apucă iute şi o aruncă spre uşă.

În copilărie, se jucase de mii de ori cu mingea împreună cu fratele ei. Toată experienţa dădea roade acum. Cartea îl nimeri pe bărbat în bărbie, iar el se prăbuşi pe spate şi nu se mai zări prin deschizătura subţire a uşii. Lila fugi într-acolo şi încercă să închidă din nou uşa. Dacă

reuşea să găsească o cale prin care să fixeze măsuţa de toaletă în faţa ei…

Dar uşa nu voia să se închidă. Cartea distrusă nimerise chiar în deschizătură. Se aplecă să o dea la o parte şi o mână o apucă pe a ei ca într-o menghină.

Lila urlă. Era genul de urlet care o va lăsa fără voce mai târziu, dar nu-i mai păsa. Nu credea să existe un mai târziu.

Masa de toaletă continua să blocheze uşa, iar bărbatul nu avea cum să o tragă prin deschizătură dacă nu dădea mai întâi la o parte piesa de mobilier. Lila era prinsă între masă şi uşă. Se chinui să-şi elibereze mâna, dar strânsoarea apăsătoare de pe degetele ei nu slăbi. Era un moment de impas în mijlocul războiului, până când uşa fu zguduită de o lovitură nimicitoare. Altcineva – deci erau doi – izbise uşa cu piciorul. Lila urlă din nou şi îşi trase mâna înapoi, doar ca să-i fie înhăţată a doua oară.

Uşa se prăbuşi înăuntru, masa de toaletă se răsturnă peste ea, iar tot ceea ce conţinea se făcu ţăndări cu un zgomot năprasnic.

*

Brook auzi urletul şi începu să alerge. Aproape ajunsese în dreptul clădirii şi era recunoscător pentru că ploua, fiindcă dacă ar fi fost vreme bună, ar fi fost aglomerat în St. James, iar lui i-ar fi fost imposibil să înainteze nestingherit. Acum, cu Hunt pe urmele lui, intră în clădire. Fură întâmpinaţi de o scenă parcă scoasă direct din iad.

Proprietara urla cât o ţineau plămânii. Soţul ei stătea în genunchi lângă unul dintre paznicii morţi. Iar Lila… sigur era Lila, ţipa de ai fi zis că un dulap plin cu porţelanuri se prăbuşise la pământ.

Brook urcă scările două câte două, ignorând senzaţia de arsură din picioare. Dădu buzna în apartament şi văzu cum Racer încerca să intre în dormitor, iar Beezle stătea chircit pe podea, cu mâna înţepenită pe încheietura Lilei.

Mare parte din mobilă era răsturnată pe jos, blocând pragul şi împiedicând-o pe Lila să scape de Beezle.

Racer se întoarse şi îl văzu pe Brook, dar Brook nu-şi luă nicio clipă privirea de pe mâna lui Beezle fixată pe încheietura Lilei.

Poate îl vedea pe Beezle închis pentru mii de crime, dar crima de a o atinge pe Lila, pe soţia lui, asta cerea pedeapsa cu moartea.

Racer ţâşni spre el, iar Brook îl doborî de parcă ar fi fost o insectă enervantă. Beezle îl văzu venind, şovăi puţin prea mult înainte de a o elibera pe Lila, iar Brook îşi înfipse ambele mâini în umerii lui Beezle îl ridică în picioare pe nenorocit, îşi înfipse un pumn în el şi se năpusti asupra lui după ce se prăbuşi în colţul opus al încăperii. Sângele din nasul spart al lui Beezle împroşcă pereţii şi noul covor al Lilei. Şi urmă să mai curgă mult sânge. Întinse mâna după Beezle chiar în clipa când strigă Lila.

Strigătul de avertizare îl ajută să se ferească şi, cu o înţepătură ascuţită, lovitura lui Racer îl nimeri oarecum în coaste. Beezle se ridicase deja în picioare, iar Brook nu mai avu cum să evite lovitura când Racer îl înhăţă.

Cu un rânjet batjocoritor, Beezle îşi înfipse pumnul în stomacul lui Brook, făcându-l să se chircească şi să i se taie suflarea. Hunt dădu năvală în cameră, întâlni privirea lui Brook, iar acesta se uită spre Lila, care reuşise să se ridice de pe podea. Îşi cuprinsese în mâini obrajii palizi, iar chipul îi era traversat de o expresie de groază.

Hunt îşi făcuse o carieră din ascultarea ordinelor, iar el se duse iute după Lila, conducând-o înapoi în dormitor, unde avea să fie în siguranţă.

Cu o înjurătură, Beezle ridică un genunchi şi îl înfipse în bărbia lui Brook, apoi îi porunci lui Racer să-i dea drumul.

— Nu ne-am încheiat conturile încă, Derring! urlă în timp ce alerga repezit spre uşă.

„Nici pe departe”, îşi spuse în gând Brook. Nefiind încă în stare să vorbească, se îndreptă iute spre uşă chiar când Hunt ieşi din dormitor.

— După el, şuieră Brook printre dinţi.

Camera se învârti odată cu el, iar Brook îşi lipi o mână pe coasta care îi ardea.

Dar ştia că era prea târziu.

Beezle era liber şi se va întoarce la un moment dat.

Capitolul 8

Lila detestă liniştea chiar mai mult decât detestase vacarmul confruntării. Ce însemna liniştea? Brook pierduse? Câştigase? Cu spatele lipit de peretele dormitorului, închise strâns ochii. Uşa era spartă, dar Hunt o împinsese spre glafuri, ca să o pună la adăpost. Lucru care o împiedica să mai vadă ceva.

În cele din urmă, auzi paşi şi sunetul scăzut al unei voci de bărbat. Brook sau Hunt? Sau celălalt? Nu, el nu ar fi vorbit încet.

Dacă nu cumva îşi dorea ca ea să afle că vine după ea.

Miasma parfumului vărsat o ameţi, iar o bucată de oglindă spartă i se înfipse în picior prin pantoful subţire. Totuşi, nu făcu nicio mişcare.

— Milady?

Părea a fi Hunt. Cunoştea deja vocea lui Brook, iar cea pe care o auzi era prea rafinată ca să aparţină unuia dintre tâlhari.

— Da? reuşi ea să îngaime cu voce tremurată.

— Venim eu şi sir Brook. Beezle a plecat.

Simţi cum umerii i se relaxează şi s-ar fi prăbuşit la podea dacă nu ar fi fost înţesată cu parfum şi cioburi de sticlă. Uşa se izbi de perete, continuând să blocheze pragul, dar lăsând suficient spaţiu pentru ca Hunt şi Brook să intre în cameră.

Brook avea maxilarul roşu şi era adus de spate, ţinându-şi o mână lipită într-o parte, dar altfel părea teafăr.

— Eşti rănită? întrebă el cu o voce scăzută şi calmă.

Ea se gândi la unghia ruptă şi la ciobul înfipt în picior.

— Nu. Dar tu eşti.

— Nu e nimic serios. Trebuie să plecăm. Acum. În seara asta.

Ea îşi trecu privirea de la Hunt la Brook. Fruntea lui Hunt era brăzdată de nelinişte, iar sprâncenele îi erau încruntate. Expresia de pe chipul lui Brook părea parcă sculptată în piatră.

— Unde? întrebă ea. La Derring House?

— Nu. În altă parte. Departe de Londra.

Nu voi să-l contrazică. Acum, după ce ameninţarea trecuse, îşi dorea doar să plângă. De-a lungul anilor, devenise o expertă în a nu plânge. Nu voi plânge îi devenise mantră. Îi era uşor să se lase copleşită de lacrimi, dar nu putea opri tremurul care îi zguduia corpul.

— Hunt, pătura.

Brook făcu semn spre cuvertura din catifea maronie, iar Hunt o trase la repezeală de pe pat, deranja câteva perne de la locul lor şi i-o întinse lui Brook. Cu o mână, el o înfăşură peste umerii ei, apoi o îndepărtă de măsuţa de toaletă spartă şi o ajută să se aşeze pe podea.

— Mă duc să văd ce face familia O’Dwyer, spuse Hunt, plecând spre salon şi lăsându-i singuri.

— O, nu. Li s-a întâmplat ceva celor doi O’Dwyer? întrebă ea. Ce egoist din partea ei că nu întrebase mai devreme. Am crezut că… făcu un semn din cap spre salon, că era domnul O’Dwyer. De aceea am şi deschis uşa. Dar apoi, nu mi s-a părut că vorbeşte ca un irlandez şi am încercat să închid uşa la loc.

Brook îi cuprinse mâinile în mâna lui mare şi caldă. Lila aproape că voi să-şi frece obrazul de mâna lui. Trebuia să fie mai tulburată decât îşi închipuise.

— Nu este vina ta. Amicul lui Beezle l-a urmărit pe Hunt până aici. Apoi s-a dus să-l aducă pe Beezle, care a venit după tine.

— Dar paznicii…?

— Sunt morţi.

Şocul cuvântului îi tăie respiraţia. Finnegan murise? Finnegan cel mare şi morocănos, care nu se plânsese nicio

secundă când ea îl rugase să rearanjeze noul mobilier nu o dată, ci de vreo şase ori? Murise, din cauza ei.

— Cum? şopti ea.

— Le-a tăiat gâtul. Ţi-ar fi făcut şi ţie la fel. Chiar o să-ţi facă la fel dacă nu te iau de aici.

— Dar am crezut…

— Am dat greş, o întrerupse el, părând să-i citească gândurile.

Crezuse că va fi în siguranţă aici. Crezuse că totul se va termina peste câteva zile. Nu fusese chiar îngrijorată. La urma urmei, era fiica puternicului duce de Lennox. Nimeni nu putea să-i facă rău.

Se înşelase.

— Nu sunt dispus să risc mai mult. Familia mea deţine diferite moşii şi avem o cabană de pădurar… o căsuţă, la drept vorbind, la vreo jumătate de zi distanţă de Londra. Este în paragină, dar se poate locui acolo. Principalul avantaj ar fi că este întru câtva izolată. Avem vreo câţiva arendaşi care cultivă pământurile, dar nu este niciun sat sau ceva de felul ăsta prin apropiere.

Cu alte cuvinte, nu exista nicio şansă de renovare. Ea aruncă o privire prin frumosul ei dormitor. Trebuia să lase totul în urmă. Se vor duce la această căsuţă şi vor fi departe de Beezle.

— Pentru cât timp? întrebă ea. Cât timp trebuie să rămânem acolo? Cum poţi să-l arestezi pe acest Beezle dacă eşti cu mine la ţară? Ea îşi răsuci mâna ca să-l apuce de încheietură şi să nu-l lase să se îndepărteze. Nu-mi spune că o să mă laşi singură acolo.

— Nu. În clipa asta, şi eu sunt în pericol. L-am condus pe Beezle la tine, aşa că vin şi eu. Am oameni care o să dea de urmele lui în locul meu. Bărbaţi care cunosc mahalalele la fel de bine ca mine. O să-l găsească şi o să-mi dea de veste după ce este arestat. O să rămânem la căsuţă câteva zile. Cel mult o săptămână.

O săptămână petrecută cu Brook la ţară. Doar ei doi. Singură… nu, nu se va gândi la asta. Şi nu se va gândi la ce anume se referise Brook când îi povestise de căsuţa în

paragină.

Se va gândi la o săptămână. Şapte zile scurte. Care vor trece într-o clipită.

Doar o săptămână. Ce putea să se întâmple rău?

*

— Asta nu este o cabană, spuse ea când privi pe geamul trăsurii spre structura care se afla în faţa lor.

Călătoriseră toată noaptea şi cea mai mare parte a dimineţii într-o trăsură fără însemne specifice şi care avea nevoie disperată de arcuri noi. Lila fusese zgâlţâită atât de rău, încât se simţea buimăcită.

Până şi Brook părea alb la faţă şi sigur călătoria îl supărase la stomac pentru că îşi ţinuse braţul încolăcit pe abdomen tot drumul. Hunt mânase trăsura. El va fi singurul care ştia unde se aflau cei doi şi cum să dea de ei. Lila nu va avea voie să le scrie prietenilor, indiferent cât de puţini erau, sau familiei.

Nu va fi prezentă la nunta verişoarei Rose. Cu atât mai bine. Nu îi plăcuseră niciodată deosebit de mult nunţile, căci se organizau mult prea devreme şi erau evenimente solemne şi obositoare, lucru pe care îl considera valabil chiar şi despre nunta ei. Îi plăcea sincer petrecerea de după nuntă, din nou, nu a ei, ci a altora, şi se gândi la toate delicatesele pe care va trebui să le dea uitării în clădirea dărăpănată şi veche din faţa ei, care nu văzuse probabil nici măcar o dată vreo tartă cu ciocolată.

Se uită la Brook.

— Ai spus că este o cabană.

— Am spus că este în paragină.

Se gândise că poate făcuse referire la buruienile care crescuseră în voie prin grădină şi la iedera de pe pereţii de cărămidă, care trebuia tăiată. Ea îşi închipuise o structură din piatră, cu ferestre dreptunghiulare mari, ghivece cu flori colorate şi o privelişte splendidă în spate, unde să poată face plimbări lungi când i se făcea dor.

Desigur, ghivecele cu flori fuseseră o frântură de

fantezie, din moment ce era mijlocul iernii. Nu se înşelase în privinţa pietrei. Casa era clădită din piatră, acesta fiind singurul motiv pentru care se mai ţinea încă pe picioare. Nicio iederă nu creştea pe faţada murdară, iar ferestrele fuseseră acoperite cu bare de lemne care păreau putrezite. Nu avea obiceiul de a cerceta acoperişul unei clădiri, dar îl studie prudent pe cel de aici, sperând din toată inima că nu se infiltra apă pe undeva.

Clădirea era mică şi avea doar un etaj. Lila ar fi fost surprinsă să afle că avea două dormitoare, iar bucătăria se afla aproape sigur într-o clădire separată, undeva prin spate.

Gândul la bucătărie îi făcu stomacul să scoată nişte sunete ciudate. Nu mâncase cina pe care i-o adusese doamna O'Dwyer cu o seară în urmă, lucru pentru care îl învinovăţea pe Brook, iar acum se întreba unde dormeau slujitorii.

Un sentiment de spaimă se înfăşură în jurul ei ca o mantie umedă.

— Slujitorii ne aşteaptă?

Brook o onoră cu o privire care nu putea fi descrisă altfel decât ca dezgust, încât fu de ajuns pentru ca ea să înţeleagă.

Nici slujitori. Nici ghivece de flori. Nici căsuţă fermecătoare.

Trăsura se legănă când Hunt sări de pe capră şi veni să le deschidă portiera. Ea aşteptă ca Brook să coboare primul, dar el îi făcu semn să o ia înainte. După poziţia chircită în care stătea pe banchetă, nu arăta deloc bine.

Luând mâna întinsă a lui Hunt, ea coborî, iar pantoful ei se adânci imediat în noroi. Se mişcă prea lent ca să-şi mai salveze fustele, astfel că şi tivul era acum plin de noroi şi murdărie. Cu un oarecare efort, îşi trase piciorul înapoi şi traversă cu paşi şovăielnici câmpul care o despărţea de uşa clădirii. Burniţa o ploaie măruntă, iar norii cenuşii se oglindeau în cenuşiul pietrelor din faţa ei. Aşteptă ca Hunt să-i deschidă uşa, dar cum acesta nu o făcu, ea se întoarse şi observă că bărbatul se mai afla lângă trăsură şi discuta

cu Brook, care rămăsese înăuntru.

Ei bine, dacă voiau să rămână afară, în frig şi ploaie, pentru a-şi continua mica discuţie, n-aveau decât, dar ea abia aştepta un foc călduţ şi un pat. Spera cu toată fiinţa să le găsească pe ambele înăuntru.

Încercă uşa, o găsi încuiată, dar când se împinse în ea, uşa se deschise cu un scârţâit. În mod evident, familia Derring nu-şi făcuse prea multe griji pentru posibili intruşi, din moment ce casa nu era deloc păzită. Deschise uşa, apoi se opri brusc, când fu învăluită de mirosul stătut al unui foc făcut odinioară şi de izul de mucegai al unui loc uitat multă vreme. Îl mai simţise şi cu alte ocazii, prin încăperi păstrate închise mai mult timp şi o dată când vizitase un castel străvechi.

Lila păşi înăuntru şi se chinui din răsputeri să înainteze. Fără o lumină care să se reflecte prin ferestre, în casă era întuneric, dar nu atât de întuneric încât să nu vadă podelele tocite şi stinghere din lemn. Într-adevăr, avea de admirat o întindere considerabilă de podea, din moment ce singura piesă de mobilier din casă era o masă zgâriată cu un scaun rupt, într-un capăt al încăperii. Scaunul se legăna alene într-o parte, în timp ce ea trecu pragul şi îşi înăbuşi panica tot mai mare. Nu zări nici vreun pat, nici vreun dormitor. Uşa din spate dădea, cel mai probabil, spre aleea care ducea la bucătărie, construită separat ca să apere casa principală de primejdia unui eventual incendiu.

Lila se îndoia că aleea ar fi acoperită, ceea ce însemna că, de fiecare dată când ea sau Brook se vor duce la bucătărie, vor fi nevoiţi să întâmpine forţele naturii. Căci sigur va trebui ca ei doi să meargă într-acolo, cum locul nu era suficient de mare încât să poată găzdui vreun servitor. Trebuia ca ea să-şi pregătească singură mesele? Experienţele ei în bucătărie erau legate doar de diferitele cereri pe care le avusese pentru bucătăreasă. Nici măcar nu ştia să facă un ceai.

Nu că ar fi existat vreun fel de ceai în bucătărie. Cum vor mânca? Aruncă o privire spre vatra rece şi întunecată. Cum se vor încălzi? O picătură mare de apă ateriză pe

podeaua din faţa ei, căzând în băltoaca pe care o avea la picioare.

Lila gemu încet şi îşi lipi podul palmelor pe ochii care o ardeau. Nu va plânge. O săptămână. Şapte zile. Vor putea să trăiască şapte zile fără mâncare sau căldură?

Se întoarse la auzul unui târşâit şi văzu cum Hunt îl aduce pe Brook înăuntru. Avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă ce vedea. Hunt îl susţinea pe Brook, al cărui chip era de-a dreptul schimonosit de durere.

Lila aproape că uită de foc şi de ceai şi se repezi de cealaltă parte a lui Brook.

— Ce s-a întâmplat?

Haina lui nu era încheiată la nasturi, permiţându-i să observe pata roşie de pe vesta deschisă la culoare. I se tăie brusc răsuflarea.

— Eşti rănit.

— Nimic serios.

O mai spusese şi cu altă ocazie, dar trebuia să fie foarte serios dacă Hunt era nevoit să-l ajute să intre.

— Am văzut sânge.

— S-a uscat de acum. Nu mai sângerează de câteva ore, o informă Hunt.

Ea se uită lung la el. Ştiuse de la bun început că stăpânul lui era rănit? De ce ei nu-i spusese nimeni nimic?

— Dar când s-a întâmplat asta? Cum?

— Racer avea un pumnal. A vrut să mă înjunghie, dar a reuşit să-mi facă doar o zgârietură.

— Aţi avut noroc, domnule.

— Eterna poveste a vieţii mele.

Hunt îl târî pe Brook spre partea din spate a căsuţei. Lila nu acordase prea multă atenţie, dar acum zări o pătură mucegăită agăţată dintr-o parte în alta a peretelui, care crea o mică zonă separată. Hunt o dădu la o parte, dezvăluind un pat mare adăpostit într-un colţ. Îl sprijini uşor pe Brook de perete, apoi ieşi din nou pe uşă. O clipă mai târziu, se întoarse cu două saltele subţiri şi aşternuturi curate. Desfăşură saltelele şi scoase pătura mucegăită. Brook nu mai aşteptă să fie ajutat. Se aşeză pe pat de

parcă ar fi fost ameţit şi se întinse.

Cu ochi mari, Lila îşi mută privirea de la Hunt la Brook, care se ghemui strâns şi nu se mai mişcă.

— O să aduc bagajele, spuse Hunt.

Lila se uită lung pentru o clipă la spatele lui Brook, apoi fugi după Hunt. Îl prinse din urmă afară, unde ploaia se transformase într-o ceaţă subţire şi umedă.

— N-ar trebui să chemăm un doctor?

Hunt se opri şi o privi cu o politeţe arogantă.

— Nu există un medic nicăieri prin apropiere. O să fie bine după o zi sau două de odihnă.

— Dar sigur are nevoie de medicamente.

— I-am propus să ia laudanum, dar nu a vrut. El căută în buzunarul de la haină şi scoase o sticlă. A băut nişte whisky. Aţi putea să turnaţi puţin pe rană ca să vă asiguraţi că nu se infectează.

Lila se dădu înapoi.

— Eu ar trebui să torn? Şi tu?

— Eu trebuie să mă întorc la Londra.

Lila se retrase în spate cu paşi încurcaţi, de parcă ar fi primit un pumn. Probabil faţa ei oglindi senzaţia de trădare de care fu încercată, pentru că expresia de pe chipul lui Hunt se îmbună.

— Îmi pare rău, milady. Sir Brook a fost foarte exact în ordinele lui.

Ar fi vrut să-l apuce pe Hunt de haină şi să-l implore să rămână.

Ar fi vrut să întrebe ce se va face ea cu un bărbat rănit, în lipsa oricărui alt ajutor. În schimb, îşi îndreptă umerii şi îşi înălţă bărbia în ceaţă. Îşi îngrijise mama timp de doi ani în care ducesa tuşise şi se stinsese încetul cu încetul din cauza tuberculozei. Putea, deci, să aibă grijă de un bărbat puternic, care suferea de pe urma unei răni minore de cuţit.

Desigur, la Blakesford avusese slujitori care să o ajute de fiecare dată când cerea un ceai, un tonic sau apă caldă, tot ceea ce avea nevoie apărea ca prin minune. Acum nu se mai bucura de acest lux.

Hunt trecu anevoios pe lângă ea, cu braţele încărcate de bagaje. Brook îi permisese Lilei să-şi aducă o singură valiză. Fusese nevoită să-şi lase cele mai multe rochii de gală la apartament. Sigur nu va avea nevoie de ele aici. Până şi rochia de culoarea piersicii pe care o mai purta încă era mult prea fină pentru locul acesta. Trebuia să vadă dacă Lizzy îi pusese vreuna dintre rochiile pe care le purtase când o îngrijea pe mama ei. Majoritatea erau vechi de vreo câteva sezoane sau în culori care nu prea i se potriveau.

Hunt se întoarse la trăsură şi mai făcu un drum înăuntru, de data aceasta cărând un coş mare. Lila îl urmări când trecu pe lângă ea, pentru că întrezări în coşul acela o rază de speranţă. Când reveni, Hunt se opri în faţa ei.

— Aş sta mai mult, milady, dar nu vreau să ţin caii pe loc.

Ea dădu din cap. Schimbaseră caii doar când chiar fusese nevoie în noaptea de dinainte, iar cei de acum erau probabil obosiţi şi pregătiţi să se odihnească. Hunt îi va schimba la primul han întâlnit pe drumul de întoarcere.

— În coş aveţi un pic de pâine şi brânză, nişte vin şi câteva mere. Este tot ce am putut să găsesc într-un timp atât de scurt.

— Mulţumesc, Hunt.

Ceaţa care îi atingea uşor faţa îi amorţi pielea şi senzaţia de disperare.

— O să mă întorc cât de repede, să văd ce faceţi. Dacă este să se întâmple ceva… El se opri. Aşteptă până privirea ei o întâlni pe a lui. Domnul şi doamna Longmire locuiesc la vreun kilometru şi jumătate de aici. Făcu semn spre sud. Duceţi-vă la ei şi rugaţi-l pe domnul Longmire să meargă la Derring House. Eu o să vin cu ajutoare.

Lila dădu din cap, deşi era peste puterile ei să priceapă cum va reuşi să meargă pe jos o distanţă de un kilometru şi jumătate, în acea direcţie, ca să găsească oamenii pe care îi căuta. Putea să se piardă cu uşurinţă şi să nu mai găsească niciodată această familie Longmire. Putea să-şi rupă piciorul şi să moară singură în pădure.

Nu că ar fi fost prea multe păduri primprejur. Ţinutul fusese defrişat pentru activităţi agricole, iar Lila îşi închipuia că era frumos şi verde în timpul verii. Acum, dealurile ondulate erau brune, acoperite de vegetaţie moartă. Totuşi, distingea petice de zone împădurite undeva în depărtare, refugii sigure pentru căprioare, iepuri şi vulpi.

— Aţi face bine să intraţi acum, milady, spuse Hunt. O să răciţi dacă rămâneţi aici.

Se uită cu ochi severi spre pelerina şi rochia ei subţiri. Lila încetase de mult să mai tremure de frig.

— O să intru, Hunt. Mulţumesc.

Ochii lui se făcură mari de uimirea provocată de vorbele ei. Lila ştia că nu trebuia să le mulţumească slujitorilor. Dacă te apucai să le mulţumeşti slujitorilor, o puteai ţine într-un nesfârşit mulţumesc cât erau ziua şi noaptea de lungi. Dar el făcuse mai mult decât să-i ofere un ceainic de ceai, iar ea îi era recunoscătoare. Ar fi fost cu atât mai recunoscătoare dacă ar fi putut să rămână, dar urmări cum se urcă înapoi pe capră şi îşi îndeamnă caii să o ia în pas lent spre drumul pe care veniseră.

Lila se întoarse şi, cu o răsuflare tremurată, se întoarse în casă.

Trebuia să vadă mai întâi cum se simte Brook. El nu se mişcase din locul în care îl lăsase Hunt. Îi privi lung spatele, îi observă respiraţia regulată şi hotărî că dormea, nu era mort. Zări coşul pe care Hunt îl pusese pe masă, dar îi era prea frig să se mai aşeze şi să-i cerceteze conţinutul. Îşi dori să-l fi rugat să facă focul în vatră, dar bănuia că se va descurca de una singură. Slujitorii făceau focul în fiecare zi. Cât de greu să fie?

Lila se ghemui şi studie vatra. Ar fi vrut ca ferestrele să nu fi fost acoperite, ca să aibă un dram de lumină, oricât de cenuşie, de afară, încetul cu încetul, ochii ei se obişnuiră cu întunericul din cameră. Vatra fusese curăţată de cenuşă. Înăuntru, i se dezvălui un grătar de fier care îşi aştepta surcelele pentru foc. Se uită în jur şi văzu un vătrai sprijinit de perete, dar nici urmă de lemne. Nu îndrăznea să spere că existau cărbuni pe undeva.

Ea se ridică şi se întoarse, căutând lemnele prin încăpere. Dar, fireşte, trebuiau să fie păstrate afară. Astfel că ieşi din nou în aerul umed şi rece şi aruncă o privire de-o parte şi de alta a faţadei clădirii.

Nici urmă de lemne de foc.

Nu-i mai rămânea decât să înconjoare casa. Îşi ridică fustele, deja distruse de noroi şi de ceaţa persistentă, şi o luă pe o parte a căsuţei. Sperie o mierlă care o zbughi în zbor, dar nu zări niciun fel de lemn. Fireşte că lemnele pentru foc trebuiau să se afle în spate, lângă bucătărie. Ar fi trebuit să se gândească la asta şi să se scutească de drumeţia făcută prin jurul casei. Avea picioarele ude şi reci, pantofii fiindu-i plini de noroi, iar degetele mâinilor le simţea înţepenite acolo unde rămaseră încleştate ca să-i ţină pelerina cât mai aproape de corp. În cele din urmă, văzu clădirea în care se afla bucătăria. O, nu-şi dori să se uite prea atent la ea, căci i s-ar fi dezvăluit într-o stare chiar mai proastă decât clădirea principală. Sprijinită în stive, lângă ea se afla o grămadă frumos aranjată de lemne tăiate.

Privind lung spre grămadă, văzu o pisică cu blană albă şi dungi portocalii.

Pisica se uită la ea, mişcă din coadă şi se întoarse să păzească lemnele. Blana de pe spatele pisicii era uşor zburlită, iar creatura părea să fie gata-gata să sară la atac. Lila nu avea de unde să ştie dacă pisica era prietenoasă sau nu, dar fu recunoscătoare să o vadă. Însemna că riscul era destul de mic ca locul să fie plin de şoareci şi de şobolani.

Lila se aplecă, încercând să-şi dea seama ce vâna pisica, dar nu văzu nimic. Şi apoi, cu o viteză şi o graţie admirabile, pisica sări spre o deschizătură căscată în grămada de lemne. Pentru o clipă, i se mai văzură doar spatele portocaliu şi coada dungată, apoi se trase înapoi cu un şoricel costeliv în gură.

Pisica scutură şoricelul, de parcă aş fi vrut să-şi fluture triumful în aer, şi, cu capul ridicat, plecă în goană cu prada ei.

— Minunat, mormăi Lila.

Făcând suficient de mult zgomot ca să sperie şoarecii ascunşi mai adânc în stiva de lemne, Lila se apropie şi ridică trei buşteni de mărime medie din vârful grămezii. Desigur, erau umezi, dar descoperi că cei aflaţi chiar dedesubtul lor erau ceva mai uscaţi. Îi trase uşor pe aceia, bucuroasă că îşi păstrase mănuşile, căci aşchiile reuşiseră să i se înfigă în piele chiar prin material, şi îndesă lemnele sub braţ. I se agăţară în pelerină şi de mătasea rochiei, dar Lila tremura de frig şi nu-i mai păsa de nimic.

Aranjând buştenii sub braţ, încercă uşa de la bucătărie. Era încuiată, iar ea nu reuşi să o mişte din loc nici cu un ghiont zdravăn. Cu o înjurătură, făcu din nou înconjurul casei şi intră pe uşa din faţă. Lila aşeză lemnele pe grătarul din vatră şi se trase în spate, apoi se simţi cuprinsă de deznădejde când îşi dădu seama că nu avea cu ce să aprindă focul.

Nu va plânge, chiar dacă îi era foame şi frig şi se simţea obosită. Nu va plânge, chiar dacă picioarele îi erau aproape îngheţate şi degetele înţepenite. Nu va plânge, chiar dacă ştia să vorbească trei limbi străine, să călărească cu un mare talent, să brodeze, să cânte cu vocea şi la pian, iar niciunul dintre slujitorii pe care îi cunoscuse vreodată nu întrunea nici măcar jumătate din abilităţile ei. Totuşi, oricare slujitor pe care îl cunoştea putea să aprindă un foc. Ea nu era vreo proastă, cel puţin nu se considerase ca atare până acum.

Şi apoi, îi veni ideea: o cutie de chibrituri. Iată de ce avea nevoie. Dar unde să găsească o cutie de chibrituri? Căută în coş şi îl binecuvântă din toată inima pe Hunt nu numai pentru că le pusese ceva mâncare, dar şi pentru că le pusese o cutie de chibrituri şi cartea despre războiul peloponesiac. Cum în casă nu părea să mai existe alte cărţi, Lixandru şi spartanii lui aveau să-i ţină companie în săptămâna ce va urma.

Ştia cum să folosească o cutie de chibrituri şi o aduse bucuroasă la vatră, apoi scoase amnarul, cremenea şi chibriturile. Lovi amnarul şi cremenea deasupra lemnului şi

suflă în scântei, dar lemnul era prea ud ca să fumege măcar.

Lila se simţi brusc năpădită de o dorinţă de a azvârli cutia şi conţinutul ei în vatră şi de-a o lăsa baltă, dar strânse din dinţi şi îşi încordă mai strâns degetele pe cutie. Trebuia să aprindă mai întâi ceva uscat. Poate că dacă aprindea focul, acesta se va înteţi suficient încât să aprindă lemnele. Până şi lemnul umed ardea dacă avea cu ce. Cu un oftat, îşi ridică fustele şi îşi desfăcu jupoanele. O privire aruncată în treacăt o asigură că Brook nu se mişcă şi, când se aplecă din nou, aşezând jupoanele lângă vatră, Lila nu se simţi doar mai uşoară, ci şi plină de speranţă..

Din nou, lovi amnarul şi cremenea. Avu nevoie de mai multe încercări nereuşite, dar, până la urmă, reuşi să facă o mică flamă şi să aprindă una dintre fâşiile de iască. Aşeză iute peste foc şi restul jupoanelor şi le împinse sub lemnul din vatră. Ştia foarte bine că lemnul ud obişnuia să fumege destul de mult şi deschise uşa din spate să iasă fumul a ceea ce spera să fie, cât de curând, un foc dogoritor.

În timp ce urmări flăcările cu priviri atente, juponul se înnegri şi se încreţi. Lila îşi frânse mâinile şi se rugă în gând ca lemnul să se aprindă. Altfel, însemna că reuşise doar să rămână fără jupoane, care măcar mai adăugau un strat la fustele ei subţiri. Cu un trosnet şi un şuierat, unul dintre butuci începu să fumege. Ea se trase într-o parte, tuşind când simţi norii negri care se ridicară din vatra, dar văzu urmele roşiatice ale focului şi scoase un oftat de uşurare. Poate că se va sufoca, dar măcar îi va fi cald. Întinse mâinile să şi le încălzească şi închise ochii.

— La naiba, încerci cumva să ne omori?

Lila se întoarse brusc. Brook se ridică, cu mâna lipită peste coaste, şi îi aruncă o căutătură încruntată.

— Credeam că dormi.

— Cum să dorm când tu te tot mişti de colo până colo şi loveşti lemnele de foc de orice lucru tare pe care îl ai la îndemână? El tuşi şi flutură din mână ca să îndepărteze fumul. Lemne de foc care sunt ude, aş mai adăuga. Sigur o să ne sufocăm.

Lila îşi încleştă mâinile reci în faţă.

— Îmi pare foarte rău că te-am trezit. Dacă erai aşa de enervat, puteai să te ridici şi să mă ajuţi.

Ochii lui injectaţi se îngustară.

— Unde este Hunt?

— S-a întors la Londra.

— Bineînţeles că a făcut-o.

El se propti cu palmele în saltea şi se împinse în sus, tresărind la durerea evidentă pe care i-o provocă mişcarea.

Lila dădu să se apropie de el, apoi şovăi. Nu părea să primească cu dragă inimă niciun fel de ajutor al ei sau al altcuiva.

— Ce vrei să spui? Mi-a zis că tu i-ai spus să se întoarcă la oraş.

Brook se sprijini cu un umăr în peretele aflat de o parte a patului.

— I-am spus să se asigure mai întâi că te-ai instalat cum trebuie. Dar nu există nimic care să-i displacă mai mult decât să o facă pe dădaca.

— Tu ai nevoie de o dădacă?

— Nu.

El se îndepărtă de perete şi se apropie cu prudenţă de scaunul rupt de lângă masă. Lila îşi ţinu respiraţia când el se aşeză, fiindu-i teamă că se va prăbuşi cu totul pe podea. Scaunul scârţâi, dar rămase în picioare.

— Aş deschide mai mult uşa, ca să nu murim sufocaţi, dar s-ar putea să fie mai bine dacă o faci tu.

Era un ordin. Ea ştia să recunoască ordinele atunci când le auzea, dar cum i-o ceruse frumos, îl ascultă.

— Poate ar fi de ajutor dacă deschid ferestrele.

— De îndată ce o să fiu în stare, o să scot scândurile de la geamurile care nu sunt sparte. O să aduc şi nişte lemne pentru foc. Poate se usucă mai bine înăuntru.

— Eu pot să fac ceva? Ea făcu semn spre sângele uscat care se vedea pe vesta lui. Pentru rană?

El pufni.

— Te pricepi mai bine la îngrijit decât la aprins focul?

Ştia că era o întrebare retorică, dar răspunse oricum.

— De fapt, chiar da. N-am mai aprins niciodată focul până acum, dar am avut grijă de mama aproape în fiecare zi cât a fost bolnavă de tuberculoză.

Privirea lui întunecată o întâlni pe a ei şi o susţinu. Ceva licări în ochii lui, apoi îi întoarse spre uşa deschisă şi spre rotocoalele de fum care se risipeau în umezeala după-amiezii.

— Îţi cer scuze.

— Nu este nevoie.

O dovadă în plus că o vedea în continuare ca pe aceeaşi debutantă răsfăţată. N-avea decât. Trebuiau să petreacă o săptămână împreună, încă şase zile după ce se va încheia ziua aceasta. Nu-i păsa ce credea despre ea.

Dar îi păsa dacă el se îmbolnăvea şi murea. Nu avea deloc certitudinea că va da de familia Longmire şi nu-şi dorea să fie nevoită să sape singură o groapă.

— Ar trebui măcar să mă laşi să arunc o privire la rană şi poate să o curăţ.

— Pot să o curăţ eu, dacă mă ajuţi să-mi scot haina.

Lucru care îi convenea de minune. Îi făcuse mamei nenumărate băi cu apă caldă şi o cârpă, dar nu credea că va fi la fel dacă o făcea şi cu Brook.

— Foarte bine. O să te ajut să-ţi scoţi haina, apoi mă duc la bucătărie să caut un vas şi o oală să încălzesc nişte apă.

Din nou zări o licărire în ochii lui, care i se păru a fi o expresie de surpriză. Apoi el se ridică în picioare, iar ea se duse iute în spatele lui şi îi trase haina de pe umerii încordaţi. Brook avea un spate puternic, pe care ea îl cunoştea pentru că îl văzuse dezbrăcat, dar nu-şi dăduse seama cât de puternic, până nu fu nevoită să-l dezbrace. Sub degetele ei, corpul lui era cald şi puternic. Se temu pentru o clipă că era poate prea cald, dar era doar din cauza contrastului dintre degetele ei reci şi goale şi pielea lui acoperită şi caldă.

În timp ce se ocupă de haină, încercă din răsputeri să nu observe cum i se simţeau muşchii sub degetele ei sau cum părul şi hainele îi miroseau a bergamotă. Se simţi

uşurată că nu trebuia să stea cu faţa spre el. Dacă ar fi trebuit să se uite în ochii lui şi să-i scoată haina, s-ar fi făcut roşie ca racul.

Lâna umedă a hainei se simţea greoaie şi era complicat de scos, dar în cele din urmă reuşi să o tragă de pe un braţ, apoi de pe celălalt. El doar inspiră o dată adânc, atunci când ea trase puţin prea tare şi probabil atinse zona rănită.

În final, puse haina pe masă, chiar dacă i se păru că nu mai putea să fie salvată. Toată partea dreaptă devenise scorţoasă din cauza sângelui uscat. Pata ruginie de pe vestă părea înspăimântătoare, dar măcar sângele era vechi, nu proaspăt.

El reuşise să se descheie la vestă, dar se chinui să o scoată astfel încât să nu-şi atingă rana. Lila o scoase uşor pe o parte, apoi pe cealaltă. Apoi urmă lavaliera, mototolită şi umedă, pe care el o aruncă pe podea. Acum putea să-i vadă ceafa, bronzată şi netedă, dar presărată cu firicele de păr fin şi blond care se întunecau pe măsură ce înaintau spre linia capului.

Focul reuşise să încălzească încăperea? Lila îşi simţi brusc obrajii arzând.

— Mă duc la bucătărie să caut vasul.

Ea se trase în spate.

— Dacă mai aştepţi o clipă. El se întoarse uşor, iar ea observă că nasturii de la gâtul cămăşii de in erau descheiaţi şi că Brook se concentra pe cei de la manşete. Nu sunt sigur că pot să-mi scot asta peste cap.

Lila scoase un suspin. Exact ce-şi dorise să evite, să-i vadă pieptul dezgolit. Iar acum părea că se va bucura de o perspectivă intimă şi de aproape.

O clipă, îl privi cum se chinuie să-şi ridice mâinile şi dă să-şi tragă cămaşa peste cap, dar când el tresări, ea făcu un pas în faţă.

Nu era nimic interesant în a scoate o cămaşă, îşi spuse ea în gând. Era un gest de bunăvoinţă. Nimic mai mult.

Ea se îndreptă de spate, având grijă să nu-l privească

fix în ochi, şi se ridică pe vârfuri, întinzând mâna spre gulerul descheiat, în încercarea de a scoate cămaşa în locul lui. El fu nevoit să plece capul, dar cămaşa se agaţă şi, când Brook dădu să o ajute, scoase un mormăit de durere.

— Încearcă să tragi de margine, spuse el, îndreptându-se încet.

Lila coborî privirea. Tivul cămăşii era încă ascuns cuviincios în pantaloni. Nu-şi prea dorise să-şi lase mâinile să zăbovească prea aproape de partea aflată sub brâul lui sau, de altfel, de cea de deasupra, dar părea că nu mai avea cum să evite momentul.

Dacă nu se putea evita, putea la fel de bine să o facă cât mai repede. Lila îşi drese glasul şi se întinse spre mijlocul lui, şovăi, încleştă mâinile şi apucă ţesătura chiar deasupra cingătorii. O trase uşor din pantaloni, păstrând cu hotărâre privirea aţintită într-un punct aflat undeva în mijlocul pieptului lui. Părea un loc absolut nevinovat. După ce reuşi să scoată cămaşa din pantaloni, îşi strecură mâinile pe dedesubt şi ridică atent materialul, pentru a descoperi pielea de bronz pe care şi-o amintea mult prea bine.

În timp ce mâinile îi alunecară mai sus, ea îi atinse din neatenţie zona nerănită, iar fiorul care însoţi mişcarea îi făcu pe amândoi să tremure. Din greşeală, Lila scăpă din mână materialul şi, dacă nu ar fi fost doamnă, ar fi scos şi o înjurătură.

Acum trebuia să o ia de la capăt.

— Îmi pare foarte rău, murmură ea.

— Nu-i nimic.

Vocea lui răsună încordat şi ascuţit. Aproape sigur îşi dorea şi el, la fel de mult ca ea, ca totul să se termine odată.

Ea apucă din nou şi, de data aceasta, când îl atinse, strânse din dinţi şi îşi văzu în continuare de treabă. Fu nevoită să ridice privirea din ce în ce mai mult, ca să nu vadă pielea dezgolită, până când, în cele din urmă, ajunse să se uite la capul lui acoperit de cămaşă. Din păcate, când reuşi, într-un sfârşit, să şi-o scoată, se trezi privind lung în

ochii lui. Erau de un căprui-închis, dar acum păreau şi mai mari şi mai întunecaţi. Focul încetase să mai fumege atât de tare, iar lumina flăcărilor făcea ca pielea lui să bată în nuanţe de roşu şi portocaliu.

Avea o piele minunată, nicidecum palidă şi bolnăvicioasă, aşa cum ar fi fost tentată să creadă după paloarea lui. Bănuia că era atât de minunată pentru că el îşi petrecea atât de mult timp pe afară. Privirea ei coborî spre pieptul încordat. Era clar, nu stătea cu mâinile în sân toată ziua.

Surprinse cu coada ochiului stropii roşiatici de sânge şi nu reuşi să-şi înfrâneze impulsul de a se da înapoi să-i cerceteze rana. După cum îi spusese, nu era ceva grav. Nu părea să fie adâncă, dar era mare şi sângerase foarte mult. Se simţi uşurată pentru că nu părea infectată, chiar dacă nu avea niciun reper care să o ajute să se orienteze.

Brook se mişcă uşor, iar ea îşi dădu seama că rămăsese cu privirea aţintită spre pieptul lui, spre rana lui, se corectă ea, preţ de câteva momente. Lila se îndreptă repede de spate şi se trase înapoi.

— Mă duc la bucătărie.

El mormăi ceva drept răspuns, dar ea trecuse deja de pragul uşii, ceaţa rece răcorindu-i chipul îmbujorat de căldură şi de emoţie.

Capitolul 9

De îndată ce Lila ieşi pe uşă, Brook îşi lipi palmele pe masă şi trase adânc aer în piept. Nu ştia ce pulsa mai tare, rana sau erecţia lui înnebunitoare. Cum să rămână nepăsător când Lila îl dezbrăcase? Ştia că nu voise să zăbovească prea mult cu degetele pe pieptul lui când îi scosese cămaşa, dar chiar şi o simplă atingere inocentă îi făcuse tot corpul să se întărească de dorinţă.

Trebuia să-şi controleze reacţiile pe care ea le provoca înlăuntrul lui. După ce o sărutase, îi lăsase clar de

înţeles că nu aprecia avansurile lui. Şi chiar dacă le-ar fi apreciat, el nu o dorea. Iată soluţia. Trebuia să nu uite ce scorpie neîndurătoare era ea cu adevărat. Da, avea nevoie de el acum, dar rămăsese la fel de răsfăţată şi de trufaşă ca întotdeauna.

Fără îndoială, îşi va putea potoli înflăcărarea dacă îşi reamintea noaptea în care o ceruse de soţie. Parcă era cu totul alt bărbat pe vremea aceea – tânăr, de un optimism stupid şi îndrăgostit lulea.

Îşi aminti cât de îndrăgostit fusese. În săptămâna în care hotărâse să-i ceară mâna, hoinărise prin toată Londra cu un zâmbet tâmp pe buze. Nu se gândise la nimic altceva decât la ea, îşi închipuise copiii lor, nunta, cum vor îmbătrâni împreună.

Şi cum vor face dragoste.

Nici pe atunci nu era atât de nevinovat încât să nu se gândească la acest aspect al căsniciei lor. Îşi dorise să o aibă în patul lui, chiar dacă abia de ar fi ştiut ce să facă cu ea odată ajunşi acolo.

Acum ştia ce să facă. Bineînţeles, ironia sorţii era că acum nu o mai dorea. Corpul lui o dorea, dar era reacţia naturală a oricărui bărbat aflat în faţa unei femei care îl dezbrăca. Brook ştia ce se afla cu adevărat în spatele înfăţişării ei splendide şi nu voia să aibă nimic de-a face cu asta. Fusese prost o dată. Putea să dea vina pe tinereţea lui, dar acum nu mai era vreun flăcăiandru. Nu va mai repeta aceeaşi greşeală.

Când, în cele din urmă, ea reveni cu un vas şi o oală, el recăpătase pe deplin controlul asupra propriului corp. Nu era prea elegant, dar scosese pâinea şi brânza şi mâncase destul de mult din ele. Foamea nu făcea decât să înrăutăţească senzaţia de ameţeală. El observă cum privirea ei cercetă în treacăt mâncarea de pe masă, dar Lila nu făcu nicio remarcă despre gestul lui lipsit de graţie.

— Unde este fântâna? Mă duc să aduc apă să încălzesc.

Şi-o putea închipui cu greu aducând apă în rochia mătăsoasă pe care o purta. Şifonată şi murdară acum,

veşmântul continua să fie cu mult mai potrivit pentru un salon decât pentru vreun fel de sarcină casnică. Dar nici nu ar fi crezut vreodată că o va vedea aplecată peste o vatră, cu o cremene şi un amnar în mână.

De dragul schimbării, îi plăcea mult ideea de a o vedea făcând ceva practic. Şi totuşi, era un lucru ce contrazicea tot ceea ce fusese vreodată învăţată să facă.

— Eu ar trebui să fac asta.

— Tu nu poţi, i-o întoarse ea. Unde este fântâna?

— În stânga bucătăriei, îi răspunse el şi o privi cum se întoarce în ploaie şi frig.

Reveni în cele din urmă cu o găleată de apă. Brook se întrebă ce ar fi zis prietenele ei zglobii despre ea dacă ar fi văzut-o acum. Ea turnă apa în oală, apoi o trase lângă foc să o pună la încălzit. Probabil exista în bucătărie un suport cu cârlige pentru asta, dar el nu era chiar atât de nemernic încât să-i sugereze să mai facă un drum până afară să-l caute.

Până la urmă, ea se ridică şi, cu mâinile în şold, aruncă o privire prin încăpere. Păru să găsească ce căuta şi se îndreptă spre un dulăpior aflat lângă pat, unde Hunt aşezase lenjeria curată pe care o adusese de la Londra. Brook nu reuşi să-şi ia ochii de la ea. Avea eficienţa oricăreia dintre menajerele văzute vreodată, doar că ea era cu mult mai frumoasă, chiar dacă avea pete de funingine pe bărbie şi frunze agăţate de tivul rochiei.

Deschise dulapul şi scoase un aşternut. Îşi coborî capul şi studie saltelele de parcă ar fi fost o ecuaţie matematică complicată. Apoi începu să facă patul. Era departe de a fi perfect, dar suficient.

Apoi se apropie de poliţă şi apucă o sticluţă pe care Brook nu o observase până atunci.

Fusese prea ocupat să se uite la ea.

— Hunt zicea că ar trebui să turnăm asta peste rană.

Ea lăsă sticluţa şi un prosopel în faţa lui.

— O să doară.

— O să doară, nu?

Ea luă vasul şi îl trecu prin oala încălzită să ia puţină

apă caldă. Brook ar fi preferat să cureţe sângele cu apă şi să lase restul rănii în pace, dar era conştient de pericolele unei infectări. Era mai bine să suporte acum durerea ascuţită provocată de ştergerea cu whisky a rănii, decât să moară de febră peste câteva zile.

Strângând din dinţi, scoase dopul sticluţei. Brook se prinse cu o mână de masă şi lăsă o cantitate mică de whisky să se prelingă peste rană. Senzaţia de arsură îl izbi fără milă, făcându-l să i se taie genunchii. Îşi înfipse degetele în masă.

— Doamne, Dumnezeule, cât poate să doară!

— Pare să doare, spuse Lila cu o voce ştearsă.

Dacă povestea i se părea atât de anostă, va fi tare bucuros să o facă mai interesantă. Ea nu avea decât să se apropie ceva mai mult pentru ca el să-şi înfăşoare degetele pe după gâtul ei firav.

— Ar fi bine să o stropeşti din nou, spuse ea. El îi aruncă o privire încruntată cu ochii între deschişi. Nu vrei să se infecteze.

— Mai scuteşte-mă.

Sprâncenele ei se arcuiră surprinse. Brook se îndoia că i se mai spusese vreodată un asemenea lucru. Şi va auzi cu mult mai multe dacă tot insista să fie de ajutor. Fără să mai stea mult pe gânduri, el stropi din nou rana, de astă dată înăbuşind ceea ce ameninţa să fie un ţipăt tipic pentru o femeie. După experienţa lui, tăieturile superficiale dureau întotdeauna ca naiba.

Cu o bufnitură puternică, aşeză sticluţa pe masă, apoi apucă lemnul cu ambele mâini, cu capul plecat şi răsuflarea întretăiată. Cu colţul ochilor înceţoşaţi, o văzu cum ridică sticluţa şi îi pune dopul, apoi se întinde după cârpă şi apă.

— Aşază-te să nu cazi!

El se aşeză, simţind cum scaunul scârţâie sub greutatea lui. Când deschise din nou ochii, Lila îngenunche lângă el. Înmuie prosopul în apă şi îl trecu uşor peste sângele de pe coaste. Evită rana, curăţând locurile de deasupra şi de dedesubt. Când apa se înroşi, o aruncă şi aduse apă proaspătă. Apoi continuă să şteargă şi restul de

sânge.

Atingerea îi era uşoară, dar sigură. Nu minţise când îi spusese că mai făcuse asta. Întrebarea era de ce avusese grijă de mama ei, când un slujitor sau o asistentă ar fi putut prea bine să o facă în locul ei Poate că îşi iubise mama. Fără îndoială, şi o femeie cu o inimă de gheaţă cum era Lila trebuia să iubească pe cineva.

— Trebuie să…

Când cuvintele ei rămaseră suspendate în aer, el arunca o privire în jos. Degetele ei şovăiră în dreptul beteliei. O parte din sânge se strecurase pe sub pantaloni şi i se prelinsese până pe şold.

— Dă-i bătaie.

Ea şovăi, părând că nu era sigură ce să facă. În cele din urmă, împinse materialul în jos, expunându-i talia. Cu toate astea, nu reuşi să şteargă tot sângele, căci ea trase mai mult de pantaloni, până ce şoldul îi rămase dezgolit.

— Ar fi mai uşor dacă i-aş da jos?

— Nu!…

El glumise doar în parte, dar tonul ei îngrozit îl făcu să zâmbească, chiar dacă era copleşit de durere. Acum voia să-şi dea jos pantalonii doar ca să-i vadă consternarea.

Cu grijă, ea şterse urmele de sânge. Înţepătura pe care o simţea într-o parte se potoli de ajuns încât Brook să se poată concentra pe femeia îngenuncheată din faţa lui. În adâncul lui, trebuia să fie un bărbat crud şi răzbunător, pentru că îi plăcea la nebunie să o vadă stând în genunchi înaintea lui.

— Dacă rupem cămaşa în fâşii, le-am putea folosi ca bandaje. Nu cred că o s-o mai porţi vreodată.

— Bine.

El întinse mâna spre cămaşă.

— Mai ai altă cămaşă, nu-i aşa?

Brook abia dacă îşi înăbuşi un zâmbet. Poate că pieptul lui dezgolit o afecta mai mult decât îşi dăduse seama.

— Dacă Hunt şi-a făcut treaba, mai am.

Rupse părţile curate din cămaşă în nenumărate fâşii

mai scurte şi una mai lungă, pe care să şi le înfăşoare la mijloc şi peste rană. Ea îi urmări atent mişcările, muşcându-şi buza. După ce el termină, ea clătină din cap şi întoarse iute privirea, pe obraji desenându-i-se pete roşietice. Brook ar fi dat zece lire să afle la ce se gândise în clipa aceea.

Se putea oare ca Lady Lillian-Anne, cea cu nasul pe sus, fiica ducelui de Lennox, să fie atrasă de umilul Brook Derring? Nu de Lord Derring. Ci doar de sir Derring.

Ce umilitor.

— Detest să spun asta, începu ea, fără a părea vreo secundă că detesta ce urma să spună, dar cred că trebuie să-ţi mai cureţi rana o dată.

— Este curată. Bandajeaz-o şi gata.

El îi întinse fâşiile făcute din cămaşa de in.

— Scuză-mă, dar eu văd mai bine decât tine. Mai trebuie curăţată o dată.

El coborî privirea şi, la naiba, dar ea chiar avea dreptate. Din cauza locului în care i se căsca pe coaste, Brook reuşi să vadă rana bine. Privirea lui o întâlni pe a ei.

— Tu vrei doar să mă chinui.

Ea îi zâmbi cu dulceaţă.

— De ce aş face una ca asta? Tu mi-ai salvat viaţa.

— Pentru că urăşti toată povestea asta şi, chiar dacă îţi dai seama că nu este rezonabil, tot pe mine dai vina pentru ce s-a întâmplat.

Ea înclină capul într-o parte, cumpănind la spusele lui. El observă că părul îi era încă perfect aranjat, deşi călătoriseră toată noaptea şi o parte din zi, iar ea mai şi dereticase pe lângă cabană. Cu excepţia petei de funingine de pe bărbie, chipul îi era tot adorabil. Rochia ei văzuse şi zile mai bune, dar cum hainele lui erau făcute franjuri acum, ale ei păreau să fi rezistat extraordinar.

— Bănuiesc că există ceva adevăr în asta. Dar resping aluzia că aş fi genul de om căruia să-i placă să-i rănească pe ceilalţi.

— Deci nu mori de nerăbdare să torni whisky-ul ăsta peste rana mea?

— O, ba da. Se pare că bunătatea mea nu se aplică şi

la tine.

— Nici n-ar avea cum. El se ridică în picioare şi se apucă bine de masă. Foarte bine. La semnalul meu. Unu…

Whisky-ul se prelinse peste rană, iscând dureri ca de arsură.

— Doamne, Dumnezeule, femeie! Trebuia să aştepţi până la trei.

Cu calm, ea puse dopul peste sticluţă.

— Este mai bine să o faci repede.

Privirea lui se înceţoşă sub asaltul valurilor nimicitoare ale durerii. Abia dacă mai observă când ea aruncă apa murdară afară şi se spălă pe mâini în apa curată. Se aşeză din nou, învăluit în parfumul dulce de flori care plutise în jurul lui cât ea îl bandajă, poate un pic prea strâns decât ar fi trebuit.

La naiba, dar chiar avea de gând să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Cu vârf şi îndesat.

Ea se îndepărtă, iar el se bucură de momentul de respiro. Revenind, ea îi duse sticla de vin la buze şi îl rugă să bea.

Era un vin bun, un vin roşu şi plin de savoare, vechi de câţiva ani. Luă o gură zdravănă şi apoi o lăsă să-l ajute să se ridice şi să-l conducă spre pat.

În altă situaţie, ar fi fost peste măsură de încântat că o femeie atât de atrăgătoare să-l ducă în patul ei. În clipa de faţă însă, tot ce îşi dorea era să doarmă. Îl ajută să se strecoare sub aşternuturile în care se mai simţea un miros dulceag de proaspăt spălat şi îl acoperi cu o pătură groasă.

Brook se gândi să-i mulţumească. În schimb, închise ochii şi totul fu înghiţit de întuneric.

Visă. I se păru că petrece ore nesfârşite cufundat în vise în care îl urmărea pe Beezle, dar tâlharul viclean continua să-i scape printre degete. Brook îşi croia drum prin labirinturile din Seven Dials aproape cu aceeaşi iscusinţă ca Gideon, sau cum naiba îl chema acum. Cotea spre unghere în care nu se mai vedea nimic, cobora prin pivniţe întunecate, se împleticea pe alei mizere şi infestate de şobolani. Dar Beezle rămânea la un pas distanţă.

Şi apoi, ieşi cu paşi clătinaţi din beznă şi se trezi în luminile scânteietoare ale unui bal. Cu cizmele şi pantalonii lui, nu era îmbrăcat cum se cuvenea pentru ocazie. Nu putea să danseze în cizme. Cum de îl condusese Beezle până aici?

Oaspeţii erau strânşi în jurul ringului de dans, unde fusese însemnat cu creta un L, înconjurat de ghirlande de viţă-de-vie care se ondulau peste două mânere de sabie susţinute de lei.

Simbolurile ducelui de Lennox. Ştia la ce bal se afla. Era balul Lennox din noaptea în care o ceruse pe Lila de soţie.

Începu dansul, iar ea ieşi printre primele pe ring, la braţul unui prinţ străin. Brook ştia cum vor decurge lucrurile în noaptea aceea, dar păru să fie incapabil să nu o admire. Era incredibil de frumoasă sub scăpărările celor o mie de lumânări care ardeau în candelabrele de cristal. Rochia din mătase albă cu broderii argintate sclipea, iar o panglică argintie i se împletea prin părul bogat şi negru. Pielea îi strălucea catifelată în licăririle de lumină, buzele pline îi erau roşii.

Era întruchiparea perfectă a unei doamne, cu excepţia buzelor ei. Erau prea senzuale. Fie i se mai spusese, fie era deplin conştientă de acest lucru, căci părea foarte adesea să şi le ţină strâns lipite. În acest moment, uitase să o mai facă. Privirea lui rătăci peste silueta ei. Croiala rochiei era deosebit de cuviincioasă şi modestă. Fiica ducelui de Lennox avea un trup nici prea subţire, nici prea voluptuos. Era perfect proporţionată, mişcările schiţate în fustele voluminoase făcând doar o aluzie discretă la linia şoldurilor.

Cu câtă înflăcărare o dorise.

Se strădui să scape din vis şi să dispară de la balul acela, din noaptea aceea, iar apoi se trezi în apartamentul lui, întins pe patul acoperit de cuvertura din catifea maronie.

— Derring. Sir Brook.

El deschise ochii şi o zări pe Lila în faţa lui, cu părul desprins şi coborând în valuri până la talie, îmbrăcată doar

într-o cămăşuţă subţire. El întinse mâna, apucă funda cămăşuţei şi trase. Corsetul se descheie, dezvăluind umflăturile erotice ale sânilor, dar în loc să-i alunece peste umeri, veşmântul rămase nemişcat şi refuză să-i ofere o perspectivă mai bună asupra corpului ei.

Nu va fi niciodată a lui. Chiar dacă, legal, era a lui, Lila va rămâne mereu de neatins.

— Brook.

Vocea ei răsună din nou. Ademenitoare. Mereu de neatins. Mereu formală şi distantă.

— Brook, trezeşte-te. A venit cineva.

El deschise ochii şi îşi dădu seama că nu se afla în patul din apartamentul lui, ci în cabana rece. După lumina care se strecura înăuntru prin crăpăturile dintre scândurile ce acopereau ferestrele îşi dădu seama că era dimineaţă. Lila stătea în faţa lui. Avea părul desprins, dar purta un halat gros din bumbac peste ceea ce părea să fie o cămaşă de noapte teribil de inocentă.

Privi încruntat spre cămaşa de noapte albă şi urâtă.

— Brook.

De astă dată, ea îi atinse braţul, iar el ştiu că nu mai visează. Îi simţea mâna rece şi mică, fără a semăna nici măcar puţin cu ce-şi închipuise în vis.

— Am auzit un cal şi o căruţă. N-am deschis uşa să văd cine a venit, dar este cineva afară.

Cu un efort considerabil, el se ridică în capul oaselor. Îl durea fiecare muşchi al spatelui şi al picioarelor, iar dinspre coaste simţi valuri de căldură. Strânse însă din dinţi şi îndură teribila durere până atinse podeaua cu ambele picioare.

— Nu este Beezle, spuse el. N-ar fi venit cu o căruţă.

— Atunci, cine este?

— Hai să vedem.

Se ridică în picioare, se clătină, îşi recăpătă echilibrul.

— Brook! Nu poţi să deschizi uşa fără haine pe tine.

El coborî privirea. Mai purta încă pantalonii mototoliţi, dar avea pieptul dezgolit. Înşfăcă o pătură subţire, o înfăşură peste umeri, apoi se apropie de valiză şi întinse

mâna după pistolul lui. Avu nevoie de o clipă să-l pregătească, să adauge praf de puşcă şi un glonţ, apoi îl ascunse sub pătură şi deschise uşa.

O femeie mai în vârstă stătea cu hamurile calului în poală. Făcu ochii mari când îl văzu acoperit doar cu o pătură. Privirea ei trecu rapid peste umeri şi peste pieptul lui dezgolit, apoi coborî până ajunse la gambe şi la picioarele goale. Brook simţi căldura Lilei în spatele lui şi îşi dădu seama cum trebuia să i se pară femeii toată această scenă.

Putea să folosească aparenţele în avantajul lui.

— Îmi pare rău să te deranjez, Lord Dane.

Brook clătină din cap.

— Nu sunt Dane. Sunt fratele lui.

— Sir Brook. Femeia dădu din cap, coborând astfel boneta de un cenuşiu ponosit. Ploaia se oprise, dar în aer mai pluteau încă ultimele gheare ale frigului, iar ea îşi înfăşurase un şal zdrenţăros peste umeri. Sunt sigură că nu-ţi aminteşti de mine. Sunt doamna Spencer. Domnul Spencer... ea înălţă o privire spre cer. Dumnezeu să-l odihnească în pace! Eu locuiesc chiar puţin mai încolo.

Ferma familiei Longmire se afla cel mai aproape de cabană, astfel că puţin mai încolo însemna, de fapt, o distanţă de vreo trei sau patru kilometri.

— Te rog să mă ierţi că nu te invit înăuntru, doamnă Spencer. Doar ce am ajuns şi mă tem că nu ne-am aranjat încă aşa cum se cuvine.

— Aţi venit la vânătoare?

Privirea ei se îndreptă iute spre Lila, care rămăsese în spatele lui. Femeia nu credea nici măcar o clipă că ar fi venit la vânătoare. Nimeni nu mai vânase aici după moartea tatălui lui, care se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Cabana de vânătoare fusese demolată, iar cea a pădurarului era tot ce mai rămăsese din timpurile acelea.

— Nu. Eu şi Lady Derring am venit în luna de miere.

Ochii doamnei Spencer se făcură mari.

— O, ce minunat!

Reacţia femeii atrase un protest din partea Lilei.

— Sunt Lady Lillian-Anne.

Brook o apucă de umeri şi o trase mai aproape.

— Să nu sufli o vorbă, mormăi el.

Ea îi dădu un ghiont în coaste, exact în partea lui rănită, care duru ca naiba, dar el reuşi să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

— Lăsaţi-mă să fiu prima din oraş care să vă ureze numai fericire. De fapt... femeia ridică un coş pe care îl avea la picioare. V-am adus câteva dintre faimoasele mele prăjiturele, dar şi pâine şi supă.

— Mulţumesc. Ne-aţi luat prin surprindere.

— Eu şi domnul Spencer, Dumnezeu să-l odihnească-n pace, ţinem mult la familia Derring. Cei mai buni moşieri, după cum spunea mereu domnul Spencer, Dumnezeu să-l odihnească-n pace!

— Şi de cât timp s-a dus domnul Spencer? întrebă Brook.

— O, deja de peste zece ani. Am fost binecuvântaţi cu trei fii puternici care să cultive pământul pentru noi. Mama ta, contesa, ne-a trimis o scrisoare minunată de condoleanţe. Vreţi să v-o citesc?

Femeia întinse mâna spre gentuţa ei. În mod evident, nu se dezlipea nicio clipă de bileţel.

— Poate mai târziu. Eu şi Lady Derring ar trebui să ne îmbrăcăm. Dacă îmi dai un moment ca să-mi pun cizmele, vin să iau coşul.

Brook o îndemnă pe Lila să intre şi închise încet uşa. Putea să vadă cum doamna Spencer căuta să privească înăuntru de pe prăjina caprei de la căruţă.

Îşi zări cizmele şi se îndreptă spre ele.

— Rămâi înăuntru, îi ordonă Lilei.

— Cu cea mai mare bucurie, dar eu nu sunt Lady Derring.

El se întoarse spre ea.

— Pe naiba nu eşti.

Ea îşi flutură braţul cu emfază.

— Sunt fiica unui duce, iar titlul meu...

Brook o apucă de încheietură şi o trase mai aproape.

Nu voia ca vreuna din vocile lor să ajungă până la doamna Spencer.

— Pe mine mă doare în cot cine este tatăl tău, dar poţi să fii sigură că pe fermierii de prin locurile astea nu. Şi dacă le dai un motiv să vorbească, vestea ar putea să ajungă la Londra chiar mâine. În clipa asta, ultimul lucru de care avem nevoie este ca Beezle să ştie unde ne ascundem.

Privirea lui se întoarse spre uşa întredeschisă şi spre doamna Spencer care îşi întinse gâtul să arunce o privire înăuntru.

— Mă înţelegi, *Lady Derring?*

— Da, şuieră Lila printre dinţi.

— Bun. Încă un lucru de care să se bucure doamna Spencer. El o cuprinse de ceafă şi îşi apăsă buzele peste ale ei. Lila tresări şi încremeni, dar el o ţinu strâns, cuprinzându-i talia cu celălalt braţ şi murmurându-i pe buze. Joacă-ţi rolul, Lady Derring.

Lila îi aruncă o privire încruntată, dar îşi împleti braţele în jurul gâtului lui, dând măcar impresia că îl îmbrăţişează şi ea. El îi atinse uşor buzele cu ale lui, ceea ce sigur ar fi fost de ajuns ca să şteargă orice urmă de îndoială ar mai fi avut doamna Spencer, dar nu fu de ajuns pentru Brook.

Chiar dacă ea era îmbrăcată cu un halat şi o cămaşă de noapte, materialul era prea mult subţire ca să ascundă faptul că Lila nu purta niciun fel de desuuri. Îşi scosese corsetul înainte de culcare, iar el simţi mugurii întăriţi ai sfârcurilor prin ţesătură. Simţi o senzaţie de plăcere pe pielea dezgolită a pieptului, făcându-l să o tragă şi mai aproape.

Nu-şi făcea iluzii că ar fi trezit dorinţa Lilei. Cel mai probabil îi era frig, dar, indiferent de motiv, el nu-şi putu înăbuşi dorinţa de a simţi apăsarea trupului ei de al lui. Obstacolul subţire al bumbacului era singura bucurie la care putea să spere.

Sub efectul de surpriză al contactului, ea întredeschise uşor buzele şi el profită de mişcare ca să-i

sărute buza de jos şi apoi să-şi treacă alene limba peste cea de sus. Buze moi şi pline, care implorau să fie degustate, muşcate uşor, sărutate până la extaz.

Degetele Lilei se îngropară în umerii lui, făcându-l să-şi reamintească de doamna care îi privea. El o mai atinse jucăuş cu limba o dată şi se retrase încet.

Făcu greşeala să arunce o privire spre chipul ei. Rămăsese cu impresia că îşi înfipsese mâinile în umerii lui ca să-i dea drumul, dar obrajii ei îmbujoraţi şi ochii întunecaţi îi lăsară de înţeles că se înşelase.

Îl dorea.

Ar fi ridicat-o în braţe şi ar fi dus-o direct în pat dacă nu ar fi fost urmăriţi cu atenţie de doamna Spencer. În schimb, se îndepărtă, îşi trase cizmele în picioare şi căută o cămaşă curată în valiză. După ce se îmbrăcă, o lăsă pe Lila în căsuţă şi se duse să recupereze coşul.

Doamna Spencer nu-i întâlni privirea, păstrându-şi ochii aţintiţi spre cer. El îi mulţumi şi se întoarse înăuntru, lăsând coşul pe masă. Lila nu se uită la el, prefăcându-se că este ocupată să înteţească focul din vatră. Focul era deja o cauză pierdută. Aveau nevoie de mai multe lemne. Rana provocată de pumnal mai durea încă, dar Brook se simţea mai bine după somnul şi odihna din ultimele ore. Avea să-şi studieze rana mai târziu, dar pe bandaje nu se vedeau urme de sânge proaspăt şi nici nu avea febră.

După ce va mânca, va aduce lemne şi va cerceta împrejurimile căsuţei şi ale bucătăriei. Îi spuse Lilei ce intenţiona să facă şi ea îi mulţumi. Ciudat cât de des îi mulţumea, de parcă aprecia realmente ajutorul lui neaşteptat.

Dar el ştia bine cum erau cei din tagma ei, ştia că fusese crescută aşteptându-se ca alţii să-i sară în ajutor şi să i se supună. Clipa în care va avea impresia că ea se schimbase va fi şi clipa în care el ar fi putut redeveni băiatul amărât şi îndrăgostit până peste urechi din noaptea în care îi ceruse mâna.

Cum nu aveau decât un singur scaun, el îl ocupă şi mâncă primul, împărţind pe din două toată mâncarea

primită, astfel încât să se sature şi ea. Lila putea să mănânce cât se ocupa el să aducă lemnele pentru foc, apă proaspătă şi altele asemenea. Ea reuşi să nu se uite în direcţia lui nici măcar o dată câtă vreme Brook mâncă, o ispravă admirabilă, având în vedere cât de mică era încăperea pe care o împărţeau. Era supărată pe insistenţa lui de a-şi spune Lady Derring?

La naiba. Ea era Lady Derring până se anula căsătoria. N-avea decât să se agaţe de titlul ei cât voia, dar el îi va spune Lady Derring cu fiecare ocazie. Nu-i strica să mai coboare un pic cu picioarele pe pământ.

Sau poate că se simţea stânjenită de sărut. Fără îndoială, nu avusese de gând să răspundă aşa cum o făcuse. Poate că nu-l ura chiar atât de mult pe cât susţinea.

Brook nu prea reuşi să scape de această idee şi, în următoarele câteva ore, îi tot trecu prin minte, în timp ce aduse apă, aranja lemnele să se usuce la soare, făcu din nou focul, încercă să transforme bucătăria într-una funcţională şi cercetă proprietatea. Trecuse ceva timp de când nu mai fusese pe aici şi voia să ştie cum arătau împrejurimile dacă ar fi fost nevoiţi să plece în grabă.

Şi, în tot acest timp, se întrebă cum ar reacţiona Lila dacă ar săruta-o din nou. Preţ de vreo oră îşi spusese că nu voia să o sărute din nou, dar nici măcar el nu putea că creadă o asemenea minciună. Voia să o sărute. O dorea în patul lui. Poate că nu o plăcea, dar nu însemna că nu s-ar fi bucurat de prezenţa ei.

Gândul i se tot derulă în minte când se întoarse la căsuţă şi deschise uşa din spate. Focul mai fumega încă, iar Lila lăsase uşa întredeschisă pentru ca fumul să iasă. El rămase în prag, întrebându-se unde se dusese, când zări, în cele din urmă, o pătură zdrenţuită ce atârna în faţa patului.

O agăţase ca pe un fel de paravan care să-i ofere intimitate. El îşi dăduse seama numaidecât, pentru că nu o agăţase prea bine. Dacă stătea în faţa păturii, nu vedea nimic. Dar, dintr-o parte, o întrezărea fără probleme. Era aşezată pe pat, cu un picior îndoit peste margine, şi-şi punea un ciorap de mătase. Primul lui gând fu că, în

situaţia lor, ciorapii din mătase erau absolut inutili. Al doilea, că ar fi vrut să simtă mătasea ciorapului care se întindea pe pielea ei şi să verifice care era mai fină.

Ea îşi întinse piciorul, frumos conturat şi cu pielea sidefie, oferindu-i astfel o perspectivă asupra interiorului coapsei. El trase aer în piept, simţind cum creşte în el dorinţa de a se duce la ea să-i ridice tivul cămăşuţei ca să-i dezvăluie toată coapsa şi ceea ce se ascundea dincolo de ea.

În schimb, se întoarse afară şi se lipi cu spatele de perete. Trebuia să-şi ţină în frâu dorinţa. El nu spiona femeile. Nu săruta femeile care nu se voiau sărutate. Nu-şi putea controla gândurile sau visele erotice, dar îşi putea controla acţiunile.

„De ce să te controlezi?”

Gândul i se dezvălui pe neaşteptate, dar cu o asemenea claritate, încât Brook nu avu cum să-l ignore. De ce să nu o aibă? Era soţia lui. Din punct de vedere legal, îi aparţinea. Acesta nu era un simulacru de căsătorie. Îşi rostiseră jurămintele. El semnase licenţa, iar tatăl ei fusese de acord cu termenii înţelegerii.

Poate că aveau în vedere o anulare, dar n-ar fi însemnat decât că mariajul nu avusese loc în faţa legii. Toată lumea va şti că se înfăptuise. Nu îi va distruge reputaţia dacă o ducea în patul lui. Nimeni nu va presupune că nu o făcuse a lui.

Şi cine putea să spună că ea nu-şi va dori să-l sărute dacă Brook încerca din nou? El înţelegea cum arăta dorinţa şi poate că nu voia să o recunoască, dar ea îl dorea.

Momentan, erau nevoiţi să rămână împreună la cabană. De ce să nu profite din plin de situaţie?

„Vrei să-i dai o lecţie.”

Aici vorbea conştiinţa lui şi nu avea cum să o contrazică. Da, o dorea aşa cum un bărbat dorea o femeie, dar voia să o şi pedepsească pentru felul în care îl umilise în trecut. Ce cale mai bună decât să o facă să-l dorească şi, mai apoi, să o lase cu dorinţele nesatisfăcute, aşa cum făcuse şi ea cu atâţia ani în urmă?

Putea să o facă? La naiba, da. Ea era fecioară. Ce ştia ea despre plăcerile care se aprindeau între bărbaţi şi femei? Şi dacă o făcea să-l iubească şi după aceea, de îndată ce era sigur de afecţiunea ei, se descotorosea de ea, aşa cum făcuse şi Lila cu el.

O asemenea purtare era crudă şi necruţătoare. Dar oare nu făcuse şi ea acelaşi lucru? El însă nu îi va impune nimic. Nu îi va face promisiuni, nu îi va livra minciuni. Ea putea să decidă cum îşi oferea emoţiile, trupul, afecţiunea.

Brook se gândi în treacăt că petrecuse mult prea mult timp printre depravaţi cu morală îndoielnică, dacă aceasta era strategia pe care o lua în calcul.

Un bărbat mai decent s-ar fi purtat ca un gentleman şi ar fi jurat să nu-şi folosească experienţele lumeşti ca să seducă o inocentă. Un gentleman nu ar fi atins o doamnă pe care nu avea de gând să o onoreze, pentru totdeauna, cu numele lui.

Dar când Brook se dezlipi de perete şi reveni în căsuţă, se văzu nevoit să admită că el nu era un gentleman.

Capitolul 10

Lila nu reuşise să se îmbrace cum trebuia. Nu avea o slujitoare care să o ajute cu corsajul şi nu putea să-şi aranjeze bine rochiile de una singură. Nu era în stare nici măcar să-şi pună o rochie fără să fie ajutată. Toate rochiile ei aveau legături la spate sau închizători cu moş şi babă, iar ea nu prea reuşea să potrivească materialele acolo unde le era locul.

Rochia de culoarea piersicii era singura pe care şi-o putea pune fără ajutoare, iar acum nu avea cum să o mai salveze. În apartamentul din Londra dormise direct în corsaj, dar nu putea să-l mai suporte încă o noapte, mai ales când era nevoită să doarmă pe o pătură aşezată în faţa focului. Şi aşa i se părea foarte incomod pe podea. Nu

avea nevoie de desuuri care să accentueze şi mai mult senzaţia.

Îţi petrecuse jumătate din noapte urându-l pe Brook Derring pentru că se culcase în pat, iar o altă jumătate, făcându-şi griji că va face febră şi va muri, lăsând-o singură. Bănuia că ar fi putut să împartă patul cu el, ca să se bucure de puţină căldură, dacă nu neapărat de confort, dar nu reuşise să-şi reprime mândria şi să se urce lângă el.

Ar fi putut să-l roage să o ajute cu hainele. Din nou, tot mândria o împiedică să apeleze la el. Ca să nu mai vorbim despre propria pudoare. Nu voia ca el să-i facă ochi dulci. Chiar dacă, sincer vorbind, se gândea că era, de fapt, foarte posibil să se bucure de ochii lui dulci. Nu se aşteptase să-i placă atât de mult săruturile lui sau să-l vadă pe jumătate dezbrăcat. De unde să ştie că nu se va bucura cu atât mai mult de atenţiile lui?

Desigur, nu va şti niciodată, pentru că, după ce o sărutase de dimineaţă – doar un simplu spectacol pentru doamna Spencer –, el nu-i mai aruncase nici măcar o privire. Poate din cauza pelerinei pe care o purta peste rochia complet nepotrivită. Poate pentru că-şi uitase agrafele de păr şi nu avea ce să facă decât să-şi împletească părul ca să nu-i intre în ochi.

Poate pentru că o ura.

Nu prea putea să-l condamne. Se purtase îngrozitor cu el, dar avea de gând să-i poarte pică pentru tot restul vieţii? Avusese doar optsprezece ani şi fusese o nesăbuită.

Acum avea douăzeci şi cinci de ani şi era probabil la fel de nesăbuită, dar într-un alt fel. Acum părea să-i fie imposibil să nu-l privească pe sub genele coborâte şi să nu se întrebe când va mai putea să-l vadă fără cămaşă.

Nu că ar fi contat dacă îl vedea aşa. Îi spusese limpede că nu o plăcea şi că abia putea să o suporte. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei afară, evident mai încântat să stea de unul singur decât să se regăsească în compania ei.

În cele din urmă, soarele apuse la orizont, iar Lila scoase ce mai rămăsese în coşul doamnei Spencer pentru

cină. Doar unul putea să mănânce la masă, iar el se aşezase în faţa focului. Ea îi aduse un castron de supă şi o felie de pâine, dar când se întoarse să se aşeze la masă, el o luă prin surprindere.

— Aşază-te cu mine lângă foc.

Nu prea avea cum să se împotrivească. Lemnul se uscase şi nu mai fumega, iar noaptea era friguroasă. Focul era cald şi îmbietor.

Ea dădu din cap şi se duse să i se alăture, inima bătându-i ceva mai repede la gândul că va fi aproape de el.

El o urmări cu ochii lui negri, glaciali şi scrutători.

— Am crezut că o să refuzi.

Ea îşi netezise fustele până acum, dar ridică iute privirea la auzul vocii lui.

— De ce?

— Nu credeam că o să vrei să stai pe podea.

— Oh! Coborî privirea spre duşumea. Pe vremuri, poate că ideea i s-ar fi părut îngrozitoare, dar înfruntase lucruri mult mai crunte, fără să mai pună măcar la socoteală tot ceea ce făcuse cu o zi înainte. Nu mă deranjează.

Ochii lui se îngustară.

— Deloc?

Ea luă o muşcătură din pâine.

— Aş putea sta şi mai comod, dar măcar este cald aici, spuse ea în cele din urmă, pentru că el părea să aştepte un răspuns.

Mâncară în tăcere câteva minute, Lila căutând un subiect de conversaţie. Fusese întotdeauna spirituală şi vorbăreaţă, dar niciodată într-atât încât să fie considerată neobrăzată. Însă acum îşi dădu seama că nu putea să se gândească la vreun subiect care să nu pară complet stupid.

Până la urmă, decise să discute despre vreme.

— Crezi că o să plouă mâine? întrebă ea, exact în acelaşi timp în care el spuse:

— Vreau să-ţi fac o propunere.

Ea se întoarse uimită.

— Poftim?

— Ai întrebat de ploaie?

Ea dădu din cap, dar îi făcu semn să continue.

— Nu, te rog, spune tu primul.

— Doamnele întâi. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, am văzut nori de ploaie undeva în depărtare. Cred că o să plouă din seara asta până mâine-dimineaţă.

— Oh!

— Pari dezamăgită.

— Sperasem să fac o plimbare mâine. Mă gândeam să mă duc să caut fructe de pădure sau ceva ce am putea mânca.

— Fructe de pădure? În toiul iernii?

— O, nu m-am gândit la asta. Cred că îmi doresc să am ceva de făcut. Mai am puţin şi termin cartea despre războiul peloponesiac.

El o privi încruntat.

— Este chiar atât de interesantă sau eşti doar atât de disperată?

Ea zâmbi.

— Ambele, bănuiesc.

El îi trimise un surâs, iar Lila îşi dădu seama că era pentru prima dată, în şapte ani, când aveau o conversaţie plăcută.

— Ei bine, trebuie să mâncăm ceva. Dacă doamna Spencer nu ne mai sare în ajutor încă o dată, o să mă duc până la han. Este un drum de câteva ore până acolo, dar, dacă nu se strică foarte tare vremea până după-amiază, aş putea să fiu înapoi chiar înainte de cină. Ea mai muşcă o dată din pâine.

— Mulţumesc.

El îşi înălţă brusc capul, făcând-o să tresară.

— Încetează să-mi mai mulţumeşti.

Sprâncenele lui se arcuiră într-o expresie furioasă.

— Îmi pare rău, spuse ea din instinct, confuză de izbucnirea lui neaşteptată.

El se ridică brusc, obligând-o să-l urmeze cu privirea.

— Şi nu-ţi mai cere scuze. Nu o să mai crezi că le merit după ce o să auzi ce am de spus.

Se simţi străbătută de un fior de nelinişte. Pâinea avea un gust rânced în gura ei, iar ea o puse deoparte.

— Pleci.

El îi aruncă o privire uimită.

— Nu.

Ea oftă uşurată.

— Nu vrei să plec? întrebă el prudent.

— Nu.

El îşi încrucişă braţele pe piept Când era în casă nu se deranja niciodată să poarte vestă sau lavalieră şi îşi scotea haina. În pâlpâirile focului, Lila putea să ghicească zone din pielea lui prin ţesătura subţire.

— Atunci îţi place compania mea.

— Eu…

Nu prea fusese o companie în ultimele zile, dar ea îşi spuse că era mai bine să fie cu cineva decât cu absolut nimeni.

— Pot să-ţi propun o cale prin care să te bucuri şi mai mult de compania mea?

— Desigur.

El întoarse privirea şi o aţinti spre foc.

— Eşti atât de inocentă.

Ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Nu părea că o va lămuri.

— M-am gândit că am putea să căutăm un pachet de cărţi. Mă pricep foarte bine la pichet.

El schiţă un zâmbet înfumurat spre ea, un zâmbet care îi făcu inima să tresalte. Îşi apăsă o mână pe stomac, să liniştească fluturii pe care îi simţea zbătându-se acolo.

— Eu nu vreau să joc cărţi cu tine. Ce-ţi propun eu este cu mult mai… intim.

— Nu înţeleg.

— Nu, nu înţelegi. Trebuie să mă exprim clar.

Lila nu înţelese de ce mărturisirea lui o făcu să se înfioare şi să i se taie răsuflarea. Nu avea motive să se îngrijoreze. Nu-i aşa?

— Ce vreau eu, Lila, este să mă culc cu tine.

Ea îşi ridică brusc mâna la gât şi, pentru o clipă, avu

impresia că înţelesese greşit. Şi apoi, privirea lui călători uşor peste trupul ei, atât cât putea să se vadă cu ochiul liber, şi ştiu că înţelesese perfect.

— Domnule…

— Nu mă mai domni şi nu o face pe delicata şi formala cu mine.

Ea se ridică şi, într-un gest protector, îşi strânse grăbită pelerina mai aproape de corp.

— Nu ştiu cum să răspund la o asemenea… o asemenea…

— Cerere? o completă el. Ce sugerez eu nu este să te oblig cu forţa. Poţi să spui nu.

— Nu…

El ridică o mână.

— Ascultă-mă mai întâi.

— N-am ce să ascult, nu dacă îmi propui ceea ce cred eu că-mi propui.

El se apropie de ea ca un prădător care îşi urmărea prada.

— O, îţi propun exact ceea ce crezi că-ţi propun. Chiar mai mult decât îţi imaginezi, sunt convins.

— Nu vreau să aud asta.

Ea dădu să se îndepărteze, dar el o apucă de braţ şi o întoarse blând cu faţa spre el. Doar un deget sau două îi atingeau carnea. În mare parte, mâna lui o apucase de pelerină, dar senzaţia de piele pe piele o făcu să tânjească după mai mult.

Ştia că dacă el nu-şi retrăgea propunerea, ea nu va refuza.

— În primul rând, aş sublinia că suntem căsătoriţi. Ceea ce propun eu nu este imoral. Nu este desfrâu.

Lila simţi cum obrajii încep să-i ardă. Cu doar câteva zile în urmă, o asemenea conversaţie ar fi fost complet nepotrivită. Doar că, firește, acum era o femeie măritată. Aici el avea dreptate. Avea voie să vorbească aşa cu ea, iar ea nu trebuia să se îmbujoreze ca o fecioară.

Doar că era fecioară!

Mâna lui alunecă peste braţul ei şi o cuprinse delicat

de încheietură. Ea inspiră brusc, dar nu se retrase.

— Doamna a rămas fără replică?

— Eu…

Dar degetul lui mare începu să se mişte în cercuri leneşe pe încheietura mâinii şi ea uită cu totul ce voise să spună.

— Prea bine, uite ce ar trebui tu să subliniezi. Nu avem de gând să rămânem căsătoriţi.

Degetul lui îşi continuă cercurile molcome, iar căldura se răspândi dinspre încheietura mâinii spre braţ.

— Te opui propriei tale idei?

— Nu sunt vreun crai care încearcă să profite de tine.

Ea coborî privirea la mâna lui, unde degetul lui mare se mutase în palma ei şi îi mângâia acum uşor pielea sensibilă.

El îi aruncă un zâmbet arogant.

— Nu sunt vreun crai. Dar nici n-am spus că aş fi vreun sfânt.

Degetul lui mare îi trasă un cerculeţ în centrul palmei, iar atingerea delicată o gâdilă şi o stârni în egală măsură. Lila încercă să-şi adune gândurile.

— Cât despre ideea ta… Cercul se făcu mai mare şi tot corpul ei se încordă. Ideea ta…

— Anularea.

— Exact.

Degetul mare înaintă spre degetele ei şi le dezmierdă pe fiecare în parte.

— Nu mă pot opune ideii tale, pentru că, anulare sau nu, toată lumea o să presupună că eu… tu… noi…

— Că te-am deflorat?

— O, cât detest cuvântul ăsta.

El îi ridică degetele la buze şi îi sărută buricele unul câte unul. Lila simţi cum încăperea începe să se învârtă odată cu ea.

— Nu, nu eşti vreo floricică fragilă. Nu te voi smulge decât dacă vrei să fii smulsă.

— Doamne, ce metaforă înfiorătoare.

El zâmbi larg.

— Este, nu-i aşa? Dar înţelegi ce vreau să zic.

Ea fu incapabilă să-şi întoarcă privirea de la buzele lui, în timp ce el îi mai sărută un deget şi îşi lăsă vârful limbii să alunece în treacăt peste pielea de acolo, Acum părea că în cameră este foarte cald, cu mult mai cald decât căldura pe care o asigura focul aprins în vatră. Iar inima îi bătea nebuneşte în piept, simţindu-şi corpul încordat şi parcă pregătit să fugă sau… Care era alternativa? Să se predea?

— Ai mai putea menţiona un lucru, spuse el, şi anume că prin acţiunile noastre am putea să facem un copil.

Ea îşi încleştă degetele înainte ca el să mai continue să i le sărute.

— Chiar te-ai gândit la toate.

— Desigur. Nu sunt un om care să se lase pradă impulsurilor.

Nu, Lila îşi dădea seama de asta acum. Şi de ce lucrul acesta îl făcea atât de periculos?

— Fireşte, există modalităţi prin care să evităm copiii.

Ochii ei se făcură mari.

— Care?

— Nu o să te plictisesc cu detalii.

Lila pufni. Sigur, el ştia foarte bine că subiectul era departe de a fi plicticos pentru ea. Tot ceea ce îi spunea o surprindea şi o fascina. Aproape că uitase să mai fie oripilată.

— Este de ajuns să spun că n-am ce-mi trebuie la mine. Putem totuşi să ne bucurăm unul de altul fără să riscăm să concepem un copil, dar ştiu că o să-mi doresc mai mult. Ochii lui se întunecară, ceva ce Lila nu crezuse a mai fi cu putinţă. O să te las pe tine să iei decizia, dar dacă decizi să rişti şi o să existe un copil, să ştii că o să-l recunosc.

— Şi după ce ne despărţim, copilul o să fie al tău. M-ai putea exclude din viaţa lui.

— Adevărat. Încă o idee de luat în seamă.

— În cazul ăsta, pare că lucrul onorabil ar fi să ne abţinem de la activităţi care să ducă la naşterea unui copil.

— Alegerea îţi aparţine, spuse el. Însă o să te duc în

patul meu, Lila. Poate nu astă-seară, dar cât de curând.

În cele din urmă, ea îşi eliberă mâna din strânsoarea lui.

— Ce te face să fii atât de sigur? Nu o să-mi forţezi mâna şi mi-ai dat destule motive ca să refuz.

— Îţi dau motive să refuzi pentru că eu nu trişez. Când câştig, câştig de drept.

— Atunci, presupun că ai pierdut.

Ea îşi încrucişă braţele peste pelerină.

— O, nu cred. Nu mi-am jucat ultima carte.

Ea nu luă în seamă fiorii anticipării, care o luară cu asalt.

— Şi care ar fi aceasta?

— O să fii a mea pentru că mă doreşti.

Lila scoase un oftat de indignare.

— Nu, nu te doresc!

El îi aruncă o căutătură dezamăgită.

— Eu am fost sincer cu tine. Nu o să fiu răsplătit cu aceeaşi monedă?

— Dar sunt sinceră. Nu te iubesc.

El ridică o mână.

— Iubirea şi dorinţa sunt două lucruri foarte diferite. Nici eu nu te iubesc, dar te doresc. Poate că ştii sigur ce simţi pentru mine. Poate că nu a existat destulă dorinţă în viaţa ta ca să recunoşti senzaţia.

El se apropie din nou de ea, iar Lila se trase înapoi până când se opri în masă şi nu mai avu încotro să se mişte.

— Sau poate că, pur şi simplu, nu simt dorinţă pentru tine.

— Am văzut-o în ochii tăi după ce te-am sărutat. Vrei mai mult.

Ea clătină din cap, dar ştia că minţea. Chiar îşi dorea să se bucure mai mult de săruturile lui, de mângâierile lui. Şi ce fel de femeie ar fi fost acceptând, odată ce Brook îi lăsase să înţeleagă că nu o iubeşte? Nici Lila nu-l iubea, dar ştia că se apropia îngrijorător de acea emoţie primejdioasă. El era un bărbat pe care cu greu puteai să nu-l iubeşti. O

salvase de nenumărate ori, îşi riscase viaţa pentru ea, se sacrificase pentru ea. Ca să nu mai vorbim despre cum spunea că este… cinstit, atent, onorabil.

Şi, pe deasupra, îl plăcea foarte mult când nu avea cămaşa pe el.

Dacă îi permitea să intre în patul ei – ei bine, în patul lui – cum va putea oare să nu se îndrăgostească de el? Iar Lila ştia că el nu se va îndrăgosti niciodată, dar absolut niciodată de ea. Încă o mai ura pentru cele petrecute între ei în trecut.

— Cred că asta este o idee proastă. Nu pentru că nu te doresc. Ea ridică o mână şi o aşeză între ei. Pentru că te doresc.

— De ce să nu cedezi în faţa acestei dorinţe? întrebă el şi îi cuprinse mâna în prinsoarea lui caldă. Eşti o femeie cu nevoi şi dorinţe ca orice altă femeie. De ce să nu ţi le îngădui?

Ochii lui întunecaţi îi susţinură pe ai ei, iar el îi eliberă mâna şi îşi lăsă degetele să alunece până spre umerii ei şi peste legăturile de la pelerină.

— Pentru că…

Cu mişcări rapide, îi descheie legăturile şi haina.

— Pentru că s-ar putea să-ţi placă?

Îi împinse pelerina de pe umeri, în timp ce privirea lui coborî spre partea din faţă a rochiei. Vedea că nu avea desuuri? Sfârcurile întărite pulsau sub cămaşă.

Poate pentru că nu-şi va mai dori ca el să se oprească.

— Poţi să-ţi păstrezi virtutea pierdută, dar nu o să fie decât pentru liniştea ta. Mâinile lui trecură peste clavicula descoperită. În ochii lumii, virtutea ta s-a dus de mult. Ai pierdut-o fără să simţi vreo plăcere.

Degetele lui pe pielea ei erau atât de calde, atât de uşoare. Atingerea lui o convingea, nu îi impunea nimic.

— Iar tu eşti atât de sigur că poţi să-mi oferi plăcere.

Degetele lui se opriră brusc.

— N-am fost niciodată mai sigur de ceva în viaţa mea.

— Faci pariu?

Ce făcea? Era o nebunie. Nu voia să-şi implice şi mai mult emoţiile în toată povestea asta! Pe de altă parte, ce putea să fie mai impersonal decât un pariu? Îi plăcuseră dintotdeauna jocurile de noroc, dar nu simţise niciodată vreo exaltare pentru victoriile ei sau vreo devastare pentru pierderile ei. De ce trebuia să fie diferit acum? Era un joc, nimic mai mult. Dacă tot ce se întâmpla i se părea un joc, inima ei rămânea în siguranţă.

Fie asta, fie atingerea lui o afectase chiar atât de mult încât era dispusă să inventeze orice scuză ca să cedeze tentaţiei. Îi era teamă că valabilă era mai degrabă a doua variantă, dar refuză să zăbovească prea mult asupra gândului.

— Să pun pariu că pot să-ţi ofer plăcere? Numeşte-ţi mizele şi condiţiile.

— Eu trebuie să definesc plăcerea.

— Negreşit, atâta vreme cât eşti sinceră.

— N-ai voie să faci nimic care să ducă la apariţia unui copil.

— Se acceptă. Ce altceva?

Ar fi trebuit să roşească? Era tentată să creadă că ar fi trebuit. Dar era prea entuziasmată încât să mai roşească, prea înflăcărată de nerăbdare.

— O să te opreşti când ţi-o cer.

El se încruntă spre ea.

— Asta este de la sine înţeles, dar nu o să-mi ceri să mă opresc.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Dacă îţi cer…

— O să mă opresc imediat.

Ea îşi muşcă buza, încercând să se gândească şi la alte condiţii. Brook aşteptă răbdător, părând mulţumit să o aştepte să se decidă.

— Nu o să menţionezi pariul ăsta niciodată nimănui, spuse ea, gândindu-se la infamele registre de pariuri de la clubul White.

— Doamnă, te rog să nu mă insulţi.

— Bine. Sunt singurele lucruri care îmi vin în minte.

Trase tremurător aer în piept. Acum ce facem?

Dar el nu năvăli spre ea, după cum se aşteptase.

— Ce fel de pariu are doar condiţii şi nicio miză?

Aşa era. Trebuia să stabilească miza.

— Dacă câştig… Ce-şi dorea? Mai mult decât ca Brook să o sărute din nou. Mai mult decât să se ştie ferită de acest Beezle. Securitate. Siguranţă. O viaţă în care să nu mai fie trimisă de la o rudă la alta, ca o moştenire urâtă de familie. Dacă câştig, nu o să existe nicio anulare.

Pentru prima dată de când îl reîntâlnise, pe chipul lui se imprimă o expresie de uimire. Gura lui se întredeschise uşor, iar el se îndepărtă de ea.

Focul trosni în prelunga tăcere care se aşternu peste încăpere. Lila avu suficient timp să revină asupra spuselor ei. Putea să-şi retragă cuvintele. Dar nu o va face. Până când cuvintele nu-i scăpaseră printre buze, ea nici măcar nu fusese conştientă că îşi dorea asta. Dar acum, după ce le rostise, ştiu că nu-şi dorise niciodată nimic cu mai multă ardoare, exceptând ca mama ei să mai fi fost încă în viaţă.

— Nu sunt sigur că înţeleg, spuse Brook în cele din urmă, cuvintele lui răsunând cu o lentoare intenţionată.

— Ba înţelegi.

— Fă-mi pe plac. Dacă nu sunt în stare să-ţi ofer plăcere, vrei să rămâi măritată cu mine?

— Da.

El îşi trecu o mână prin păr, părând clar nedumerit.

— Nu sunt unul dintre bărbaţii care cred că femeile sunt nişte creaturi misterioase, dar recunosc că aici m-ai luat prin surprindere.

— Trebuie să le înţelegeţi ca să fiţi de acord?

— Nu. El îşi întoarse din nou atenţia spre ea, iar ceea ce simţi fu de-a dreptul ameţitor. Când Brook se concentra pe ea, îi simţea atenţia în fiecare fibră a fiinţei. Sunt de acord. Dacă nu reuşesc să-ţi ofer plăcere, cu condiţia ca tu să fii sinceră, atunci nu o să cer anularea.

— Prea bine. Atunci, asta este miza mea.

Ea aruncă o privire spre pat, întrebându-se dacă trebuia să se îndrepte într-acolo sau dacă o va conduce el.

Cât va dura totul? De cât timp va fi nevoie până să se afle în siguranţă de această anulare dezastruoasă?

Degetul lui o prinse de bărbie şi îi întoarse privirea spre el.

— Asta este doar jumătate din miză, milady. Întrebarea este eu ce primesc dacă o să câştig.

Cu o smucitură, ea îşi eliberă bărbia.

— Am crezut că este evident. Dacă câştigi, eşti liber să scapi de mine.

— Am toată libertatea să fac asta şi fără să accept pariul. Eu ce primesc dacă accept?

— Şi câştigi.

Într-un gest de mare eleganţă, el înclină uşor capul, chiar dacă pariul lor vorbea de intimitate.

Lila nu se gândise şi la acest aspect al înţelegerii lor. Habar nu avea ce să-i acorde.

— Ce vrei?

— Ăsta este pariul tău. Tu stabileşti condiţiile şi miza. Nu vreau să accepţi ceva ce să nu poţi suporta.

Frustrată, ea se îndepărtă de el.

— Toate astea ar fi mai uşoare dacă nu ai face-o atâta pe domnul.

El izbucni în râs, iar ea se întoarse brusc la auzul sunetului.

— Fii fără griji, soţie, nu o s-o mai fac prea mult pe domnul.

Lila se cutremură. Voia să spună că nu se va mai purta ca un domn când va face dragoste cu ea.

Gândul o îngrozi şi o încântă în acelaşi timp.

— Dar îmi onorez întotdeauna pariurile. El se aşeză pe scaun. Nu te grăbi, dacă vrei să te gândeşti. Avem toată noaptea la dispoziţie.

Nu voia să se mai gândească. Îşi dorea să termine odată cu toată povestea. Nu mai putea suporta nerăbdarea pe care o simţea în legătură cu ceea ce îi va face sau nu îi va face. Nu mai suporta ca el să se uite la ea cu privirea aceea cunoscătoare. Voia şi ea să ştie.

Şi da, dacă era să fie sinceră, îşi dorea să o sărute din

nou.

— N-am nevoie de mai mult timp. Dacă o să câştigi, eu…

Habar nu avea ce anume putea să-i ofere. Nu voia bani. Părea să nu-i pese de statut sau de putere. Singurul lucru pe care părea să-l dorească era chiar ea.

— O să fac orice vrei tu.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Ai vrea să fii mai limpede?

Doamne, chiar că nu trişa. Ea îşi permisese să fie vulnerabilă în faţa lui, iar el nici măcar nu voia să profite de asta. Cum să nu se îndrăgostească de el?

— Da. O să fac tot ce vrei tu, în limita rezonabilului.

— Prea vag.

— Eşti cumva avocat şi eu nu ştiu?

El râse.

— Nu, dar cunosc mult prea mulţi avocaţi. Aş putea să-ţi fac o sugestie pe care eşti liberă să o accepţi, să o respingi sau să o modifici?

— Bineînţeles.

— Ai putea să accepţi să faci tot ce vreau eu pentru o noapte.

O, dar asta suna extraordinar de indecent. Nu se gândise că ar fi putut să-şi dorească plăceri trupeşti de la ea. Îşi închipuise că poate îi va cere să adune lemne sau să încălzească apă. Desigur, el nu voia nimic din toate acestea. El o dorea pe ea.

— O noapte este mult timp, spuse ea, încercând să nu se gândească la pieptul dezgolit pe patul de sub ea.

— Timpul este relativ, dar acum gândeşti cum trebuie.

Ea reflectă vreo câteva clipe, alegând şi eliminând cele mai indecente – cel puţin, după părerea ei – opţiuni. În cele din urmă, decise că nu mai conta. Nu avea de gând să piardă.

— O să-ţi îndeplinesc o singură cerere.

— Orice fel de cerere?

Simţi primejdia din cuvintele lui, dar el era un gentleman. Nu va profita de ea.

— Da. O cerere. Oricare.

— Foarte bine. El se ridică. Îţi dau cuvântul meu că o să respect toate condiţiile pe care le-am stabilit.

— Şi eu. Deci, gata? Semnăm ceva documente sau batem palma?

— Cuvântul unui gentleman este legământul lui, dar dacă vrei să punem totul pe hârtie…

Cât de înfiorător!

— Nu. Nu este nevoie. Am încredere în tine.

— Bun. O să fie nevoie să ai încredere în mine.

— Da?

— Absolut. Pentru că de acum încetez să o mai fac pe gentlemanul.

— Oh!

Nimic nu păru vizibil schimbat la el. Chipul lui nu căpătă vreo expresie diabolică. Nu îi crescuseră coarne sau vreo coadă despicată la spate. În schimb, el se îndreptă spre pat şi se aşeză, scoţându-şi cu calm cizmele. Apoi ridică ochii spre ea, ochii aceia întunecaţi de ceea ce, până şi ea înţelesese de-acum, însemna dorinţă.

— Lila, scoate-ţi hainele.

Capitolul 11

Dacă răsuflarea înfiorată şi acel „poftim” sugrumat erau un semn, el o surprinsese. Dacă totul mergea conform planului, urma să o surprindă cu mult mai mult înainte ca noaptea să se încheie.

— Vino aici, Lila.

— De ce? întrebă ea cu ochi neîncrezători.

Dacă îi spunea limpede de ce, probabil că îşi va relua negocierile. Nu avea nici cea mai mică îndoială că îşi va respecta partea de înţelegere, dar îi plăcea ca totul să se întâmple după condiţiile ei.

— Ca să purtăm o discuţie fără să urlăm unul la altul.

Încăperea era prea mică încât să fii nevoit să urli, dar

Lila păru să fie de acord cu răspunsul primit. Traversă cameră până la el şi se opri în faţa lui.

Brook era surprins de cât de mult îi plăcea preţiozitatea ei. Îl făcea să-şi dorească să o dezbrace de ea, strat cu strat, de parcă ar fi fost o rochie cu gâtul înalt. Nu mai avusese niciodată de-a face cu o inocentă, dar nu se simţea teribil de vinovat. Nu o înşelase şi nici nu fusese necinstit cu ea. Lila acceptase înţelegerea şi chiar stabilise condiţiile. Propriile lui motive nu erau extraordinar de onorabile, dar va respecta condiţiile convenite. Dacă ea concepea un copil, va avea grijă de el. Dacă ea nu simţea plăcere, nu va cere anularea căsătoriei.

Şi nu era oare o cerere interesantă? De ce să-şi dorească să rămână măritată cu el, mai ales după ce, atunci când o ceruse prima dată de soţie, ea îi dăduse limpede de înţeles că nu se va mărita cu el nici dacă el ar fi fost ultimul bărbat de pe faţa planetei.

Se schimbaseră oare sentimentele pe care le nutrea pentru el? Cel mai probabil îşi făcea griji pentru ce va spune lumea bună despre o posibilă anulare.

Brook îi luă mâna într-a lui, un gest discret, care o făcu să se tragă înapoi. Mâna ei rece ca gheaţa se încordă în mâna lui.

— Îţi este frig.

— Îmi este chiar foarte cald, mulţumesc. O să-mi las hainele pe mine.

— Dacă vrei tu.

Avea de gând să o dezbrace înainte de ivirea zorilor, dar nu voia să forţeze nota. Ea chiar îşi va dori ca el să-i scoată rochia.

El se dădu într-o parte şi îi făcu loc pe pat.

— Aşază-te lângă mine.

— Aş prefera să stau în picioare.

— Foarte bine. El îi aduse mâna la buze şi îi sărută încheieturile. Nu o să-ţi fac niciun rău, să ştii. Dacă nu-ţi place ceva, poţi să-mi ceri să mă opresc.

— Chiar mi-aş dori să nu mai vorbeşti atât de mult. Cu cât vorbeşti mai mult, cu atât mă simt mai agitată. Treci

direct la ceea ce vrei să faci.

El îi deschise mâna şi îi sărută interiorul palmei, simţind cum se înfiora.

— Deci, să înţeleg că eşti o romantică incurabilă.

Ea râse, iar mâna i se relaxă uşor. El îşi trecu buzele peste pielea gingaşă de pe podul palmei, urmărind o cărare şerpuitoare până la încheietură.

— Bănuiesc că nu ştiu prea multe despre romantism. Ştiu că izvorăşte din dragoste. Tu nu mă iubeşti pe mine, iar eu… nu te iubesc pe tine.

El îşi ridică privirea spre chipul ei, interesat de şovăiala ei. De ce se poticnise tocmai când vorbise despre ea? Îl ura mai mult decât îşi închipuise el sau îl plăcea mai mult decât şi-ar fi dorit ea?

El îşi lipi buzele pe încheietura mâinii, simţind bătaia trepidantă a pulsului.

— Chiar aş vrea să nu mai faci asta, spuse ea.

— Să nu mai fac ce? întrebă el, lăsându-şi limba să alunece ca să-i deguste pielea. Avea un gust de fum din vatră şi ceva unic, care nu putea să fie decât al ei. Fii explicită.

— Să nu mai faci ce faci cu gura.

Brook se trase înapoi.

— Nu-ţi place?

— Eu… mă face să mă simt incomod.

— Să-ţi fie cald?

El îşi trecu mâinile peste braţele ei.

— Da.

— Să te lase fără suflare?

El se ridică în picioare, iar mâinile lui coborâră pe spatele ei pentru a i se aşeza pe talie. Avea o talie mică. Murea de nerăbdare să-şi mişte degetele mai jos şi să exploreze linia şoldurilor ei. Toate la timpul lor.

— Da, exact.

Îşi înclină capul ca să ridice privirea spre el.

— De parcă ai vrea ceva, dar nu ştii sigur ce?

Ea dădu din cap.

Brook se aplecă şi îşi aşeză gura lângă urechea ei. Ea

încercă să se îndepărteze, dar o ţintui pe loc. El îşi lăsă respiraţia să-i mângâie pielea şi îi simţi tremurul.

— Eu ştiu ce vrei, îi şopti el la ureche.

Îi sărută pielea gingaşă de pe maxilar, chiar sub lobul urechii.

Ea scoase încet un suspin şi se aplecă spre el.

— Ştiu cum se cheamă ce simţi.

El îi sărută lobul urechii.

— Cum se cheamă?

Părea să i se fi tăiat răsuflarea. Brook nu credea să-şi fi dat seama că îşi ridicase mâinile şi le lăsase să se agaţe de pieptul lui.

— Excitare.

El îşi lăsă buzele să se strecoare peste linia maxilarului ei, mişcându-şi o mână dinspre talie spre spatele ei. Cu blândeţe, îi trase corpul mai aproape de al lui, apoi îşi apăsă buzele peste ale ei.

Sărutul era nevinovat şi delicat, un sărut menit să o liniştească. Mai fusese sărutată aşa. Dacă stătea să ghicească, ar fi zis că vreo jumătate de duzină de bărbaţi îi mai furaseră un asemenea sărut pe vreo terasă scăldată în razele lunii sau prin spatele vreunei plante în ghiveci, la un bal. Şi el o sărutase aşa cândva.

Apăsă săruturi gingaşe peste buzele ei, până când Lila se relaxă în îmbrăţişarea lui. Nu îi era teamă de astfel de săruturi, care nici nu îi făceau sângele să i se învolbureze prin vene, dar urma să se întâmple cât de curând şi asta. Brook îşi lăsă buzele să zăbovească ceva mai mult şi le apăsă mai ferm. Ea răspunse şovăitoare, buzele ei mişcându-se peste ale lui.

Se simţea în largul ei şi trebuia ca senzaţia să se schimbe.

El se trase uşor înapoi. Ochii ei erau închişi, faţa îi era înclinată spre a lui. Intenţionat, coborî gura peste a ei şi îi urmări cu limba conturul buzelor. Ochii ei se deschiseră brusc.

— Ce faci?

— Te sărut.

— Cu limba?

El îşi arcui o sprânceană.

— N-ai fost niciodată sărutată aşa?

— Eu…

— Este foarte franţuzesc, foarte la modă în zilele noastre.

— O!

Brook aproape zâmbi. Era încredinţat că Lila îşi va dori să fie la modă, indiferent dacă era vorba despre o ţinută sau despre felul în care se săruta.

— Pot continua? întrebă el. Nu mi-ai spus să mă opresc.

Buzele i se strânseră, dar ea dădu din cap.

— Bănuiesc.

El începu să o sărute din nou, nu pentru că simţea nevoia de a face lucrurile într-o anumită ordine, ci pentru că ea nu se va aştepta la un asemenea lucru. După cum îşi închipuise, când el îşi reluă săruturile uşoare şi familiare, ea se relaxă din nou. Ba chiar se aplecă spre el, trupul ei revendicând ceea ce mintea nici nu ştia că îşi doreşte.

El urmări linia buzelor ei cu vârful limbii, apoi le exploră până se îmblânziră şi se întredeschiseră. O sărută mai adânc şi cu mai multă pasiune, până ce mâinile ei se încleştară în pumni pe ţesătura cămăşii.

El o degustă, cu limba abia avântându-se printre buzele ei, ca să descopere ce îi oferea. Corpul ei încremeni din nou, apoi se relaxă când el îşi păstră atenţia delicată şi controlată. Brook nu se gândise că va fi nevoit să se lupte cu propria stăpânire de sine, dar gustul ei îl stârnea mai mult decât se aşteptase. Avea gustul vinului pe care îl băuseră şi al pâinii din care se înfruptaseră, dar dincolo de acele arome se afla gustul ei, al Lilei.

Nu se aşteptase la senzualitatea sau la bogăţia pe care o simţea. Buzele acelea erotice îl tachinară, invitându-l să revendice mai mult, când el ştia cu certitudine că ea va da înapoi dacă el se mişca prea repede. Dar îşi dorea mai mult. O dorea pe deplin. Cu disperare.

Iar când ea îi întâlni vârful limbii cu al ei, într-o

străfulgerare de arome ademenitoare, el aproape că-şi pierdu orice urmă de stăpânire. Întrerupse sărutul şi îşi odihni fruntea pe a ei, străduindu-se să-şi recapete suflul. Membrul i se încordă sub ţesătura pantalonilor, sângele îi bubuia în urechi, iar trupul îl implora să-şi obţină eliberarea.

— Am făcut ceva greşit? întrebă ea când el se opri să o mai sărute.

Rămaseră lipiţi într-o îmbrăţişare, cu capetele atingându-se, cu buzele lui la doar câţiva centimetri de ale ei.

— Nu. Eşti perfectă, spuse el şi vorbi serios.

— Dar când te-am sărutat franţuzeşte, am făcut-o greşit?

El zâmbi, chiar când un tunet răsună undeva în depărtare. O, dacă ea avea de gând să joace rolul elevei, cu siguranţă el era în măsură să şi-l asume pe cel de profesor.

— Ai făcut-o exact cum trebuie. M-ai excitat şi am fost nevoit să mă opresc ca să-mi recapăt controlul.

Ea îşi înălţă capul şi îl privi în ochi.

— De ce? Credeam că tu… că noi…

— Astă-seară este vorba despre tine, Lila, spuse el. Despre plăcerea ta. Nu despre a mea.

— Tu nu-ţi doreşti nimic?

Îi sărută din nou buzele pentru că nu se putu abţine.

— Îmi doresc totul, dar nu mă grăbesc. Şi, în plus, am un pariu de câştigat.

Ea întoarse capul.

— N-ai vrea să rămâi cu mine pe cap pentru tot restul vieţii.

El nu răspunse nimic. Nu avea de gând să piardă pariul sau să rămână însurat cu ea, dar ea era cea care stabilise condiţiile pariului.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, domnule, dar o să pierzi. Recunosc că este destul de drăguţ să te sărut, dar, din nou, la fel este să cânţi o sonată la pian sau să discuţi despre broderii cu prietenele.

Brook râse.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că felul în care fac

dragoste nu a mai fost niciodată comparat cu broderia.

— Mie îmi place broderia.

— Sunt convins. Te mai întreb eu de dimineaţă cum se aseamănă cele două între ele.

De data aceasta, nu-i mai încuviinţă niciun preludiu, nicio sărutare blândă şi gingaşă. În schimb, îi captură gura apăsat şi posesiv. Poate că ea ar fi protestat dacă i-ar fi permis un asemenea lucru, dar el o sărută adânc, o sărută până ce o lăsară genunchii şi gemu. O coborî încet pe pat, pironindu-şi genunchii de-o parte şi de alta a coapselor ei. O cuprinse cu o mână de ceafă, degetele i se împletiră în şuviţele mătăsoase ale părului ei castaniu, gura lui savurând amestecul acela erotic de vin şi Lila.

Iar când el rămase fără suflare şi se simţi cutremurat de dorinţă, ea îl prinse de gât şi îl sărută înapoi. Se dovedi o elevă iscusită, gura şi buzele ei revendicându-le pe ale lui cu aceeaşi fervoare autoritară cu care o făcuse şi el. Pentru ceea ce îi lipsea la capitolul pricepere şi fineţe, compensa pe deplin cu intensitatea pasiunii ei.

Brook avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu-i ridice fustele şi să o revendice puternic şi pe loc.

Desigur, ar fi pierdut pariul, dar în acest moment abia dacă îi mai păsa.

El se trase înapoi, îşi coborî gura ca să deguste din pielea gâtului ei, din scobitura de sub maxilarul ei. Avea un parfum dulce şi ademenitor, aroma de lăcrămioare plutind pe pielea ei. O dezmierdă uşor cu limba, gustând, stimulându-şi nevoia, chiar dacă hotărâse să nu cedeze mrejelor ei. Lila se arcui sub asaltul atenţiilor lui, dar el îi ignoră sânii care se înălţară spre el. I-ar fi plăcut să-i descopere, să-i sărute, să se înfrupte din mugurii întăriţi pe care îi vedea prin straturile ţesăturii subţiri pe care o purta. În schimb, îşi împleti degetele cu ale ei şi îi ţintui mâinile pe perna de lângă capul ei.

O sărută din nou, îi supse buzele pline, limba, oferind şi primind până ce degetele ei se încordară într-ale lui, iar el ştiu că ea îşi dorea mai mult. Brook se mişcă şi îi depărtă picioarele, potrivindu-i unul dintre propriile picioare între

ale ei. Imprimă o cale de sărutări până la clavicula ei şi peste umflăturile sânilor. Ar fi putut să-i scoată rochia cu uşurinţă şi să-i sărute carnea dezgolită dacă ar fi crezut că îl va lăsa să o dezbrace. Brook nu voia să-i acorde atât de mult timp să se gândească.

Însă îşi lăsă buzele să alinte mătasea corsetului, învăţând cu gura forma sânilor ei. Le sărută linia inferioară şi îşi apropie buzele de centrul lor, urmărind cum conturul sfârcurilor tari devine tot mai vizibil. În cele din urmă, strânse buzele peste ţesătura care îi acoperea sfârcul, sugând atât ţesătura, cât şi carnea pe care o ascundea.

Mâinile Lilei, încă înlănţuite cu ale lui, se strânseră de parcă se ţinea de el cu tot ce-i mai rămăsese.

— Eşti… Ea se opri şi trase în aer în piept. Eşti sigur că se cade ceea ce facem noi?

El se mută la celălalt sân şi repetă acţiunea, fără să se grăbească să-i răspundă la întrebare. Ea mai inspiră o dată, adânc şi repede, şi el auzi geamătul pe care încercă să şi-l suprime.

— Dacă se cade? Aş crede că nu. Dacă este plăcut? Fără doar şi poate.

— Cred că… El îi prinsese cu blândeţe între dinţi sfârcul ascuns sub mătase. Eu… o… Eu cred că ar trebui să facem doar ce se cuvine.

Ultimul ei cuvânt răsună ca un freamăt neputincios.

El înălţă capul.

— Atunci, ar fi trebuit să menţionezi asta în condiţii. Mă tem că nu se mai acceptă renegociere în clipa asta.

— Dar…

— O să-ţi eliberez mâinile acum. Aş aprecia dacă ţi-ai descheia corsajul de la rochie. Aşa aş putea să-ţi sărut carnea goală, ceea ce ar fi cu atât mai necuviincios.

— Sub nicio formă.

El îi eliberă mâinile, aproape fiind nevoit să-şi desprindă cu forţa degetele din strânsoarea ei neclintită.

— Acum, ce mai ai de gând să faci?

— Am nevoie de mâinile mele.

El îşi împinse genunchiul mai sus, în interiorul

coapselor ei.

— De ce? spuse ea cu un suspin, prefăcându-se că nu observă cât de aproape era de centrul feminităţii ei.

— Ca să te ating, fireşte.

El întinse mâna şi trase tivul rochiei deasupra gleznelor şi mai sus de gambă. Mâna lui întâlni mai curând ciorapul de mătase decât pielea ei dezgolită. Un alt bărbat, unul căruia aşteptarea nu-i plăcea atât pe cât îi plăcea lui, ar fi fost dezamăgit.

Degetele lui îi atinseră genunchiul, iar ea tresări.

— Unde vrei să mă atingi? întrebă ea printre dinţii încleştaţi.

El îşi aduse genunchiul mai sus, apăsându-l uşor în căldura feminităţii ei.

— În niciun loc în care să se cuvină, poţi fi sigură de asta.

— Sir Brook, insist să discutăm despre asta.

El îşi mişcă uşor genunchiul peste căldura feminităţii ei. Îşi închipuia că era udă de dorinţă pentru el. Dacă nu, va fi în curând.

— O să mă ierţi dacă amân discuţia pentru un moment care să fie mai potrivit. Mâna lui alunecă mai sus şi o cuprinse de coapsă. Sunt ocupat momentan.

El îşi ridică genunchiul şi îşi folosi mâna pentru a-i trage fustele mai sus, până reuşi să zărească marginea jartierei şi, chiar deasupra, pielea sidefie a coapsei goale. Brook nu mai putu să reziste. Se aplecă şi sărută pielea aceea, simţind cum carnea se înfioară ca răspuns.

El îi trase fustele mai sus, iar ea le prinse cu mâinile. În ciuda tuturor protestelor ei, nu le folosise ca să-l oprească. Acum voia să-l împiedice să o vadă. Îi va respecta dorinţa. În schimb, el se aplecă şi sărută din nou carnea descoperită a coapsei, deschizând gura ca să guste pielea ei catifelată. Se mişcă încet spre interior, cu capul între picioarele ei şi cu gura alunecând pe partea interioară a coapsei.

Mâinile ei erau albe acolo unde strângeau nebuneşte materialul pe care îl ţinea între degete, iar el se mută mai

jos, nu mai sus, sărutând o parte a genunchiului, ridicându-i genunchiul şi sărutând-o în spate până când ea se cutremură.

Se mută din nou mai sus, fără să se grăbească, îngăduind buzelor lui să întârzie peste pielea ei şi aplicând diferite grade de presiune, până ce înţelese care o făcea să se zvârcolească sub el şi care îi făcea pielea să se înfioare. Cu atenţie, îi desfăcu mai larg picioarele cu genunchiul, iar buzele lui se mişcară mai sus. Ea nu dădu drumul fustelor, iar el se lansă în mici incursiuni pe sub ele, familiarizându-se cu peisajul prin atingerea buzelor lui.

Simţi parfumul excitării, ştiu că era pregătită pentru el. Corpul lui reacţionă la descoperirea aceea, revoltându-se împotriva limitelor pe care şi le impusese. Brook era un bărbat disciplinat şi un amant răbdător, dar îi era mult mai greu să-şi ţină în frâu impulsurile cu Lila. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie faţă de o fecioară, una care se agăţa de puritatea ei şi nu făcea absolut nimic ca să-l ademenească în mrejele ei. Nu fusese niciodată atras în mod special de inocenţă, dar a ei i se părea dezarmantă.

Acum urma să o dezarmeze. Buzele lui se mişcară din ce în ce mai sus, până ce picioarele ei începură să tremure acolo unde obrazul lui se apăsă în carnea caldă. Fustele ei slăbiră, iar când el îşi croi din nou o cale pavată de săruturi spre genunchi, degetele ei se mişcară şi ajunseră să strângă febril aşternutul de sub ea. Brook nu credea să fie o alegere conştientă. Avea ochii închişi, pieptul i se ridica şi cobora într-un ritm alert.

Îi putea oferi plăcere dacă îi permitea să o facă. Încet, îi împinse fustele mai sus, dezvăluind spre plăcerea lui carnea delicată, centimetru cu centimetru. Nu avea picioarele deosebit de lungi. Nu era o femeie înaltă. Ca la orice alt capitol, Lila avea înălţimea ideală, nu era nici prea mare, nici prea scundă. Dar picioarele i se desenau în linii senzuale şi netede şi între ele se ascundeau bucle de abanos care păstrau aceeaşi nuanţă cu a părului ei. Nu mai putea să observe decât trandafiriul sexului ei, era disperat să-i desfacă picioarele şi să vadă fiecare zonă din

intimitatea ei.

În schimb, îi sărută pielea de pe pântec şi din interiorul coapselor, conturul şoldului şi locul în care se întâlneau piciorul şi bazinul. Lila tremură mai tare, răsuflarea ei se transformă în gemete apăsate, iar mâinile îi erau încordate de parcă se afla în agonie.

Brook îşi strecură mâinile pe sub coapsele ei, depărtându-le până când i se dezvălui pe deplin rozul cărnii ei.

— Frumos, murmură el.

Licăririle proiectate de flăcările din vatră abia dacă erau de ajuns pentru ca el să o vadă cu toată claritatea pe care şi-o dorea, dar nu-i slăbi cu nimic admiraţia.

— Este îngrozitor, murmură ea.

— Chiar te rog, poţi să-mi ceri să mă opresc oricând.

Credea că trecuse deja de acel punct, dar pentru orice eventualitate, se aplecă şi îşi apăsă buzele peste carnea ei gingaşă. Şoldurile ei se ridicară uşor de pe pat, iar trupul i se strânse asemenea unei corzi de vioară.

— Ai putea să-mi spui să nu te sărut aici, spuse el. Apoi se aplecă şi încercui cu limba mugurul centrului ei. Sau să nu te ling aici.

Ca răspuns, ea gemu şi, chiar dacă el îi păstră picioarele desfăcute, orice urmă de rezistenţă se nărui ca de la sine.

Se aplecă să o guste, scufundându-şi limba înăuntrul ei. Era umedă şi strâmtă, iar mădularul lui începu să zvâcnească la gândul de a pătrunde în taina moliciunii ei.

Brook se agăţă de ultimele frânturi de stăpânire pe care le mai avea.

— Ai putea să-mi spui să nu gust din tine sau să nu ling muguraşul de aici.

El făcu întocmai ce îi spuse, o linse cu mişcări uşoare şi repezi şi se trase înapoi.

Lila scoase un mic geamăt, iar şoldurile i se arcuiră.

— Mai vrei? întrebă el.

Ochii îi erau închişi şi ea refuză să-l privească.

— O să iau asta ca pe un da.

El o linse din nou, de astă dată lăsându-şi limba să exploreze, conştient de cât era de sensibilă la atingerile lui, păstrându-şi mişcările uşoare şi tandre. Ei i se tăie răsuflarea în vreme ce limba lui o studia, şoldurile i se mişcau într-un ritm de care nu-şi mai dădea seama.

— Lasă-te dusă, Lila, murmură el, gura lui fiind aproape lipită de carnea ei excitată. Lasă-mă să-ţi ofer asta.

— Nu, spuse ea printre dinţi. Nu vreau să pierd.

— Pierzi doar atunci când îţi refuzi plăcerea.

El se aplecă din nou, iar de data aceasta nu-i mai acordă nicio frântură de milă. Limba lui o dezmierdă şi o desfătă cu mişcări intense, făcând-o să se apropie tot mai mult de punctul culminant, cu o răbdare pe care puţini bărbaţi ar fi avut-o. În cele din urmă, ea urlă, iar corpul i se arcui, apăsându-se puternic spre gura lui. Ea tremura în timp ce limba lui îşi continua asaltul, descătuşându-se până la ultima fărâmă de plăcere, până când ea se prăbuşi pe spate cu un strigăt înăbuşit.

El câştigase pariul, căci nici măcar ea nu putea să nege forţa plăcerii pe care i-o ofense. Dar Brook îşi dorea să savureze mai mult din ea. Pentru o clipită, ea îl dorise, îşi dorise să-i simtă gura, limba, mâinile pe ea. El voia să-i simtă din nou dorinţa, nevoia pe care o dezlănţuia înăuntrul ei.

Ştiind că nu mai era atât de sensibilă acum, el era mai neînduplecat, îi desfăcu picioarele şi folosi un deget ca să studieze conturul feminităţii ei. Ea se smuci când îi simţi atingerea, carnea ei delicata se contractă. Când el îşi trecu un deget peste centrul ei, Lila tresări.

— Nu. Gata, gemu ea, dar el nu terminase încă. Îşi mişcă degetul peste micul mugur până când ea încetă să se mai împotrivească şi îşi desfăcu picioarele pentru el. Ochii ei aveau o nuanţă incredibil de aurie când ridică privirea spre el. Străluceau de parcă ai fi zis că erau făcuţi din aur lichid.

Brook se aplecă din nou şi o posedă cu gura, de data aceasta mai aspru. Îi supse feminitatea, o şfichiui cu

atingeri rapide, îi mistui carnea excitată. Degetul lui îi exploră intrarea, fără a se scufunda înăuntrul ei, urmărind doar conturul şi atingându-i uşor pielea. Când simţi primii fiori ai orgasmului ei, îşi înlocui limba cu dezmierdările degetului mare şi îi studie chipul.

Fusese întotdeauna frumoasă. El cunoscuse puţine femei atât de frumoase ca ea. Dar când era cuprinsă în iureşul pasiunii, ea era cu adevărat răvăşitoare. Era roşie în obraji, pielea îi strălucea, părul încurcat i se desena în jurul feţei ca o aură întunecată. Buzele ei înroşite se întredeschiseră, iar ea urlă chiar în clipa în care el îi simţi convulsiile plăcerii.

Brook ar fi dat orice dacă, în clipa aceea, ea ar fi deschis ochii şi l-ar fi privit.

Acela fu momentul în care ştiu că este în pericol.

Lila pierduse. Şi nici nu pierduse în linişte şi cu demnitate. Pierduse exprimându-se cu voce tare şi cu voluptate. Doamne, Dumnezeule, dar a doua oară îşi dorise să piardă.

Era vag conştientă de soţul ei. Se gândea că nu avea să-i mai fie alături prea multă vreme, acum, că pierduse. El se aşeză lângă ea. Putea să-i simtă ochii aţintiţi asupra ei, în timp ce îi îndepărtă părul de pe frunte. Nu putea să se uite la el. Era prea stânjenită de felul în care reacţionase la atingerea lui.

Voia să se eschiveze şi să-şi îngroape capul sub un munte de perne şi pături. Din păcate, în cabană nu existau toate acestea. Poate dacă se prefăcea adormită… Dar cum să doarmă cu fustele ridicate deasupra taliei?

Le împinse în jos să-şi acopere picioarele.

— Lila, spuse el.

— Sper că nu o să te umpli în pene cu victoria ta.

Ea îşi păstră ochii strâns închişi.

— Un gentleman nu se umflă niciodată în pene.

Ea deschise ochii şi îi întâlni privirea.

— Tu, domnule, nu eşti un gentleman.

În loc să se simtă pedepsit aspru, şi pe bună dreptate, el zâmbi larg.

— Tu, milady, ai muri de plictiseală dacă aş fi gentleman în pat. Te-ai întreba de ce se bate atât apa în piuă. Acum am încredere că ştii care este diferenţa dintre cum fac eu dragoste şi broderiile tale.

— Te rog, nu mai spune nimic.

Simţea că obrajii îi erau în flăcări.

Încercase să-şi acopere îmbujorarea cu mâinile, dar el le dădu la o parte şi le ţinu cu delicateţe într-ale lui.

— Reacţia ta a fost perfect normală. Corpul tău a experimentat ceea ce a fost conceput să experimenteze. Nu o să ajungi în iad pentru un orgasm.

— Dar m-am purtat ca o sălbatică.

Ochii ei erau strâns închişi şi simţea cum lacrimi ameninţau să i se rostogolească pe obraji. Nu putea să permită una ca asta.

— Te-ai purtat ca o femeie plină de pasiune. M-ai înnebunit cu totul.

Ea deschise ochii.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că… el o mângâie pe obraz cu o tandreţe la care nu se aşteptase, nu ştiam că sub toată frumuseţea ta pedantă şi pudică se ascundea o frumuseţe răvăşitoare.

Acum, obrajii îi luară din nou foc. Se bucurase de complimente de când se ştia, dar acesta era cumva diferit. Mai intim, mai plin de sens.

— Deci, nu a fost un păcat?

— Plăcerea nu este un păcat.

— Da, dar felul în care… ce vreau să spun este… toate cuplurile căsătorite fac asta?

El dădu să deschidă gura ca să-i răspundă, însă apoi se opri să se gândească. Privirea din ochii lui îi aminti mai degrabă de un cerb speriat, pe care îl întâlnise odată când se plimba prin pădurile din Blakesford.

— N-am de unde să ştiu ce fac alte cupluri căsătorite. Nu mă aflu în dormitoarele lor, slavă Domnului. O să spun doar că cunilingusul, aşa cum se numeşte, nu este un secret.

— O, dar parcă ai spus că este franţuzesc. Sună a latină.

El îi dădu impresia că ar fi putut să continue discuţia, apoi clătină din cap.

— Am putea să discutăm despre lingvistică mai târziu?

— Desigur. Vreau să-mi pun cămaşa de noapte înainte să adorm.

— N-am spus că o să dormim. Nu încă, în orice caz.

Lila se uită lung la el, la zâmbetul galeş şi maliţios care îi curbă buzele. Simţea un respect reînnoit pentru buzele acelea, pentru iscusinţa cu care şi le folosea.

Şi apoi îşi aminti că pierduse pariul. Nu însemna doar că îşi păstra dreptul să ceară o anulare. Însemna şi că el câştigase. Îi spusese că putea să-i ceară un lucru, iar acum ea va trebui să-şi respecte promisiunea făcută. Se simţi străbătută de un mic fior, anticipând ceea ce urma. Ce îi va cere să facă? Chiar va fi ceva cu adevărat scandalos? Ceva ce va trebui să facă pentru că un refuz ar fi însemnat anularea pariului?

— Iartă-mă. Ea se ridică şi îşi dădu părul pe spate. Îţi sunt datoare cu un premiu. Ce vrei?

El o privi pentru un moment care i se păru lung, foarte lung.

— Îmi dau seama că nu vreau să-mi revendic încă premiul.

— O. Atunci când o să…

— Ţi-ar plăcea să ştii asta, nu-i aşa? Asta ţi-ar strica aşteptarea.

— Măcar spune-mi ce vrei.

— Ca să te linişteşti? Nu prea cred. Îmi place să ştiu că stai ca pe ace. Ea îi aruncă o privire încruntată şi sări în picioare.

— Eşti un om îngrozitor.

— Aşa a spus şi regele când m-a făcut Sir Brook.

— Este evident că regele a făcut o mare greşeală. Măcar încearcă, te rog, să te porţi ca un gentleman şi să-mi acorzi o clipă de intimitate ca să-mi pun cămaşa de noapte.

— Prea bine. O să ies afară câteva clipe înainte să înceapă ploaia. El închise uşa în urma lui, iar ea se aşează pe pat, cu capul în mâini. Făcuse o mare greşeală. Nu prea avea cum să-şi se reproşeze, căci nici nu bănuise cum putea Brook să o facă să se simtă. Nici măcar nu-şi închipuise vreodată unele dintre lucrurile pe care i le făcuse. Nici măcar nu-şi dorea să şi le amintească acum, pentru că risca să roşească din nou.

Dar ce se va face acum că pierduse pariul? El va anula căsătoria, iar ea va reveni sub protecţia tatălui ei şi a infamei Valencia. Nu era atât vorba că-şi dorea să fie soţia lui Brook. Voia să stea departe de mama ei vitregă.

În plus, acum, că fusese sărutată de Brook în toate felurile şi locurile acelea, tindea mai degrabă să creadă că-şi dorea să rămână soţia lui. Era ceva ce îi va face în fiecare seară dacă era soţia lui? Şi de ce oare se gândea să-i permită să repete ceea ce tocmai îi făcuse? Nu putea fi de acord să-l lase să o atingă din nou dacă toată povestea lor se va încheia pur şi simplu cu o anulare. Nu ar trebui să dorească un bărbat care nu voia să fie atins de ea.

Lila îşi dădu seama că zăbovise prea mult timp pe pat şi se ridică pentru a-şi pune cămaşa de noapte. Îşi făcu ritualul de seară şi urcă iute în pat, trăgând pătura până sub bărbie. Se apropie cât mai mult de perete, pentru ca Brook să aibă suficient loc. El rămăsese afară mai mult decât s-ar fi aşteptat, iar ea speră ca, atunci când va reveni, să creadă că adormise, astfel că Lila închise ochii şi căută să pară că doarme.

Bătaia rapidă a ploii pe acoperiş şi înlănţuirea de tunete care bubuiau în depărtare nu o lăsară să adoarmă şi, pe măsură ce timpul trecea, începu să se întrebe dacă Brook se va mai întoarce.

Dacă Beezle stătuse la pândă şi îl înhăţase?

Dacă el nu mai voia să o revadă şi prefera să doarmă afară?

O ura atât de mult, încât să doarmă în ploaie?

Uşa se deschise brusc, iar Lila fu atât de surprinsă, încât uită se mai prefacă adormita.

Brook purta ceva micuţ şi care i se tot zvârcolea în braţe. La început, se gândi că era un şobolan, dar când lăsă jos ceea ce ţinea în braţe, îşi dădu seama că erau pisica portocalie pe care o văzuse cu o zi înainte şi doi pisoiaşi.

— O!

Ea uită cu totul că era îmbrăcată doar pe jumătate sau că ar fi trebuit să pară că adormise. Lila nu avu cum să nu se grăbească să cerceteze mama şi pisoii. Mama o privi cu prudenţă, lingându-şi şi netezindu-şi blana udă. Pisoii, ai căror ochi abia dacă se deschiseseră, se cuibăreau aproape de mama lor, care îi lingea şi pe ei.

— Are pisoi. Lila se ghemui ca să-i analizeze atent. Unde i-ai găsit?

Brook nu răspunse imediat şi, când ea îşi ridică privirea, el o întoarse repede pe a lui.

— Îi muta la adăpostul stivei de lemne. Nu ştiu sigur unde i-a ţinut până acum.

— Eşti sigur că erau doar doi?

Lila întinse o mână spre pisică, care o adulmecă cu grijă, apoi se întoarse la spălatul ei.

— Am aşteptat să văd dacă se întoarce după alţi pui. Nu s-a întors.

Lila ridică unul dintre pisoi, care mieună numaidecât. Pisica înălţă capul, dar simţi că Lila nu era o ameninţare, pentru că reveni la netezirea blănii ei. Lila mângâie pisoiul până când acesta începu să toarcă şi închise ochii, aţipind. Era absolut minunat, o pisoiaş portocaliu ca mama lui, dar cu dungi albe.

— Este o perioadă ciudată din an în care să faci pui. Am văzut-o ieri cu un şoarece sau cu un şobolan, dar ar trebui să vedem dacă avem să-i dăm ceva de mâncare.

Brook dădu din cap.

— O să mă uit în coşul doamnei Spencer.

În timp ce el căută mâncarea, Lila găsi o pătură veche şi o aşeză lângă foc. Aşeză pe ea pisoiul adormit, iar mama i se alătură curând. La puţin timp după aceea, toţi trei erau ghemuiţi unul în altul. Ea îşi dorise întotdeauna o pisică sau un câine când era copil. Tatăl şi mama ei îi interziseseră un

asemenea lucru. Avusese un ponei, dar nu avea cum să aducă un ponei în casă sau să se cuibărească lângă el noaptea. Lila îi aruncă o privire lui Brook.

— De ce i-ai adus înăuntru?

El ridică din umeri, punând supă din oală într-o farfurioară.

— O să fie furtună. Eu nu mi-aş dori să rămân afară acum.

Nimeni nu şi-ar fi dorit, dar majorităţii bărbaţilor pe care îi cunoştea nu le-ar fi păsat dacă un animal rămânea afară în furtună.

— Mă bucur că i-ai adus înăuntru. O să stăm cu toţii în siguranţă şi la căldurică.

El îi aruncă o privire ciudată şi puse farfurioara în faţa pisicii, care lipăi cu poftă din supă.

— Aş fi crezut mai degrabă că o să te opui, spuse el, dezbrăcându-şi haina udă şi trecându-şi degetele prin păr.

Lila trebui să-şi întoarcă privirea de la el cu forţa. Când se uita la el, nu avea cum să nu se gândească la tot ceea ce îi făcuse cu doar câteva minute în urmă, iar toată fierbinţeala îi cuprindea din nou obrajii.

— Eu? De ce?

Ea se ridică şi se îndreptă spre pat. Cabana, care păruse perfect confortabilă cu câteva minute mai devreme, părea acum mult prea mică. Brook nu era un bărbat impunător, nici ca statură, nici ca purtare, dar prezenţa lui o făcea să se simtă mică şi vulnerabilă. Dintr-odată, îşi dădu seama că nu-şi purta halatul, iar cămăşuţa de noapte nu ascundea atât de multe pe cât şi-ar fi dorit.

Ea se strecură în spatele perdelei pe care o aranjase în faţa patului ca să aibă propriul colţişor de intimitate, dar şovăi dacă să se bage în pat. Nu voia să-i dea impresia greşită.

— Celor mai multe femei nu le place să aibă păr de animale pe haine.

— Mama era aşa, dar eu mi-am dorit întotdeauna să am un animal de companie.

— Mă surprinzi.

Nici dacă i-ar fi spus că era un pirat, cuvintele lui n-ar fi uimit-o mai mult. În sfârşit, îl surprinsese. În sfârşit, făcuse ceva atipic pentru cutiuţa în care o aşezase. Poate că va reuşi să o vadă, în sfârşit, ca mai mult decât pe fiica răsfăţată a ducelui, aceea care fusese pe vremea când se cunoscuseră.

El se aşează să-şi scoată cizmele, apoi le aranjă cu grijă pe podea, ca noroiul să nu murdărească lemnul. Lila se încordă, ştiind că va veni curând în pat. Nu era foarte pregătită să doarmă lângă el. Şi nici nu voia să insiste ca el să doarmă pe podea. Încă îşi revenea de pe urma rănii de pumnal, o rană cu care se alesese ca să o salveze pe ea. El avea nevoie de odihnă.

Nici ea nu-şi mai dorea să doarmă iar pe podea.

— Cred ca o să mă culc acum, spuse ea, căscând exagerat şi urcându-se în pat.

— Vin şi eu într-o clipă.

Lila se opri în timp ce-şi trăgea aşternuturile în jurul ei. Credea că îl aşteaptă?

— Sunt sigură că o să adorm înainte să te culci tu.

O umbră o acoperi, iar ea se întoarse cu faţa spre margine. El stătea deasupra patului, fără cămaşă. Slavă Domnului că mai purta încă pantalonii.

— Ai emoţii că vin să dorm cu tine?

— Nu. Trebuie să recunosc că mi se pare cam prea intim, dar, după toate câte s-au întâmplat deja în seara asta, nu prea mai ai ce să-mi faci.

Îl auzi chicotind uşor, chiar înainte ca patul să se lase sub greutatea lui.

— O, micuţa mea nevinovată. Ce mă distrez dovedindu-ţi cât te înşeli.

Capitolul 12

Trupul lui cald se aşează lângă ea, iar Lila se împotrivi dorinţei să se arcuiască spre el. În schimb, se strânse mai

bine pe partea ei de pat, aşteptând ca el să se năpustească asupra ei.

Nu o făcu.

El şuieră uşor printre dinţi, scoţând un suspin îndurerat, iar apoi rămase nemişcat.

O, cum să se mai prefacă ea că doarme dacă el era în suferinţă? Se întoarse spre el, sprijinindu-se într-un cot.

— Eşti bine?

Trăsese aproape complet perdeaua, ferind astfel patul de mare parte din lumina tocului. Afară fulgeră. Furtuna se dezlănţuia încă la câţiva kilometri depărtare, dar pentru o clipă încăperea scânteie în note mai luminoase. Chipul lui părea întunecat şi tăiat în piatră.

— Sunt bine. M-am mişcat prea repede.

Lila se ridică îngrijorată.

— Nu ţi s-a deschis din nou rana, nu-i aşa?

— Nu. În graba mea de a veni lângă tine în pat, am uitat de rana mea. A fost o înţepătură. Nimic mai mult.

Nu era genul de bărbat care să şuiere de durere de la o înţepătură. Dacă i se deschisese rana, era bine să o cureţe şi să o bandajeze din nou.

— Lasă-mă să văd.

Ea trase de pătură.

El o ţinu pe loc.

— Lila. Sunt bine.

— Lasă-mă să văd.

El dădu drumul păturii, iar ea o trase în jos. Nu putea să vadă nimic în întuneric şi se întinse peste el să dea perdeaua într-o parte şi să aibă mai multă lumină. În colţul opus al camerei, pisica înălţă capul şi o privi curios, apoi îl coborî şi se culcă la loc.

Lui Brook i se tăie din nou răsuflarea, iar Lila îi arunca o privire. Părul despletit cobora în valuri peste pieptul lui. Sigur senzaţia nu îi pică prea bine.

— Scuze.

Acum, că avea mai multă lumină, se aşeză în genunchi şi cercetă bandajul. Părea curat şi uscat. Rana nu începuse să sângereze din nou. Ea trase de legătură şi se

uită dedesubt. Nu văzu niciun semn de infecţie. Părea să se vindece repede.

— Mulţumită? întrebă Brook.

— Da.

Acum era momentul să-şi retragă mâna şi să-l învelească din nou cu cearşafurile. Ar fi trebuit să se întindă la loc şi să reziste avansurilor lui, păstrându-şi astfel măcar o urmă din pudoare şi demnitate.

Totuşi, mâna ei zăbovi, degetele stăruind chiar deasupra pielii de bronz de pe pieptul lui. Tenul ei părea alb ca spuma laptelui pe lângă nuanţele aurii ale pieptului lui.

— De ce ai pielea atât de bronzată? întrebă ea.

— Cred că avem o fărâmă de sânge mediteraneean pe undeva prin familia noastră, îi spuse el. Unul dintre strămoşii mei n-a putut să reziste farmecelor unei prinţese marocane. Sau aşa ne spune legenda.

— Serios?

Ea aruncă o privire spre chipul lui. Ochii lui, mereu atât de întunecaţi şi misterioşi, rămaseră aţintiţi spre ai ei.

— Aşa se zice. Fireşte, s-ar putea să fie şi pentru că Northbridge se mândreşte cu cea mai bună lagună din toată Anglia. Sunt faimos pentru că înot acolo ore întregi vara.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă înota gol, dar închise gura înainte ca gândul impertinent să fie exprimat.

— Iar eu care credeam că-ţi petreci tot timpul pe urmele hoţilor şi ucigaşilor din Spitalfields.

— Aş face-o, dar mama insistă să o mai vizitez din când în când. Sunt sigur că înţelegi.

Nu înţelegea. Mama îi murise de cinci ani, iar nici tatăl, nici mama ei vitregă nu solicitau sau nu păreau să aibă nevoie de compania ei. O trimiteau departe de casă cel mai adesea. Se îndoia că se întrebau măcar unde se afla sau ce făcea în acest moment. Nimeni nu i-ar fi dus dorul dacă ar fi dispărut şi nu s-ar mai fi întors niciodată. Poate că tatăl ei ar fi fost descumpănit, dar el nu ar fi plâns cu adevărat după ea. Îl avea pe moştenitorul lui şi o tânără fiică adorabilă pe care să-i iubească.

Rudele ei ar fi fost uşurate să nu mai fie nevoite să o primească la ele atunci când tatăl ei o trimitea la plimbare. Debutantele şi domnişoarele necăsătorite s-ar fi bucurat, dornice să-i ia locul pe scara socială. Nu avea prieteni adevăraţi, căci doar se folosise de alte fete ca să-şi atingă propriile scopuri. Iar când mama ei se îmbolnăvise şi Lila îşi dorise un prieten, nimeni nu venise în vizită pentru altceva decât să jubileze pe seama supărării ei.

Bărbaţii nu erau prieteni, ci premii de câştigat.

Poate că fratelui ei îi va fi dor. Ea şi Colin fuseseră mereu apropiaţi. El o proteja, o însoţea, o avertiza să stea departe de bărbaţii cu caracter dubios şi o mustra pentru purtarea ei nepotrivită. Dar şi el avea viaţa şi interesele lui. Nu ar fi plâns-o prea multă vreme.

Coborî din nou privirea, spre carnea tare pe care o avea chiar sub mână. Nici măcar soţul ei nu o dorea. Abia aştepta să pună punct acestei căsătorii şi să scape de ea.

— Ai de gând să mă atingi sau o să mă chinui toată noaptea?

Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui. Gura lui se curbă ştrengăreşte, dar ochii îi erau întunecaţi şi aprinşi de dorinţă. Privirea ei coborî până la brâul pantalonilor, pe care cel mai probabil îi păstrase ca să nu o îngrozească. Nu avea experienţă cu astfel de lucruri, dar putea să vadă umflătura de sub material, un semn, o ştia până şi ea, de excitare.

— Vrei să te ating?

— Trebuie să implor?

Ea aproape că izbucni în râs. Nu putea să şi-l închipuie implorând.

— Am făcut-o o dată. N-am de gând să mai repet.

Ea se retrase uşor când amintirea o luă cu asalt. O implorase să se mărite cu el, iar ea fusese atât de crudă, atât de nepăsătoare. Nu, bărbatul în care se transformase Brook Derring nu ar mai fă implorat niciodată. Însă Lady Lila Pevensy… Derring, în prezent, nici ea nu s-ar mai gândi să strâmbe mofturoasă din nas dacă ar fi făcut-o.

Acum nu era un moment potrivit pentru a-i cere

iertare. El voia să fie atins, iar ea îşi coborî mâna, atingându-i cu degetele, în treacăt, pielea fină de pe coaste. El nu reacţionă, păru să nu mai respire când ea îşi trecu mâna peste sfârcul lui care se înfioră şi se întări, ea urmărindu-i conturul cu degetul.

Mâna îi alunecă peste muşchii puternici şi ajunse de cealaltă parte a coastelor, învăţându-le textura şi senzaţia. Acolo unde ea era moale, el era tare şi solid. Degetele ei se furişară mai jos, spre buric. Pieptul lui era presărat cu foarte puţin păr, dar o linie de firicele aurii pornea de acolo şi se pierdea până mai jos. Ea o urmări cu mişcări blânde, dând la o parte pătura din calea ei.

Mâna lui îi cuprinse încheietura într-o prinsoare ca de menghină.

— Nu încă.

Ea clipi spre el, aproape ca trezită dintr-un vis. Fusese atât de concentrată să-i exploreze trupul, încât uitase că trebuia să fie rezervată şi sfioasă.

— Credeam că vrei să te ating.

— Nici n-ai idee cât. Dar îmi făceai, fără să o ştii, promisiuni de care n-ai de gând să te ţii.

Bineînţeles, se referea la împreunarea lor. Atingându-l atât de aproape de… organul lui, lăsa să se înţeleagă că voia să consume căsătoria. Or, ea nu-şi dorea un asemenea lucru, nu când totul se va încheia cu o anulare. Nu când singurul lucru pe care Brook îl dorea era corpul ei.

El se ridică, iar ea se trase în spate. Uitase că erau în pat împreună. Rana lui o făcea să uite cât era de viril şi de puternic.

— Iar acum este rândul meu să te ating.

— Dar tu m-ai atins mai devreme.

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să mai apuce să le oprească şi simţi cum faţa i se înroşeşte într-o clipită.

— Vreau să te ating din nou.

El îşi trecu degetele peste obrazul ei, lăsându-le să coboare într-o mângâiere până spre pieptul ei.

— De ce? Trebui să plece capul, să-şi lase părul să-i alunece peste faţă ca să o ferească de privirile lui înainte

de a fi în stare să continue. Ce vreau să spun este că tu nu ţi-ai găsit plăcerea mai devreme. Nu-i aşa?

El îi împinse părul pe spate şi îi cuprinse faţa între palme. Lila fu surprinsă de gingăşia gestului. De parcă i-ar fi păsat de ea.

— Mi-a plăcut să văd cum atingi punctul culminant. Se aplecă în faţă şi o sărută uşor pe buze. Vreau să o văd din nou.

Iar Lila îşi dori cu disperare ca el să o atingă din nou. Îşi simţea pielea atât de fierbinte în locul în care mâinile lui îi cuprinseseră obrajii. Atingerea lui era atât de uşoară, atât de blândă. Şi totuşi, ştia că poate să fie exigentă şi categorică.

— Şi de data asta, tu o să…

Nu ştiu cum să o spună în cuvinte.

— Mi-ar plăcea, spuse el şi îi sărută colţul buzelor. Dar nu cred că eşti încă pregătită pentru asta. Sărută şi celălalt colţ. Şi, după cum ţi-am zis, sunt un tip răbdător.

Îi cuprinse cu delicateţe umerii în palmele sale. Sub cămaşa subţire de noapte, pielea ei ardea la atingerea mâinilor lui. El strecură un deget pe sub marginea dantelată a corsetului şi o trase spre centru, unde se jucă cu funda pe care o înnodase ca să încheie rochia.

Ea inspiră tremurător aer în piept şi îi privi chipul. Toată atenţia lui se concentra pe funda aceea albă. Încet, urmări linia panglicii până o cuprinse cu două degete. Era de ajuns să tragă iute o dată, iar funda s-ar fi desfăcut. În schimb, trase cu multă delicateţe, pentru ca nodul să se desprindă cu o lentoare chinuitoare.

Lila îşi ţinu răsuflarea, incapabilă să se mişte sau chiar să mai vorbească. Ştia că în momentul în care materialul se va desface, ea va rămâne expusă sub privirile lui. Părea incapabilă să-l roage să se oprească. Îşi simţea sânii grei şi plini. Sfârcurile i se ridicară, întăriţi şi sensibili sub materialul fin. Era de parcă propriul trup o trăda şi implora atingerea lui, chiar dacă mintea îi spunea că, dacă încuviinţa un asemenea lucru, risca să se îndrăgostească de el.

Era chipeş, generos, curajos, bun şi inteligent. Nu avea cum să se apere în faţa unui bărbat ca el. Cu cât îi dăruia mai mult din trupul ei, cu atât risca mai mult să-i ofere inima cu totul.

Nodul se desprinse, iar materialul de pe umerii ei slăbi numaidecât. Ar fi alunecat pe de-a-ntregul, dar ea îl prinse iute şi îl opri ferm chiar deasupra sânilor. El nu îi dădu mâinile la o parte. Însă îi respectă dreptul de a rămâne acoperită şi se apucă să-i îndepărteze părul bogat de pe umeri. Degetele lui se împletiră printre şuviţele ei, răsucindu-le în jurul mâinii până ce Lila se văzu nevoită să ridice bărbia. O ţinu nemişcată, apoi se aplecă şi o sărută. Buzele îi erau tandre, iscoditoare. O sărută de parcă ar fi fost iubita lui, nu femeia pe care o dispreţuise în ultimii şapte ani. Când îi îndemnă buzele să se deschidă, ea le depărtă pentru el, nefiind în stare să nu-i răspundă sărutului lui.

Se simţi străbătută de un fior de fierbinţeală când limbile lor se încolăciră într-un dans febril. Gura lui se înclină peste a ei, limba lui se împreună cu a ei, dezmierdând, explorând. Şi îşi dori ca el să nu se mai oprească niciodată. În clipa aceea, îşi dori să i se dăruiască. Chiar dacă ceva dinăuntrul ei se răzvrăti la vulnerabilitatea momentului, ea îşi desprinse degetele şi eliberă ţesătura cămăşii de noapte. Materialul îi alunecă de pe umeri şi se opri deasupra sânilor.

Brook continuă să o sărute, iar ea îi deveni prizonieră de bunăvoie, ţintuită pe loc de mâna înfăşurată în părul ei. Strânsoarea lui era hotărâtă, dar nu dureroasă, ci suficient de fermă încât să-i dea de înţeles că el deţinea controlul.

În cele din urmă, el se retrase. Mâna din părul ei rămase nemişcată, dar cealaltă trecu molcom peste pielea dezgolită a umărului.

— Eşti ca o statuie de marmură, murmură el. Atât de albă şi de perfectă.

— Atât de rece, spuse ea cu o urmă de amărăciune în glas.

— Nu în clipa asta. În clipa asta, pielea îţi este

înfierbântată şi vie. Să gust din căldura ei?

Cu siguranţă întrebarea era retorică, dar ea nu avu cum să împiedice răspunsul afirmativ care îi scăpă printre buze. El coborî din nou capul şi îşi lipi buzele de umărul ei. Gura lui era înfocată şi umedă, iar Lila se cutremură când o simţi pe pielea ei. Cu buzele şi limba, el îi exploră fiecare părticică a umărului, alunecând spre valea claviculei şi urmărind linia gâtului. Lila aproape că rămase fără suflu. Nu ştiuse că pielea de pe umărul ei putea să fie atât de incredibil de sensibilă.

Buzele lui coborâră, punctând o cărare de săruturi de la pielea gâtului până la umflăturile sânilor. Carnea îi ardea la fiecare sărut prelung şi delicios pe care i-l apăsa pe piele. Trebuie să-i fi auzit bătăile inimii când limba lui pătrunse în valea dintre sâni, abia acoperită acum de materialul subţire.

Şi apoi îi prinse marginea cămăşii între dinţi şi o trase mai jos, până ce ea simţi aerul răcoros pe sân şi pe sfârc. El gemu încet, privind-o prea lung ca să se mai simtă în largul ei. Părul îi era înfăşurat peste pumnul lui, dar Brook o eliberă şi îşi folosi mâna ca să dezvăluie şi celălalt sân.

Dădu să ridice mâinile şi să se acopere şi, chiar înainte de a o face, el scoase un mormăit gutural, un sunet foarte satisfăcut.

— Ştii de câte ori mi te-am închipuit aşa? Cu părul desfăcut, cu sânii goi şi pielea caldă sub atingerea mea?

— Nu, şopti ea.

Nu se gândise niciodată că şi-o închipuise aşa. Şi-o închipuise aşa şi când o ceruse de soţie în noaptea aceea la bal sau era un lucru la care se gândise de când sosiseră la cabană?

— De mult mai multe ori decât am de gând să recunosc, spuse el, şi îi aruncă o privire luminată de o urmă de surâs. Şi totuşi… întinse mâna, trecându-şi dosul palmei pe o parte a sânului până ce îi mângâie plinătatea de dedesubt, eşti mai frumoasă decât mi-aş fi putut imagina.

Mâna lui se închise pe carnea ei, frământându-i uşor sfârcul cu un deget. Sub efectul senzaţiei, Lilei i se tăie

respiraţia, iar o străfulgerare ascuţită de plăcere i se împrăştie prin tot corpul. Afară, tunetul bubui din nou, iar fulgerul, mai aproape acum, înflăcăra cerul.

— Îţi place asta? întrebă el şi, cu degetul mare, desenă cercuri în jurul cărnii încordate.

Lila nu reuşi să mai răspundă, nu voia să răspundă, nu voia să se gândească la ce îi făcea.

— Să vedem dacă îţi place asta.

El coborî capul, iar ea îi mai văzu doar creştetul. Îi simţi răsuflarea caldă pe pielea sânilor, iar apoi o dezmierdare uşoară peste sfârc. Ea tresări şi, când se linişti, se întâmplă din nou. Limba lui, umedă şi iscusită, îi înconjură mugurul tare, îmbiind-o cu mişcări jilave până când aproape că înnebuni de dorinţa de a fi atinsă peste tot.

Tocmai când ar fi urlat de dorinţă de mai mult, el îi apucă sfârcul în gură, îl supse necruţător şi îi încercui mugurul cu limba. Lila gemu şi se arcui, oferindu-şi celălalt sân pe care el să îl desfete cu aceleaşi dezmierdări.

El se supuse, folosindu-şi degetul ca să răsfeţe carnea înnebunită, acum înfiorată de buzele lui. Când o împinse uşor pe pat şi se coborî deasupra ei, cu braţele pironite de-o parte şi de alta, ea nu protestă.

Ploaia răpăia sacadat pe acoperiş, iar vântul se izbea în scândurile de la ferestre. Înăuntru, Lila era prinsă în inima propriei furtuni.

El nu o iubea, dar ea nu putea descrie ceea ce el îi făcea cu mâinile şi gura decât ca fiind iubire. Era blând şi atent, răspunzând la fiecare geamăt, la fiecare încordare a trupului ei, la fiecare răsuflare întretăiată. Lila îşi dorea să simtă la nesfârşit plăcerea pe care i-o oferise mai devreme. Genunchiul lui îi depărtă coapsele, se apăsă pe feminitatea ei şi o dezmierdă, iar Lila, devenită cu adevărat o desfrânată şi fără să-i mai pese măcar un pic, îşi mişcă şoldurile în ritmul impus de el.

În cele din urmă, cu o înjurătură rostită în şoaptă, el se dădu înapoi şi îi trase cămaşa de noapte până la linia pântecului. Îi ridică şoldurile şi o dezbrăcă, iar ea rămase

dezgolită în faţa lui. El mai purta încă pantalonii, iar privirea ei coborî spre locul în care bărbăţia lui tare se împingea în material. O va face a lui acum?

— Nu încă, murmură el şi îi ridică bărbia ca să se uite în ochii lui.

Erau atât de intenşi, încât Lila aproape că se pierdu în străfundurile lor. Genunchiul lui îi desfăcu picioarele, iar atunci ea opuse rezistentă. Era deja atât de expusă. Lila simţi cum roşeşte când rămase şi fără ultima rămăşiţă de decenţă.

— Lasă-mă să te privesc, Lila, murmură el şi îi sărută buzele, apoi bărbia, apoi decolteul. Eşti atât de frumoasă.

Nu ştia dacă să-l creadă sau nu, dar nu mai avu cum să se împotrivească felului în care mâinile lui îi mângâiară coapsele sau felului în care gura lui alunecă pe pielea ei. Îl lăsă să-i desfacă picioarele, apoi închise ochii când privirea lui coborî acolo.

Păru să o cerceteze vreme îndelungată înainte ca degetele lui să alunece în sus, atingând carnea sensibilă chiar acolo unde simţea că are cel mai mult nevoie de el. El despărţi faldurile feminităţii şi îşi apăsă un deget pe deschizătura ei. Simţi umezeala de acolo, care o stânjenea, dar el nu făcu niciun comentariu, ci doar o înconjură, o tachină şi se apropie tot mai mult de mugur. Iar ea îşi dori cu disperare să simtă mângâierile lui.

Deschise ochii şi îi întâlni privirea. Ceea ce îşi dorea cu adevărat, îşi dădu seama îngrozită, era să simtă din nou gura lui pe ea. Dar în loc să-i facă pe plac, el continuă să o alinte cu dezmierdări gingaşe, fără să scape din priviri reacţiile de pe chipul ei.

Lila închise din nou ochii, îi strânse tare, chinuindu-se să spună cuvintele.

— Gura ta, şopti ea. Te rog.

El nu răspunse, degetele lui continuau să o mângâie, înteţind înăuntrul ei o flacără ce o făcu să se zvârcolească. În cele din urmă, ea deschise ochii şi se uită la el.

— Mă ucizi, spuse el cu o voce aspră. Te doresc aproape mai mult decât pot duce.

— Da, spuse ea, înţelegând perfect ce voia să spună.

Tot corpul ei vibra şi se simţea mai vie ca niciodată. Şi totuşi, nu era de ajuns. Mai era ceva, ceva la care trebuia să ajungă.

— Vrei să simţi gura mea pe tine? O să o simţi, dar mai întâi vreau să alunec înăuntrul tău.

Ea se încruntă, neştiind exact ce voia să spună, până ce degetul lui alunecă în jos şi pătrunse în interiorul ei.

— O, gemu ea, fără să se fi aşteptat la felul în care i se strânse trupul în jurul degetului sau la cum se împinse spre el, dorindu-şi ca el să pătrundă mai adânc.

În schimb, el se retrase, apoi o penetră din nou. Răsuflarea Lilei răsună în gemete apăsate în timp ce el îşi continuă chinul dulce, glisând în sus ca să-şi treacă degetul umed pe muguraşul sensibil al intimităţii ei. Dar când corpul ei se încordă, pregătit să zboare spre culmile extazului, el alunecă din nou în interiorul ei, de astă dată cu două degete. Şoldurile Lilei se arcuiră, iar degetul mare desenă cerculeţe peste mugurul umed.

Era năucită, lumea se învârtea odată cu ea. Nu mai exista nimic în afară de Brook, de ochii, de mâinile, de prezenţa lui. Îşi dorea ca momentul să nu se sfârşească niciodată, însă nevoia de eliberare aproape o făcu să izbucnească în plâns. Când, în cele din urmă, el o trimise pe culmile desfătării, ea se auzi murmurând „da, da”.

— Uită-te la mine, Lila, îi spuse el. Vreau să mă vezi pe mine când atingi culmile plăcerii.

Ea deschise ochii şi îi întâlni privirea. Cu trupul puternic, luminat de licăririle focului şi de scânteierile fulgerului, cu muşchii contractaţi de stăpânirea de sine pe care o emana şi ochii întunecaţi de dorinţă, părea a fi însăşi întruchiparea unui zeu grec. Ea ar fi făcut orice i-ar fi cerut în clipa aceea.

Degetul lui mare se apăsă pe ea, iar şoldurile ei se cutremurară. Cu un ţipăt, ea se adânci în extaz, se adânci în ochii lui negri, se adânci într-o uitare desăvârşită.

Chiar în ciuda uluirii care o cuprinse, ea observă cum se aprinseră ochii lui, cum se desfăta cu plăcerea, de parcă

ar fi fost a lui. Lila, care ani de-a rândul nu se gândise decât arareori la altcineva în afară de propria ei persoană, îşi dori să se revanşeze. Îşi dori să-i ofere lui Brook plăcerea pe care i-o oferise el.

Valurile senzaţiei începură să se liniştească, iar Lila se relaxă uşor. Dar Brook o surprinse când se aplecă spre ea. Îi ridică unul dintre picioare pe umărul lui, o deschise mai larg spre el şi îşi lipi gura pe ea.

Limba lui se avântă înăuntrul ei, alintând locul înfiorat de degetele lui. Lila îi urlă numele şi se arcui spre el. Chiar dacă trupul ei se opunea asaltului unei senzaţii mai puternice, ea îl întâmpină cu încântare. Şi apoi, când avu impresia că nu va mai rezista, gura lui îi găsi mugurul delicat şi îl aţâţă, îl linse şi îl supse până ce, cu un urlet care rivaliză cu bubuitul tunetului, ea se prăbuşi din nou în abisul plăcerii.

Capitolul 13

Ea adormi. Aproape că izbucnise în plâns când îi rostise numele, înainte ca ochii să i se închidă şi să adoarmă, satisfăcută şi epuizată. Nu se mai obosise să se acopere cu aşternuturile, ceea ce îi convenea de minune lui Brook. Ea avea cel mai frumos corp pe care îl văzuse vreodată în viaţa lui.

Picioarele i se desenau în linii fermecătoare, şoldurile îi erau senzuale, sânii ei se potriveau perfect în mâinile lui. Sfârcurile de un roz palid căpătau o nuanţă trandafirie când el le mângâia şi le dezmierda cu limba. Părul întunecat dintre picioare se despărţea ca să dezvăluie pielea de culoarea unei orhidee delicate. Ar fi putut să o admire toată noaptea, dar privirile nu ar fi reuşit să potolească zvâcnirile nestăpânite ale mădularului său. Brook însă o înveli şi îi îndepărtă părul de pe frunte.

Apoi se ridică şi se apropie de fereastra cu un singur geam, lăsând ca aerul rece care se strecura prin sticlă să

îmblânzească înflăcărarea lui. Furtuna care se dezlănţuia afară era ceva la care se aşteptase. Sentimentele care se învolburau înlăuntrul lui, nu.

Nu se aşteptase să o dorească atât de mult. Mai avusese femei frumoase în patul lui. După ce fusese făcut cavaler, avusese foarte multe femei frumoase în patul lui. Devenise cu atât mai selectiv în privinţa partenerelor lui de amor după ce îl salvase pe fratele vicontelui Chesham şi devenise un erou. Nu-i plăcea să fie folosit de femeile care voiau să câştige mai mult statut sau să se amuze cu tot felul de bârfe.

Lila era frumoasă, dar nu era mai frumoasă decât alte femei pe carele cunoscuse. Şi totuşi, el se străduise mai mult decât cu orice altă femeie să ţină în frâu dorinţa pe care ea o trezea în el. De vină era oare inocenţa ei? Sau ochii mari şi îmbujorarea extazului?

Îşi dorise să fie blând cu ea şi fusese în stare să-şi înăbuşe impulsul de o face să urle de nevoia de a-l avea. Îi suspinase numele până înainte să adoarmă.

Numele lui.

Îi plăcuse cum răsunase pe buzele ei, mai mult decât era dispus să o recunoască. Îi plăcuse cum îl privise când îşi găsise eliberarea, de parcă ar fi fost singurul bărbat din lume.

Nu prea ştia ce să se facă cu toată această posesivitate. Era soţia lui, iar acesta era lucrul care o făcea diferită. Brook nu se gândise niciodată prea mult la instituţia căsătoriei. Căsnicia părinţilor lui nu făcuse ca instituţia să i se pară deosebit de atrăgătoare. Chiar şi în copilărie, îi fusese clar că mama îl tolera pe tata doar dintr-un simplu simţ al datoriei.

Tatăl lui fusese un om onorabil, care îşi tratase soţia cu respectul cuvenit unei contese, dar nu o iubise. Brook nu-i văzuse niciodată ţinându-se de mână sau făcându-şi gesturi de afecţiune, nici măcar când nu ştiau că el îi observa. În privat se purtau la fel ca în public, cu răceală, păstrându-se formali şi distanţi. Când Brook ajunsese la vârsta majoratului, se întrebase adesea dacă nu cumva

tatăl lui avea o amantă. El şi Dane discutaseră despre asta, iar fratele lui mai mare susţinuse că nu. Ceea ce nu era o surpriză, venind din partea lui Dane, care nu se abătuse aproape niciodată de la liniile de comportament trasate de societate.

Brook era cel care se avânta adesea dincolo de liniile impuse. Iar acum, cu Lila, nici nu mai era sigur unde erau trasate aceste limite. O dorea, dar cât de mult însemna prea mult? Ce cantitate de dorinţă era primejdioasă, când ştia că era genul de femeie care putea să-l distrugă cu atâta uşurinţă de îndată ce i-ar fi surprins prima fărâmă de slăbiciune?

Dar poate că era nedrept. El se schimbase. De ce nu era cu putinţă să se fi schimbat şi ea? Dacă acţiunile ei din ultima vreme, precum scuzele, grija pe care i-o purtase, felul în care răsfăţase pisoii, erau dovezi ale firii ei adevărate? Dacă fata răzgâiată şi egoistă devenise o femeie amabilă şi atentă? Dacă era într-adevăr aşa, se putea ca dorinţa lui să se transforme în ceva mai mult?

Brook se întorsese de la fereastră ca să urmărească mişcările line ale umerilor ei. Apoi se întoarse cu spatele, ignorând, pentru moment, bătălia care se dădea între membrul şi creierul lui.

Copacii se legănau în bătaia vântului şi ploua cu găleata. Tunetul zguduia pământul, iar fulgerul lumina câmpiile care se ghiceau până departe la orizont. Îi era milă de omul sau de animalul surprins afară de vremea cumplită. În următoarele zile, drumurile desfundate şi noroiul până la genunchi îi vor ţine la distanţă pe vecini. Din păcate, chiar dacă ar fi prins o vreme excepţională, nu putea să depindă de generozitatea vecinilor. Nu avusese timp să pună la punct fuga şi fusese obligat să plece fără proviziile necesare. Cu două – aruncă o privire spre pisicile ghemuite lângă foc, care îl urmăreau atent – nu, cu cinci guri de hrănit, trebuia să ia măsuri de îndată ce se liniştea ploaia. Nu-i plăcea deloc ideea de a o lăsa pe Lila singură aici nici măcar pentru câteva ore.

Putea să o ia cu el.

Dar nu avea cal şi ar fi însemnat să meargă pe jos vreo câţiva kilometri. Nu-şi putea decât închipui cu câtă disperare se va plânge că era obligată să meargă pe jos.

Dar dacă Beezle apărea când era el plecat, acela ar fi sfârşitul pentru Lila.

Era ridicol să creadă că Beezle îi va găsi, că îi putea găsi, dar Brook învăţase că ridicolul chiar era cu putinţă uneori.

Dimineaţă, ea se trezi înaintea lui. El simţi cum se agită şi cum corpul îi încremeneşte când îşi dădu seama că dormea lângă ea. Brook se întrebă dacă reacţia era una de uimire sau de dezgust. Era atrasă de el. Era convins de asta. Pe de altă parte, ar fi putut să bage mâna în foc că fusese atrasă, chiar îndrăgostită de el, şi când se întâlniseră prima dată.

Şi îi frânsese inima.

O simţi cum pipăie pe sub cuvertură, căutându-şi cămaşa de noapte. Ar fi putut să-i spună că zăcea pe podea, de cealaltă parte a patului. Din păcate, ar fi fost nevoită să-l ocolească pentru a se ridica din pat, iar dacă el nu făcea nicio mişcare, Lila nu avea de ales decât să aştepte ca el să se trezească sau să se furişeze pe deasupra lui.

Ea dădu aşternuturile la o parte şi se apropie de el. Dându-şi seama că trebuia să sară peste el, coborî încet spre marginea patului ca să se strecoare peste picioarele lui. Dar, chiar când îl încălecă, el deschise ochii.

Poate că îi plăcea să fie chinuit, din moment ce imaginea ei trezi o durere molcomă înăuntrul lui. Era extraordinară cu părul încurcat şi cu picioarele lungi dezgolite. Dacă s-ar fi aşezat puţin mai sus, Brook ar fi putut să tragă aşternuturile deoparte şi să o facă a lui. Se simţi norocos şi, pentru o clipă, reuşi să-şi tempereze dorinţa.

Dar nu avea de gând să o lase să scape. Astfel că o cuprinse de talie înainte ca ea să fugă şi o aşeză peste mădularul lui. Din păcate, trupurile le erau despărţite de cuvertură, dar geamătul ei indignat lăsă să se înţeleagă

clar că îl simţea.

— Bună dimineaţa, spuse el.

— Dă-mi drumul. Vreau să-mi recuperez cămaşa de noapte.

— Iar eu te vreau exact aşa cum eşti.

Ea îşi mişcă mâinile ca să se acopere. Gestul îl făcu să zâmbească, după toate lucrurile pe care i le permisese în noaptea de dinainte. Ea îşi acoperi sânii, iar el îşi lăsă mâinile să alunece peste pielea mătăsoasă a coapselor până când şi le coborî şi ea pe ale ei, într-o încercare de a ascunde locul intim dintre picioare. Brook îşi duse o mână spre pântecul ei şi urmări încântat fiorul care îi traversă pielea. Sfârcurile i se întunecară şi se întăriră.

Mâna lui se furişă mai sus, mângâindu-i sânul plin şi prinzându-i uşor sfârcurile între degete.

— Încetează, şopti ea, vocea răsunându-i ca o rugăminte. Nu pot… nu vreau asta.

— Nu? El îşi întoarse atenţia spre celălalt sân şi îi transformă sfârcul într-un mugur tare. Nu vrei atingerea mea sau nu vrei să vrei atingerea mea?

— Nu vreau să o vreau.

Ea nu minţise, lucru pe care Brook îl putea aprecia.

— Atunci mă opresc, spuse el, retrăgându-şi mâinile şi lăsându-le să alunece spre spatele ei.

El îi cuprinse părul în mână şi o trase uşor în jos, până când ajunse să stea aplecată peste el. Sânii ei erau la câţiva centimetri de buzele lui, sfârcurile fiind atât de aproape, încât putea să le atingă cu limba. Îi eliberă părul din prinsoare.

— Pleacă, dacă asta vrei. Cât vorbi, buzele lui îi dezmierdară cu tandreţe sânul. Eu nu o să te opresc.

Ea şovăi, iar el îşi ţinu răsuflarea.

— Dar dacă preferi să rămâi, spuse el după vreme îndelungată, o să-ţi iau sfârcul tare în gură şi o să-l sug până o să strigi de plăcere. Apoi o să-mi strecor mâinile între picioarele tale, în locul acela fierbinte şi umed, şi o să te dezmierd până o să explodezi în mii de scântei. Tu alegi.

Ea mai şovăia încă. Apoi se trase uşor înapoi, iar el

crezu că se va îndepărta. Dar gura ei coborî peste a lui, într-un sărut atât de înflăcărat şi de neaşteptat, că i se tăie răsuflarea. El îi întoarse sărutul, cu mâinile pierdute în părul ei, pielea ei dezgolită simţind-o catifelată pe pieptului lui. Ea îi sărută buzele, maxilarul, gâtul. Când limba ei delicată îi gâdilă sfios urechea, Brook îşi încleştă pumnii în aşternuturi, ca să nu o întoarcă pe spate şi să o revendice.

Era o elevă excelentă şi risca să devină foarte curând o adevărată maestră dacă el nu recăpăta controlul asupra situaţiei.

Cu mâinile odihnindu-i-se pe linia şoldului, el îi legănă trupul peste membrul lui întărit până ce el ajunse la sânii ei. Iar când mâinile lui alunecară în jos ca să-i cuprindă zona ascunsă între picioare, ştiu că era a lui.

El făcu exact ce îi promisese şi fu răsplătit de arcuirile corpului ei, în timp ce făcea dragoste cu degetele lui într-o deplină uitare de sine. Era mai seducătoare decât cea mai bine plătită curtezană, iar Brook ştiu că îi va fi cumplit să renunţe la ea.

Ceva mai târziu, se îmbrăcară şi mâncară la micul dejun ultimele felii de pâine rămase în coşul doamnei Spencer. Îi dăduseră pisicii ce mai rămăsese din supă, apoi aceasta o zbughise afară cu pisoii ei, probabil să vâneze şoareci sau păsări. Sufla un vânt rece, dar ploaia se oprise, iar soarele strălucea pe un cer cristalin. Brook nici n-ar fi avut cum să ceară un semn mai clar care să-i spună că trebuia să se ducă la han.

După ce o ajutase pe Lila, redevenită sfioasă şi tăcută, să se îmbrace, se duse la cuiul în care îi atârna pelerina şi i-o întinse.

— O să ai nevoie de asta şi de o bonetă. El aruncă o privire spre valiza aruncată într-un colţ. Dacă ai cizme sau o eşarfă, să ţi le pui.

Ea lăsă deoparte ceaşca de ceai călduţ pe care îl pregătise mai devreme. Era absolut îngrozitor, dar el îl bău repede şi notă în minte ca, de acum acolo, să se ocupe de orice trebuia gătit.

— De ce?

Brook îşi îmbrăcă paltonul, ridicând gulerul şi căutându-şi mănuşile în buzunare.

— Nu mai avem provizii. Trebuie să mă duc la han şi să cumpăr ce ne trebuie.

Lila se ridică.

— Dar nu avem cal.

— O să mergem pe jos.

Lila se aşează la loc.

— Cât de departe este hanul, de fapt?

Brook ridică din umeri.

— Destul de departe. Am face bine să plecăm acum dacă vrem să revenim înainte de lăsarea întunericului.

— Îmi amintesc de hanul ăsta, spuse Lila, ridicând iar ceaşca de ceai şi ţinând-o aproape. Erau cel puţin nouă kilometri şi jumătate. Nu sunt grozavă la mers. Trebuie să te duci fără mine.

Brook îşi puse mâinile pe masă şi se aplecă spre ea. Fusese pregătit pentru o asemenea reacţie şi îi înţelegea rezervele. Ar fi lăsat-o aici dacă se putea.

— Pune-ţi pelerina, boneta şi mănuşile şi să fii gata de plecare în cinci minute.

Departe de a fi intimidată de poziţia lui ameninţătoare, Lila păru supărată. Aşează ceaşca cu o bufnitură serioasă şi se ridică pentru a-l înfrunta.

— Nu.

Apoi se îndreptă spre foc, întinzându-şi mâinile să se încălzească. O, ce n-ar fi dat să se ducă şi să o lase să se descurce de una singură vreo câteva zile. S-ar fi învăţat să nu mai spună nu. La cum o ştia pe Lila, el putea să revină şi să găsească toată cabana rearanjată şi un întreg personal care să fie la cheremul ei.

Nu putea să-şi asume riscul ca Beezle să o descopere. Nu putea să rişte ca vreun vagabond să vadă cabana şi să caute să se adăpostească de vremea de afară. Ea nu era în siguranţă aici, iar el nu voia nici în ruptul capului să o lase singură. Dar nici nu voia să rămână aici. Ca detectiv, descoperea adesea informaţii utile doar ascultând ce spuneau alţi oameni. Localnicii observau fără doar şi poate

dacă apărea ceva sau cineva neobişnuit prin părţile locului. O vizită la han era cea mai bună cale de a afla dacă apăruse prin zonă Beezle sau vreo altă persoană considerată poate primejdioasă.

Brook ar fi preferat să rămână la cabană şi să o ademenească pe Lila din nou în pat, dar nu rămăsese în viaţă prin cele mai primejdioase mahalale ale Londrei pentru că făcuse ceea ce îşi dorea în loc de ceea ce trebuia. Rana i se vindecase, nu mai aveau nimic de mâncare, iar vremea de afară era frumoasă.

Era timpul.

Păstrase tăcerea câteva minute, iar Lila îl privi peste umăr. Fără îndoială, avea impresia că reacţia ei de iritare îl descurajase. Ba chiar dimpotrivă.

— Draga mea soţie… spuse el înainte ca ea să se întoarcă din nou spre foc.

Spatele ei înţepeni, iar ea se întoarse uşor spre el.

— Nu-mi spune aşa.

— M-ai înţeles greşit. El îşi întinse mâinile parcă pentru a o ruga. Nu te rog să o faci; îţi impun să o faci. Îşi aşează pălăria pe cap. Plecăm peste… cu gesturi teatrale, se prefăcu că verifică ceasul de buzunar, trei minute, începând de acum. Ori te îmbraci bine, ori te iau aşa cum eşti.

— N-ai îndrăzni.

Ochii ei se aprinseră într-un chihlimbarul pătimaş.

El încrucişă braţele la piept.

— Două minute.

Lila îl privi lung câteva momente. Ar fi detestat să o oblige să parcurgă cei aproape zece kilometri doar în rochia subţire de muselină, dar o va face. Îi va considera gestul ca o dovadă în plus că era o brută. Brook nu considera că era nevoie să-şi arate tăria de caracter sau puterea în faţa unei femei. Dar era hotărât să o protejeze, chiar de sine însăşi.

În cele din urmă, chiar când el dădu să se mişte, ea traversă cu paşi apăsaţi duşumeaua din lemn şi îşi înşfăca pelerina de pe masă. O îmbrăcă şi nu se grăbi deloc să o încheie. După socoteala lui, timpul acordat expirase, dar îi mai oferi puţin spaţiu de manevră ca să-şi pună mănuşile,

boneta, eşarfa şi cizmuliţele. Trecuseră aproape zece minute când ea fu, în final, gata, iar Brook îi întinse cu bunăvoinţă braţul.

Lila trecu direct pe lângă el şi ieşi pe uşă.

Brook zâmbi. Chiar o plăcea uneori. Chiar o plăcea cu adevărat.

*

Vântul i se furişa prin pelerină şi rochie şi i se oprea exact în măduva oaselor. Lila încercă să ţină capul plecat pentru ca borul bonetei să amortizeze cele mai şfichiuitoare bătăi ale vântului, dar urechile tot o dureau de frig. Îşi simţea degetele, îndesate în pelerină, amorţite şi îngheţate. Cel mai cumplit era la picioare. Ploaia lăsase pretutindeni bălţi noroioase şi îi fu imposibil să nu calce în vreo câteva. Astfel că se udase la picioare şi i se făcuseră bocnă la scurt timp după ce plecaseră de la cabană.

Totul, de la degetele de la picioare la spate şi nas, o durea. Nu avea nici cea mai vagă ideea cât merseseră sau cât mai era nevoie să înainteze. O luă pur şi simplu pe urmele lui Brook.

La rândul lui, soţul ei nu părea deloc deranjat de vânt sau de umezeală. Probabil că şi picioarele lui erau îngheţate, faţa îi era arsă de vânt, dar el nu dădea semne că va încetini pasul. Lila nu ar fi recunoscut-o niciodată de faţă cu el, dar hotărârea lui o susţinea pe a ei. Dacă el putea să meargă mai departe, la fel putea şi ea. Dacă el nu se plângea, nu se plângea nici ea.

Cu siguranţă, dinţii care-i clănţăneau şi maxilarul încleştat o ajutau în eforturile de a-şi înăbuşi toate bombănelile care i-ar fi răsărit pe buze. Din păcate, cu gândul la degetele îngheţate de la picioare şi la cât îl ura pe Brook Derring, nu se uita şi pe unde mergea. Observă prea târziu gaura mică ce se căscă în faţa ei. Îi alunecă piciorul, iar ea se chinui să nu-şi piardă echilibrul. Lila se prăbuşi cu faţa înainte, aterizând pe mâini şi ţipând când încheietura ei pocni.

Brook o ridică într-o clipită, învăluind-o în căldura lui şi verificându-i glezna pentru o posibilă leziune, de parcă ar fi fost un copilaş.

— Unde te doare? întrebă el. Apoi, înainte ca ea să apuce să răspundă, el scoase un sunet dezgustat. Dacă aveai nevoie să te odihneşti, trebuia să-mi zici. Ştiam eu că eşti prea tăcută.

— Poate erai mai fericit dacă mă plângeam întruna.

El îi trimise o privire tăioasă cu ochii lui întunecaţi.

— Este o diferenţă între a te plânge şi a ruga ceva. Îşi puse mâna caldă pe glezna ei. Te doare aici?

— Nu. N-am probleme cu glezna. O simţea îngheţată, dar era bine. Încheietura mă doare.

O întinse spre el cu o mică tresărire. Nu credea să se fi rupt, dar durerea nu se liniştise.

— Scoate-ţi mănuşa, spuse el. Apoi se răzgândi. Stai, lasă-mă pe mine.

Dar când încerca să i-o dea jos, ea scoase un şuierat printre dinţi şi se trase înapoi.

— La naiba, înjură el.

— Lasă-mă pe mine să încerc, spuse ea şi trase cu grijă unul dintre degete.

— Nu. N-am ce să-i fac aici. Este mai bine să pui presiune pe ea şi să ne uităm mai bine la han. Poţi să mergi?

Lila îşi dădu seama că rămăsese cocoţată în poala lui, în timp ce el îngenunchease pe drum. Ea dădu să se ridice, iar el îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei ca să o susţină. După ce se ridică în picioare, ea se îndepărtă iute de el. Nu voia să simtă atingerea mâinilor lui.

Nu voia să-şi amintească ce lucruri deşănţate făcuseră împreună.

— Glezna este bine, spuse şi se apăsă cu toată greutatea în ea. Cât mai avem până la ban?

— Mai puţin de doi kilometri.

Lila îşi dori să plângă. Mai avea de mers doi kilometri pe jos şi se simţea deja atât de obosită. Dar clipi ca să-şi reprime lacrimile şi o luă din loc. Brook merse umăr la umăr

cu ea, cu privirea lui scrutătoare aţintită spre ea.

Ar fi vrut să-l muştruluiască, să-l învinovăţească pentru durerea de la încheietură, dar după încruntarea de pe frunte lui, îşi dădea seama că Brook se învinovăţea deja singur.

— Nu te luam cu mine dacă eram sigur că eşti în siguranţă la cabană. Ea nu reuşea să priceapă de ce încă mai numea căsuţa aceea cabană.

— Da, înţeleg de ce ţi-ai face griji. Sunt pe acolo o mulţime de scânduri vechi şi cuie ruginite în care puteam să mă rănesc.

— Ştii că îngrijorarea mea este mai serioasă decât atât. Dacă te-ar găsi Beezle…

— Să mă găsească Beezle? Doamne, nici măcar eu nu ştiu unde sunt. Sigur un hoţ din mahalalele Londrei n-are de unde să ştie.

— Faci o greşeală când subestimezi lumea de prin mahalale. Dacă nu avea o minte ageră şi curaj, Beezle nu mai era mare tâlhar. Ştim deja că are legături în Parlament. Chiar dacă Beezle nu are resursele necesare ca să ne dea de urmă aici, poţi să fii convinsă că membrii Parlamentului au.

Lila se agăţă cu ghetuţa într-o piatră şi se împiedică, nu atât cât să cadă, dar braţul lui Brook i se înfăşură imediat pe după mijloc.

Poate că dacă i-ar fi fost cald, l-ar fi respins. În acest moment însă, era dispusă să se facă prietenă şi cu Necuratul dacă putea astfel să se încălzească.

— Dacă există un membru al Parlamentului care să fi ordonat moartea acestui Fitzsimmons, de ce îşi bate capul cu mine? Am fost martoră la crimă, dar nu l-am văzut pe el. Chiar dacă îl pot recunoaşte pe Beezle, eu nu ştiu pentru cine lucrează.

— Rămâi o problemă nerezolvată. Un om cu ambiţii politice, unul în stare să dispună uciderea altuia, nu o să-şi dorească să lase problemele nerezolvate.

— Astfel că eu o mă ascund toată viaţa? N-ai de unde să ştii sigur că acest Beezle o să-şi toarne angajatorul nici

măcar după ce o să fie prins.

— Nu este un turnător, recunoscu Brook. Dar eu sunt celebru tocmai pentru că am mai convins şi alţi tâlhari, care nu voiau să scoată o vorbă, să-mi dezvăluie secretele lor.

Lila îl privi curios.

— Cum faci asta? Sau nu aş vrea să ştiu?

— Prin diferite încurajări.

Privirea lui rămase fixată pe drumul din faţa lor. Lila nu îl mai rugă să dezvolte. Nu era nevoie. Pe ea nu o convinsese să i se alăture în pat tot prin diferite încurajări? În mod evident, era un om care ştia cum să obţină ceea ce îşi dorea. Cel mai cumplit era că, pentru o vreme, aproape crezuse că îşi dorea şi ea acelaşi lucru. Deşi să înţeleagă cum o femeie putea să nu-şi dorească să fie sărutată şi atinsă de Brook Derring era un adevărat mister pentru Lila.

Nici nu ştiuse că putea să simtă ceea ce o făcuse el să simtă. Nu era vorba doar de plăcerea fizică, deşi, cu siguranţă, aceasta era o parte importantă. Dar o făcea să se simtă de parcă ar fi fost cea mai dorită femeie din lume. El o privea şi o atingea de parcă ar fi dorit-o mai mult decât... ei bine, mai mult decât orice altceva pe pământ. Mai mult decât aerul, apa sau viaţa.

Era ridicol, o născocire a imaginaţiei ei. Permisese emoţiilor să-i înceţoşeze celelalte simţuri, ca pe vremea când era o copilă şi citea poezii de dragoste şi legendele regelui Arthur, cu povestea de dragoste dintre Guinevere şi Lancelot. După ce o descoperise pe Lila citind cu nesaţ povestea lui Arthur pentru a treia noapte la rând, guvernanta îi subliniase că dragostea dintre Lancelot şi Guinevere nu se terminase prea bine.

Lecţia părea să fie că emoţiile puternice îţi făceau doar necazuri.

Lila credea în asta mai mult ca oricând. Trebuia să-şi ţină în frâu emoţiile pentru Brook Derring sau se va îndrăgosti fără speranţă de el. Problema era că nu avea nici cea mai vagă idee cum să împiedice o asemenea turnură a lucrurilor. Dacă el s-ar fi purtat doar ca un tiran dominator, aşa cum făcuse de dimineaţă, când o ameninţase că o va

scoate afară îmbrăcată doar în rochie, poate că ar fi reuşit să-l urască.

Dar el tot insista să o prindă de fiecare dată când cădea, să salveze pisoi şi să o sărute până se pierdea cu firea. Chiar şi atunci când era insuportabil, o făcea dintr-un motiv bine întemeiat. Voia să o protejeze. Lila nu era Guinevere, dar nici zidurile de apărare ale Lilei nu puteau să rămână neclintite în faţa unui asemenea asalt.

Cel mai rău lucru, de parcă toate acestea nu ar fi fost şi aşa suficient de rele, era că lui nu părea să-i pese. Nu o prindea şi nici nu o proteja pentru că era îndrăgostit de ea. O făcea pentru că acesta era felul lui de a fi. Lila şi-ar fi dorit să creadă că acţiunile îi erau dictate de simţul datoriei, dar cum se potrivea datoria în povestea cu pisica şi pisoii? Cum explica datoria faptul că el o învelise cu o seară înainte ca să nu se răcească?

Afurisit om. Dacă ar iubi-o numai puţin!

Dar, fireşte, ea distrusese totul. Aşa cum distrusese orice altceva în viaţa ei. Îndepărtase toţi prietenii pe care îi avusese vreodată. Se considerase mai bună decât oricare bărbat care îi ceruse vreodată mâna. Şi îşi mâhnise mama cheltuind prea mult, respingându-şi prietenii şi refuzând să se mărite cu bărbatul pe care mama îl alesese pentru ea.

Şi apoi, mama ei murise.

Prea târziu, Lila îşi dăduse seama că viaţa era un lucru efemer. Înţelese abia la sfârşitul vieţii mamei ei că bunătatea şi compasiunea erau mai de preţ decât frumuseţea sau sarcasmul tăios. Când zăceai pe patul de moarte, nimănui nu-i mai păsa dacă fuseseşi o frumuseţe răpitoare sau respinseseşi o jumătate de duzină de cereri în căsătorie. Dacă nu aveai nici prieteni, nici dragoste, mureai de unul singur.

Mama Lilei nu murise singură. Lila nu plecase nici măcar o clipă de la căpătâiul ei, iar Colin venise să o vadă cât putuse de des.

Dar tatăl ei ţinuse distanţa. Lila voise să creadă că o făcuse pentru că boala soţiei îi sfâşia inima. Mult târziu, aflase că ducele începuse deja să-şi curteze viitoarea soţie.

Nu o iubise niciodată pe ducesă. Căsătoria lor fusese doar alianţa dintre două familii mari, nimic mai mult.

La început, Lila jurase că nu se va mărita niciodată. Era un jurământ ridicol, căci după anul în care ţinuse doliu, oricum nu mai fusese invitată la niciunul dintre evenimentele din sezon. Toate „prietenele” de pe vremuri se căsătoriseră, iar noului val de debutante nu-i păsase de ea nici cât negru sub unghie. Decizia tatei de a se însura din nou, când răposata lui ducesă nici nu fusese înmormântata bine, provocase un fel de scandal, ceea ce însemna că ducele de Lennox nu se mai regăsea în fruntea multor liste de invitaţi.

Tatălui ei nu-i păsase. Avea de acum o nouă ducesă care să-l ţină ocupat.

Lila fusese cea care suferise. Se simţise singură şi exasperată de noua căsnicie a tatălui ei. Nu se obosise să-şi ascundă antipatia faţă de mama vitregă, iar astfel, fusese oarecum condamnată la exil.

Acum, contrar tuturor aşteptărilor, era măritată cu unul dintre bărbaţii pe care îi respinsese. Numai că el nu o mai voia, iar ea risca realmente să fie ucisă sau lăsată deoparte prin anularea căsniciei.

Lila nu ştia sigur ce opţiune era mai rea.

Înălţă capul la auzul unui tropot de copite. Pe drum, o trăsură înainta valvârtej spre ei. Brook o trase spre marginea drumului, folosindu-şi corpul ca să o ferească de stropii de noroi. Îşi ridică pălăria spre vizitiu şi îşi văzu de drum.

Când hanul se ivi în zare, Lila mai-mai că voi să sară în sus de uşurare. Încheietura rănită îi trimitea senzaţii ascuţite de durere prin braţ şi îşi simţea mâna grea şi umflată. Brook o ajută să traverseze curtea noroioasă a hanului, cu mirosul ei înţepător de bălegar de cal, şi să intre în sala comună şi caldă. Căldură i se păru aproape înăbuşitoare după vântul biciuitor din ultimele două ore. Brook discută cu hangiul şi solicită un separeu. În cele din urmă, ea reuşi să se aşeze lângă foc şi să-şi încălzească trupul care tremura din toate încheieturile.

Hangiul promise că va reveni cu ceai şi prăjituri, apoi îi lăsă singuri. Brook se aşează lângă Lila.

— Lasă-mă să-ţi văd încheietura.

Lila şovăi, dorindu-şi să o ţină aproape şi ferită, dar până la urmă, o întinse pe masă.

Brook ridică mâneca pelerinei şi apăsă uşor vârful mănuşii. Ei i se tăie răsuflarea de durere.

— Fir-ar să fie!

— Îmi pare rău!

— Aş vrea să văd dacă nu te apuci să înjuri şi tu când o să-ţi scoatem mănuşa. Ori ai o entorsă urâtă la încheietură, ori ţi-ai rupt-o.

Lila aruncă o privire spre mănuşa ei. Ţesătura se lărgise uşor ca să se ajusteze pe încheietura umflată. Ea avusese dintotdeauna încheieturi subţiri şi graţioase. Faptul că una dintre încheieturi i se făcuse dintr-odată dublă o nelinişti.

— Vrei să o fac eu sau ai vrea să încerci tu?

Lila se uită atent la mânuşă.

— Mă ocup eu.

Cu mâna bună, trase de degetele mânuşii, tresărind când încheietura păru să o doară şi la cea mai delicată mişcare. Se opri când durerea ameninţă că o va face să izbucnească în lacrimi şi închise ochii. Era epuizată după mersul prin frig, aproape fără să fi mâncat nimic, iar acum trebuia să se chinuie şi cu mănuşa. Într-un sfârşit, reuşi să o scoată şi o lăsă să cadă pe masă. Brook îi luă mâna într-a lui, răsucind-o pe o parte şi pe alta.

— Iartă-mă, spuse el, apăsându-şi uşor degetele pe carnea umflată, apoi întorcându-i încheietura încolo şi-ncoace.

Lila îşi muşcă buza ca să înăbuşe un urlet de durere, dar senzaţia era suportabilă. Brook nu voia să-i facă niciun rău. El tresări când ea scoase un suspin plin de suferinţă şi o atinse cu o asemenea blândeţe, încât ai fi zis că Lila era o vază de Sevres.

— Nu este ruptă, afirmă el în cele din urmă. Adică nu cred să fie. Dacă este, fractura este minoră.

— Sigur doare de parcă ar fi.

Cu un zâmbet ironic în colţul gurii, el ridică privirea spre ea.

— Ţi-ai rupt vreodată un os?

— Nu.

— Atunci, eşti expertă. Te doare pentru că ai făcut o entorsă. Urâtă. Trebuie să-i cer proprietarului feşe din in ca să te bandajez. Cu cât o mişti mai puţin, cu atât o să fie mai bine în următoarele zile.

Lila dădu din cap, dorindu-şi să se fi rănit la încheietura stângă, nu la cea dreaptă. Era greu să mănânci sau să bei ceai cu stânga. Îţi trebuia abilitate.

— Am întrebat de o cabrioletă şi un cal, ca să ne ducă înapoi băiatul cu corespondenţa, dar cabrioleta are un arc stricat, iar trăsura care a trecut pe lângă noi a închiriat ultimii cai odihniţi. O să întreb dacă hangiul are o cameră disponibilă.

— Camere?

Lila simţi cum i se înseninează ziua. Putea să doarmă astă-seară într-un pat confortabil şi să mănânce o cină în toată regula. Poate că hanul avea şi o baie pe care să o folosească.

— Cameră. Avem nevoie doar de una.

Fireşte, el va insista să închirieze doar o cameră. Dar o făcea ca să o protejeze sau pentru că voia să o aibă aproape?

— Cât rămânem aici, trebuie să ne ţinem departe de ochii lumii. Eu aş prefera să revenim la cabană diseară, dar aş fi o brută dacă te-aş pune să te întorci când ai dureri atât de mari.

Lila îşi reprimă dorinţa de a-i da o replică usturătoare şi a-i spune că oricum era o brută. Îi va accepta bunătatea cu graţie. Poate chiar rămâneau la han până ce era prins acest Beezle şi se descoperea cine îl angajase. Pentru ea, hanurile fuseseră doar scurte opriri în mijlocul unei călătorii, însă, în comparaţie cu şandramaua în care Brook o ascunsese, camerele de aici erau un adevărat lux.

— O!

Lila se încruntă îngrijorată.

— Nu vrei să rămâi?

— Ba da, spuse ea. Doar că mi-am amintit de pisică şi de pisoii ei. Sper să nu le fie prea frig sau foame în seara asta.

Brook se uită la ea, focul făcând ca ochii lui întunecaţi să capete nuanţele mahonului lustruit.

— Îţi faci griji pentru o pisică?

Când o spunea aşa, părea într-adevăr un lucru foarte prostesc.

— Eu îmi închipui că o să fie bine.

Brook se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele pe piept. O privi atât de mult timp, că ea începu să se foiască pe scaun. Din fericire, fură întrerupţi de o bătaie rapidă în uşă şi de hangiul căruia Brook îi spunea domnul Nicholson şi care le aduse ceai fierbinte şi o farfurie cu sendvişuri şi prăjiturele. Brook întrebă de o cameră, iar bărbatul îi asigură că o avea liberă pe cea mai bună. Oferea oare vreodată un hangiu o cameră care să nu fi fost cea mai bună? Acesta plecă numaidecât, ca să le ceară cameristelor să o pregătească.

Lila întinse mâna stângă după ceainic şi îl apucă destul de neîndemânatic. Spre surprinderea ei, Brook o dădu la o parte şi turnă chiar el ceaiul, întrebând-o dacă voia lapte sau zahăr. Nu voia nici una, nici alta şi nu mai pierdu vremea să sufle înainte de a sorbi din licoarea fierbinte.

Dacă mama ei ar fi văzut-o acum din cer, ar fi fost tare nemulţumită să-şi vadă fiica bându-şi ceaiul pe nerăsuflate, ca o slujnică oarecare. Lilei îi era prea foame ca să-i mai pese. După ce sorbi din ceaiul fierbinte, înşfăcă o prăjitură şi luă o îmbucătură zdravănă. Era atât de delicioasă, încât o termină dintr-o altă muşcătură şi se întinse să mai ia una.

Doamne, cât îi lipsiseră aceste mici delicatese.

Lui Brook fie nu-i era la fel de foame, fie era mai manierat, pentru că nu se grăbi să-şi aleagă un sendviş şi aşteptă să i se răcească ceaiul înainte de a-l sorbi. Lila ştia

că o privea cu ochii lui de şoim, dar nimic nu mai conta pentru ea. Nu era de parcă şi-ar mai fi făcut iluzii că era o doamnă cuviincioasă după tot ce îi făcuse cu o seară în urmă.

Ajunsese deja la a treia prăjitură şi era cât pe ce să se înfrupte din ea, când Brook se ridică şi îi mai puse ceai.

— Am lăsat deschisă uşa de la bucătărie, spuse el.

— Poftim? întrebă Lila cu gura plină.

Aproape că putea să audă vocea mamei rugând-o să nu mai vorbească cu gura plină şi să-şi ceară scuze.

— Pentru pisici, spuse el, apoi ridică ceainicul. Dacă se face rece sau plouă, bucătăria este deschisă. Nu o să aibă foc, dar măcar o să fie înăuntru. El aruncă o privire spre farfurie. Ai mâncat toate prăjiturile. Se uită lung la el, uluită şi incapabilă să-şi ceară scuze. O să cer să ne mai aducă.

El se duse la uşă, iar ea îşi înghiţi îmbucătura dulce. Nu mai putea să-i simtă gustul. Nu mai simţea nici durerea de la încheietură. Capul i se învârtea, iar inima îi bătea de să-i sară din piept.

Cu mult înainte ca ea să se fi gândit la pisici, el avusese grijă să le lase bucătăria deschisă. Nu i se păruse o prostie faptul că pomenise de pisică şi pisoi. Probabil că se întreba de ce se gândise la ei atât de târziu.

În timp ce Lila se uită cum Brook vorbeşte cu hangiul, cu capul plecat ca să-l poată privi pe bărbat în ochi, umerii lui laţi ferind-o de privirile indiscrete, un lucru îi deveni perfect clar.

Era îndrăgostită de Brook Derring.

Capitolul 14

Brook îşi propuse ca astă-seară să o lase pe Lila singură. Va rămâne în sala comună ca să asculte discuţiile călătorilor şi ale localnicilor deopotrivă şi se va întoarce în dormitor când va fi aproape sigur că ea a adormit. O durea

încheietura, iar plimbarea aproape că o epuizase. El nu se gândise cât de puţin mâncase în zilele dinaintea sosirii la cabană şi în cele cât rămăseseră acolo.

Desigur, ea nu se plânsese niciodată de foame. De fapt, se plângea foarte puţin, ceea ce era un lucru mai degrabă neaşteptat. Crezuse că va considera că toate lucrurile şi toţi oamenii, inclusiv el, erau sub rangul ei.

Aceasta era Lila pe care şi-o amintea.

Nu o cunoştea pe această nouă Lila, care îşi înăbuşea lacrimile când se simţea rănită, care îşi făcea griji pentru pisicile fără stăpân şi care se îmbujora ca un trandafir când o atingea.

Nu voia să o cunoască pe această Lila. De fapt, credea că era o decizie înţeleaptă să ia puţină distanţă. Din păcate, i se păruse o idee bună până să o audă cerându-i slujitoarei să-i aducă apă fierbinte şi o scăldătoare. Acum, în loc să asculte conversaţia celor doi bărbaţi care poposiseră aici în drumul lor de la Londra la Bridgwater, se gândea la Lila, udă şi goală.

Îşi închipui cum intră din greşeală peste ea, văzând-o cum se ridică din cadă, cu apa prelingându-i-se peste mugurii de un trandafiriu palid ai sânilor superbi. Cum îi atinge, apoi lăsându-şi mâna să coboare spre adâncitura taliei şi spre linia şoldului.

Şi apoi, dacă nu înceta să-şi tot închipuie ce ar fi urmat, risca să se facă de ruşine în sala comună. Brook sorbi din bere şi se concentră pe gustul acru. Era de-a dreptul îngrozitoare şi chiar avea ceva experienţă cu berea proastă de pe vremea când îşi petrecea mai tot timpul prin distileriile de gin de pe Tooley Street.

— Se zice, spuse unul dintre londonezi, făcându-l pe Brook să întoarcă privirea spre el, că agenţii de pe Bow Street s-au străduit să dea de urmele găştilor din Covent Garden.

— I-am văzut cu ochii mei, încuviinţă celălalt, un bărbat robust cu părul roşiatic şi aspru. Cunosc o maică stareţă din Covent Garden şi i-am făcut o vizită azi-noapte. Jumătate dintre bărbaţii de pe străzi erau foarte agitaţi,

căutând una sau alta dintre ascunzători ca să nu-i înhaţe agenţii.

— Un om respectabil nici nu poate să se mai distreze cu atâţia agenţi prin preajmă, spuse prietenul lui paşnic.

Brook nu credea că vizita la o maică stareţă – numele de cod folosit pentru matroanele de bordel – putea să fie calificată drept activitate respectabilă în cele mai multe cartiere, dar era foarte interesat de haosul în care se cufundaseră cel mai probabil Seven Dials şi alte zone învecinate.

Beezle era marele tâlhar de acolo. Dacă agenţii îl prinseseră, era imposibil să nu se creeze dezordine, din moment ce alţi bandiţi se vor lua la întrecere pentru poziţia lui. Pe de altă parte, îi mai văzuse nu doar o dată pe agenţi urmărind nişte piste false. Beezle avea o duzină de ascunzători. Putea să aştepte până plecau oamenii legii.

— Întrebarea mea, interveni roşcatul, este unde naiba o fi sir Brook? Fitzsimmons, parlamentarul ăla, a fost înmormântat acum câteva zile şi s-au pus gardieni care să-i ţină la distanţă pe hoţii de morminte. S-a spus că Derring îl căuta pe criminal, dar acum el pare că a dispărut, iar agenţii lui umblă de colo până colo fără nicio noimă.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs. Brook sorbi din bere. De obicei, oamenii credeau că el făcea parte dintre agenţii de pe Bow Street, dar, chiar dacă lucra adesea cu ei, nu lucra pentru ei. El era detectiv, şi chiar unul foarte independent de Bow Street.

— Am auzit că şi-a pus pirostriile şi s-a retras la ţară să se relaxeze puţin. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

Cuvintele fură rostite de bărbatul pe care Brook nu putea să-l vadă foarte bine.

Poate că Brook şi-ar fi dat ochii peste cap şi s-ar fi mutat la altă masă, pentru a asculta şi alte conversaţii, dar era deranjat de un mic detaliu. Deşi căsătoria lui nu era vreun secret, rămăsese cu impresia că plecarea lui din Londra trecuse neobservată. Dacă cei doi bărbaţi ştiau deja că el părăsise Londra şi se retrăsese la ţară, cine altcineva mai ştia?

Probabil cel mai bun loc în care să se ducă era Northbridge Abbey, moşia familiei lui. Marlowe şi Dane erau acolo cu copiii lor. Chiar dacă Brook ştia că Marlowe se putea descurca foarte bine de una singură, îşi făcea griji pentru ceea ce se putea întâmpla dacă Beezle le lua familia prin surprindere. Ceru imediat hârtie şi o pană să scrie repede o misivă prin care să-i pună în gardă şi pe care să o trimită cu următorul poştalion care se ducea în direcţia aceea.

Unde mai putea să-i caute Beezle? Familia Derring avea proprietăţi prin toată ţara. Cele mai multe se aflau în nord şi în vest. Aveai nevoie de mai multe zile ca să ajungi la oricare dintre aceste moşii. Mai aproape de Londra se aflau doar Northbridge şi acest ţinut oarecum rustic, folosit de tatăl lui pentru vânătoare şi agricultură. Brook îşi încordă mâna pe pană. Beezle nu-l va găsi niciodată aici. Totuşi, avu o presimţire.

Sala comună era aproape pustie în clipa în care Brook îşi făcu drum spre dormitorul pe care îl împărţea cu Lila. Era târziu şi se mişcă încet, să nu o trezească, atunci când intră. În cameră era întuneric, dar zări o mişcare lângă foc. Lila se întoarse şi îl privi. Avea părul lung şi negru ca pana corbului desfăcut, coborând în onduleuri pe spate şi ajungând până la talie. Purta o cămăşuţă, un veşmânt simplu, pe care îl putea îmbrăca fără alte ajutoare. Era un veşmânt subţire, făcut dintr-un material foarte fin.

Brook desluşi fără niciun efort conturul corpului ei, subliniat de licăririle focului.

Când o văzu, se opri în pragul uşii, apoi închise uşa încet şi o încuie.

— Am stat prea mult în baie, îi explică ea. Încă nu mi s-a uscat părul.

— Credeam că dormi.

Ea dădu din cap.

— Chiar mă întrebam dacă o să aştepţi să adorm, ca să nu mai fie nevoie să vorbeşti cu mine.

Brook dădu să traverseze încăperea, dar se opri la jumătatea drumului.

— De ce crezi că nu vreau să vorbesc cu tine?

Ea întoarse privirea spre foc, trecându-şi o mână prin părul bogat ca să verifice dacă mai era ud.

Brook se aşeză pe pat şi îşi scoase cizmele.

— Este evident că nu mă placi, spuse ea după o tăcere lungă. Ştiu şi de ce.

Oare de ce afirmaţia ei îl făcu să se simtă sugrumat de vină?

— Nu este ca şi cum tu m-ai plăcea pe mine, spuse el defensiv. Căsnicia asta nu este una din dragoste.

— Într-adevăr, nu a fost.

El se ridică şi făcu un pas spre ea, apoi rămase încremenit pe loc. Nu o înţelegea. Nu înţelesese niciodată femeile ca ea.

— Chiar mi-aş dori să vorbeşti despre asta, spuse ea. Mi-ar plăcea să lămurim odată lucrurile şi să nu le mai lăsăm să plutească aşa între noi, ca un zid mare şi invizibil.

Frustrat, Brook îşi trecu o mână peste barba nerasă de pe obraz.

— Iar mie mi-ar plăcea să spui ceva care să aibă sens. Despre ce să vorbim?

Ea ridică privirea spre el, cu ochii de culoarea chihlimbarului.

— Despre noaptea în care m-ai cerut de soţie.

Durerea îl luă cu asalt, nuanţată de urme de stânjeneală. Era şocat de faptul că încă mai suferea din cauza celor întâmplate în noaptea aceea. Credea că nu-i mai păsa de multă vreme.

Dar pentru o clipă, se simţi din nou tânărul de douăzeci şi patru de ani, naiv, plin de speranţă şi atât de extraordinar de prost.

— Ce-ar mai fi de spus? Te-am cerut de soţie. Tu ai spus nu.

El ridică un pahar de pe masă şi îl umplu cu vin.

În timp ce el sorbi, Lila îşi mângâie din nou părul, iar el urmări cum degetele ei palide treceau agale peste şuviţele negre.

— Eu nu-mi amintesc lucrurile chiar aşa. Din câte îmi

amintesc eu, tu mi-ai cerut să fug cu tine. Credeai că o să fiu de acord cu asta?

Furia adormită răbufni din nou înăuntrul lui. Strânse în mână paharul de vin, apoi îl izbi direct în perete, urmărind cum paharul se sparge în mii de cioburi, iar vinul roşu se prelinge în linii subţiri pe lambriurile de lemn.

Trase adânc aer în piept şi se frecă la ochi.

— Îţi cer scuze.

— Nu, eu îţi cer scuze.

El se ridică, părând că nu ştia sigur unde să-şi pună mâinile. O zări cum dă să se apropie de el, apoi şovăie şi îşi împreunează mâinile în faţă. Era evident că habar nu avea cum focul îi făcea cămăşuţa să fie aproape transparentă.

Brook îşi întoarse privirea. Nu era momentul să se lase copleşit de dorinţă, mai ales când dorinţa îi era amestecată cu furie.

— De ce îţi ceri scuze? Tu n-ai aruncat nimic.

— Îţi cer scuze pentru cum m-am purtat în trecut. Te-am indus în eroare. Ştiam că eşti îndrăgostit de mine şi te-am lăsat să crezi că aş fi simţit acelaşi lucru pentru tine.

El o ştiuse. Îşi dăduse seama de asta în noaptea aceea în care, până la urmă, îl respinsese. Dar cuvintele rostite de pe buzele ei parcă îl eliberară de ultimele rămăşiţe ale furiei care îl măcinase. Poate că asta îşi dorise, de asta avusese nevoie în tot acest timp, de acele scuze.

— Iar tu taci. Ea îşi încrucişă mâinile sub sâni. Nu mă ierţi.

Nu o ierta.

— Crezi că doar pentru că spui „vai, am greşit”, iert şi uit? Acum se presupune că ar trebui să am încredere în tine? Ar trebui să cred că te-ai schimbat cu adevărat?

— Ai putea să-mi dai o şansă.

Brook ignoră felul în care ea îl privi pe sub gene, aerul de vulnerabilitate din ochii ei. Era mai bine să fie ea cea vulnerabilă, nu el.

— Eram îndrăgostit de tine, şuieră el printre dinţi, cu o voce atât de categorică, încât ea făcu un pas în spate, chiar dacă el nu dădu să se apropie. Poate că eram tânăr şi

prost, dar asta nu însemna că nu mă puteam îndrăgosti.

Ea închise ochii, cu trăsăturile încremenite de regret.

— Ştii când m-am îndrăgostit prima dată de tine?

Ea clătină din cap, chiar dacă el nu aşteptase şi nici nu-şi dorise un răspuns.

— La primul bal organizat în sezonul acela. Nu-mi doream să mă duc la niciunul dintre evenimentele sociale. Aş fi preferat mai degrabă să stau şi să chefuiesc cu prietenii mei din şcoală sau să explorez una dintre mahalale. Încă de atunci eram intrigat de crime şi pedepse. Obişnuiam să-mi petrec adesea ore în şir la Old Bailey, urmărind procesele. Nu pentru că aş fi simţit vreo plăcere perversă uitându-mă la nenorocirile altora, ci pentru că voiam să ştiu cum îi prindeau anchetatorii sau agenţii pe hoţi şi criminali.

— Chiar şi atunci ştiai cine eşti, spuse ea, iar el putu să citească admiraţia ei în zâmbetul pe care i-l trimise. Nu erai un om care să-şi fi dorit să participe la baluri. De ce participai?

— Mama poate fi foarte convingătoare. Ne târa pe mine şi pe Dane la cât mai multe evenimente. După ce te-am văzut, n-am mai avut nevoie să fiu târât cu forţa.

Lila clătină din cap.

— Brook, nu.

Se apropie de ea, până ce ajunse să-i simtă mirosul discret al săpunului floral de pe piele.

— De ce? Te doare când un bărbat îţi spune că îi păreai frumoasă? Îmi amintesc rochia pe care o purtai. Cât de jalnic este asta? Era făcută din mătase aurie cu floricele roşii şi aveai o panglică stacojie împletită în păr. Ai dansat fiecare dans. Am vrut să te invit, dar nu fuseserăm încă prezentaţi. Am rectificat situaţia în noaptea următoare la teatru. Mai ţii minte?

Ea clătină din cap.

— A fost nevoie de ceva manevre speciale să o conving pe mama să trecem pe lângă loja ducelui de Lennox de la King’s Theatre. Ne-a luat mult timp să ne croim drum înăuntru, din moment ce era plină ochi cu

pretendenţii tăi.

— Brook, te rog…

— Am aşteptat până mi-a venit rândul, iar zâmbetul pe care mi l-ai schiţat m-a făcut să simt că plutesc o săptămână întreagă. Sunt sigur că era zâmbetul pe care i-l trimiteai oricărui bărbat, dar am reuşit să mă conving că pe acela mi l-ai trimis doar mie. M-am convins că eram special pentru tine.

Ea îşi acoperi faţa cu mâinile.

— De ce faci asta?

— Ai spus că vrei să lămurim lucrurile. Nu asta ai vrut să auzi? Cum eu m-am purtat ca un căţeluş îndrăgostit până peste urechi, visând cu ochii deschişi la tine? Cum am participat la fiecare bal, în speranţa de a prinde un dans cu tine? Cum mă gândeam la tine zi şi noapte, cum făceam planuri de nuntă şi căsnicie şi chiar găsisem nume pentru copiii noştri?

— Nu, vocea ei răsună slăbită şi deznădăjduită.

— Apoi, într-o seară, era probabil a treia oară când dansam cu tine, mi te-ai adresat cu „domnule Derring” şi ai făcut un comentariu care, sunt sigur, nu a însemnat nimic pentru tine.

— Nu-mi spune ce-am zis.

Ea se întoarse şi rămase cu spatele la el.

O apucă de umeri şi o întoarse cu faţa.

— Tu ai vrut asta. Ai măcar amabilitatea de a mă asculta.

— În timp ce te umileşti din nou? Nu!

— Care este problema? Nu vrei să auzi despre dragostea şi devotamentul meu nepieritoare?

— Am spus că-mi pare rău. De ce mă chinui?

— Te chinui? Asta fac? Ce cruzime din partea mea, să nu mă gândesc la sentimentele tale delicate.

Ea îşi întoarse privirea, iar el o scutură până ce părul i se revărsă peste umeri.

— Mi-ai spus: „Domnule Derring, spune-mi că o să fugi cu mine. Nici nu a început bine sezonul, iar eu sunt deja atât de obosită de parada balurilor, a seratelor şi

petrecerilor”.

Ea tresări, de parcă a-şi auzi propriile cuvinte era ceva care îi provoca durere. El ştia cum sunau, cum aproape sigur sunaseră atunci – fals, stupid şi răzgâiat. Doar că el fusese prea naiv ca să le audă în această notă. Crezuse că îi vorbise serios.

— Îţi aminteşti noaptea în care te-am sărutat prima dată? întrebă el.

— Desigur.

— În sfârşit, ceva ce-ţi aminteşti.

— Îmi amintesc că a fost la balul Vanbrughs şi m-ai condus afară în grădină.

— Nu te-ai împotrivit.

Ea clătină din cap.

— Îmi plăcea pericolul. Îmi plăcea perspectiva unui sărut.

El îi cuprinse mâinile într-ale sale. Îi era frig. În ciuda faptului că stătuse în faţa focului, mâinile îi erau ca de gheaţă.

— Poate că nu eram îndrăgostită de tine, dar nu înseamnă că nu te consideram chipeş.

El râse, o reacţie la care ea nu se aşteptase. Făcu ochii mari şi încercă să-şi elibereze mâinile. El nu îi dădu drumul.

— Asta ţi-ai spus în toţi anii ăştia?

Ea îşi scutură mâinile, încercând totuşi să scape din prinsoarea lui.

— Nu. La drept vorbind, m-am gândit rareori la tine.

— Iată ceva ce chiar cred, spuse el. În sfârşit, nişte sinceritate şi din partea ta. Când te aud recunoscând asta, aproape că sunt tentat să cred că te-ai schimbat. Dar nu m-ai sărutat în noaptea aia pentru că-ţi păream chipeş. M-ai sărutat pentru că ai vrut să-l faci gelos pe vicontele Ware. Ştiai că o să ne urmărească până în grădină şi ai vrut să vadă când te sărutam.

Obrajii ei se colorară într-un roşu aprins.

— Acum să vedem cât eşti de sinceră.

— Bine. Ai dreptate. Uitasem de vicontele Ware.

Brook o apucă de bărbie.

— El te-a sărutat vreodată?

Ochii ei erau rotunzi şi mari când încuviinţă din cap.

— Mai bine decât mine? Fii sinceră.

Fruntea îi era brăzdată de o încruntare.

— Atunci sau acum?

El îi eliberă bărbia râzând.

— Asta răspunde la întrebarea mea.

— Brook, nimeni nu m-a sărutat vreodată aşa cum o faci tu acum.

Se înşela amarnic dacă avea impresia că afirmaţia îi va topi inima.

— Ce ghinion pentru tine. Eu am sărutat multe femei, iar aproape fiecare dintre ele ştia mai multe despre arta asta decât ştii tu.

O străfulgerare îndurerată apăru în privirea ei, iar el îşi regretă numaidecât cuvintele. Nu avea cum să-şi aline durerea nici dacă o rănea. O ştia mult prea bine, dar acum nu mai putea să-şi ia cuvintele înapoi.

— Pe atunci sărutasem puţine femei preţioase, însă niciuna ca tine. Nu ştiu cum de mi-am făcut curaj să îndrăznesc să te ating măcar. Tremuram ca un soldat tinerel care tocmai apucase să guste pentru prima dată din senzaţia unui câmp de luptă. Îmi doream, cu atâta disperare, să te sărut la perfecţie, să-ţi arăt ce simţeam fără a mă mai folosi de cuvinte.

— Te rog.

Acum îl implora.

— Mi s-au tăiat genunchii după sărutul acela, eram atât de buimăcit, încât ai fi zis că valsasem, şi abia dacă am reuşit să-mi mai opresc cuvintele. Mai ştii ce ţi-am spus?

Ea încuviinţă din cap, ştergându-şi o lacrimă cu podul palmei.

— Am spus: „Scumpa mea Lady Lila, te iubesc. Mai mult decât propria-mi viaţă. Dacă vei încuviinţa să devii soţia mea, mă vei face cel mai fericit bărbat din lume”.

— Este o cerere minunată în căsătorie, spuse ea. Orice femeie ar fi mai mult decât norocoasă ca un bărbat

să-i spună asemenea cuvinte. Vorbesc serios, Brook.

— Vorbeşti serios acum, dar pe vremea aceea cuvintele nu însemnau nimic pentru tine.

— Trebuie să înţelegi…

— Să înţeleg? Că ai auzit zeci de asemenea cereri? Că totul era un joc pentru tine? Că erai răsfăţată, egoistă şi superficială? Înţeleg, Lila. Te-aş putea poate ierta pentru toate astea, dar nu te pot ierta pentru răspunsul tău.

— Răspunsul meu? N-am spus niciodată da! Nu ţi-am permis niciodată să te duci la tata.

— Atunci ce ai spus?

Ea strânse din buze.

— Nu-mi amintesc.

— Ai spus: „Desigur”.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Ba da.

Ea scoase un suspin.

— Atunci am spus-o pentru a te împiedica să mai continui, nu ca să accept. Probabil că voiam să mă întorc înăuntru şi să-i dau vicontelui Ware şansa de a-şi arăta gelozia.

El îşi înclină uşor capul.

— Vrei să mă simt ruşinată acum pentru cum m-am purtat atunci? Foarte bine. Îmi este ruşine. Schimbă asta cu ceva lucrurile? Nu. Nu pot să dau timpul înapoi, Brook. Dacă aş putea, aş face-o.

— Şi ce ai spune?

Ea se opri doar cu o secundă prea mult.

— Fii sinceră. Ce ai spune, Lila?

— Aş spune da! Ea ridică privirea spre ei, cu ochi neînfricaţi şi înflăcăraţi. Ştiu că nu mă crezi.

— Ai fi putut măcar să-mi zici să nu mă duc la tatăl tău. Puteam să evit toată umilinţa de după.

— Şi dai vina pe mine pentru că nu eşti conte? Şi dacă aş fi spus da, tata ar fi spus nu. Nu ai titlu. Ai avut foarte puţine şanse să moşteneşti vreodată un titlu.

— Iar acum, că fratele meu are un fiu, am cu atât mai

puţine.

— Mie nu-mi pasă de asta. Nu-mi doresc un titlu.

— O, chiar aşa? Nu mi-ai spus chiar tu acum câteva zile că nu eşti Lady Derring?

Ea nu răspunse. Şi oricum, ce răspuns ar fi putut să-i dea?

— Nu eram suficient de bun pentru tine nici atunci şi nu sunt suficient de bun pentru tine nici acum. Poate că aş fi renunţat după refuzul tatălui tău, continuă el înainte ca ea să se mai apere cu ceea ce ar fi fost doar nişte scuze lamentabile. Doar că mi-ai cerut să fug cu tine. Am bănuit că ştiai de la bun început că tatăl tău nu o să accepte niciodată ca fiica lui să se mărite cu un al doilea fiu, modest, şi tocmai de aceea mi-ai cerut să fug cu tine.

Ea îşi mai şterse o lacrimă.

— Îmi pare rău. De câte ori trebuie să ţi-o spun?

— Nu trebuie să o spui. Dar ai vrut să ştii de ce nu te iert. Nu există suficiente scuze pe lume pentru ceea ce ai făcut.

— Am făcut o greşeală.

O apucă de umeri.

— Ai râs de mine când te-am rugat să fugi cu mine. M-ai distrus.

— Nu am vrut să fac asta.

— O, atunci gata, am rezolvat totul.

— Nu, ceea ce vreau sa spun este că nu am înţeles ce simţeai atunci. Nu mă îndrăgostisem niciodată. Nu înţelegeam ce însemna, cum te făcea să fii vulnerabil.

— Şi înţelegi acum?

— Da.

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar el simţi cum inima i se strânge inexplicabil în piept. Felul în care îl privea îl făcu să-şi dorească să o ia în braţe şi să o sărute până îi urla numele, chiar dacă în clipa aceea o dispreţuia mai mult ca oricând. Se agăţă de dispreţ şi îşi înăbuşi dorinţa.

Brook arcui indiferent o sprânceană.

— Şi, până la urmă, de cine te-ai îndrăgostit? Sau au fost mulţi?

Ea râse cu amărăciune.

— De un singur bărbat.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Ard de nerăbdare să aflu. Cine este nefericitul?

Ea coborî privirea, apoi îşi ridică ochii până când el zări lacrimile scăpărând pe genele ei.

— Tu.

Brook făcu un pas înapoi.

— Asta e vreun fel de glumă?

— Aş vrea eu. În ultimele zile, m-am îndrăgostit de tine.

— De ce?

Cuvântul răsună mai aspru decât intenţionase iniţial.

— Crezi că am vrut să mă îndrăgostesc de tine, de un bărbat care mă urăşte, şi mă urăşte pe bună dreptate? Nu am vrut să te iubesc. Am încercat să nu se întâmple. Am încercat să mă împotrivesc când m-ai salvat din Seven Dials, când te-ai însurat cu mine, când n-ai ţipat la mine, chiar dacă ţi-am stricat apartamentul.

El izbucni în râs.

— Am vrut să ţip.

— Atunci, ar fi trebuit să o faci! Poate că asta ar fi pus punct îndrăgostirii mele. În schimb, m-ai sărutat, te-ai luptat cu Beezle pentru mine şi m-ai dus în dărăpănătura aia pe care o numeşti cabană.

— Exact! Nu sunt vreun prinţ care să te ducă într-un castel.

— Iar eu nu sunt atât de superficială încât să mă las fascinată de o casă frumoasă, nu mai sunt. Dacă nu ţi-ai dorit să te iubesc, de ce te-ai culcat cu mine? De ce m-ai atins şi m-ai făcut să simt lucruri pe care nu le-am mai simţit niciodată? M-ai făcut să te doresc şi apoi, exact când eram mai tulburată ca niciodată, mai zăpăcită, ai adus afurisita aia de pisică în casă!

Ea îşi acoperi gura de parcă nu ar fi vrut să pronunţe ofensa care tocmai îi scăpase.

— Afurisita de pisică?

Obrajii i se făcură şi mai roşii.

— Ce legătură are pisica asta cu ce discutăm noi aici?

— Înseamnă că nu eşti o brută. Am vrut să cred că nu-ţi păsa şi n-ai sentimente, că faci doar ce ai chef. Dar nu eşti aşa. Ţi-a păsat de pisica aia. Ai o inimă.

— Nu te apuca să gândeşti asta. Brook se opri. Tocmai îi spusese să nu creadă că el avea o inimă? Este doar o pisică.

— Şi pisoii! Şi mai sunt şi copiii despre care ai scris în scrisorile tale. Cei pe care i-ai salvat de la o viaţă de hoţi în Whitechapel sau St. Giles.

La naiba. Uitase de copii.

— Şi ai fost numit cavaler pentru curajul tău. Până şi eu am citit cum l-ai salvat pe fratele vicontelui Chesham dintr-un adăpost pentru dependenţi de opiu şi cum ai adus-o pe Lady Elizabeth înapoi la părinţii ei. Eşti un erou.

— Nu pot să neg că am punctele mele bune, dar le am şi pe cele rele.

— Ca de exemplu?

Ea îşi puse mâinile în şold.

— M-am purtat cum am avut chef. Am profitat de inocenţa ta când m-am culcat cu tine.

— Sunt soţia ta, după cum ai subliniat prea bine. Nu poţi să profiţi de mine în contextul ăsta.

— Dar n-am de gând să rămân însurat cu tine. El arătă cu un deget spre ea. Vezi?

— Şi totuşi, tot ce ai făcut a fost ca să-mi oferi plăcere. Nici măcar n-ai fost atât de egoist ca să-ţi cauţi propria plăcere. Sunt încă fecioară, pentru numele lui Dumnezeu! Ea se încruntă. Mai sunt încă fecioară?

— Da, spuse el printre dinţii încleştaţi.

— Înţelegi de ce m-am îndrăgostit de tine?

Ea se îndepărtă, fluturând dintr-un braţ în timp ce vorbi.

Era supărată şi frumoasă, iar el continua să vadă prin cămăşuţa ei. Şi îl iubea.

— Este perfect pentru tine, spuse ea. Te poţi răzbuna. Poţi să te porţi urât cu mine, distruge-mă la fel cum te-am distrus eu pe tine.

— N-aş face niciodată una ca asta.

Ea îşi aruncă frustrată braţele în aer.

— Bineînţeles că nu! Asta nu mă face decât să te iubesc mai mult!

— Bine.

El se îndreptă spre ea şi o apucă de mână, apoi începu să o tragă spre pat.

— Ce faci acum?

— Ceva condamnabil, ceva care sigur o să te facă să mă urăşti.

O ridică în braţe şi parcurse distanţa care îi mai despărţea de pat. În loc să se împotrivească, ea îşi înfăşură braţele pe după gâtul lui.

— Nu o să te urăsc niciodată.

— Mai vedem noi.

Şi îi acoperi gura cu gura lui.

Capitolul 15

Lila se lăsă învăluită de căldura lui şi de moliciunea catifelată a buzelor lui. Îi adora buzele şi nenumăratele, infinitele feluri în care şi le folosea ca să-i ofere plăcere. Săruturile lui erau când delicate, când îndrăzneţe. Nu ştia niciodată la ce să se aştepte şi, după primele săruturi îmbătătoare, nu mai căută să anticipeze, încetă să mai gândească cu totul. Mintea începu să-i plutească în derivă şi se lăsă cuprinsă de iureşul senzaţiilor. Felul în care limba lui aluneca în şi din gura ei. Felul în care dinţii lui îi muşcau uşor buza de jos. Felul în care simţi cuvertura pe picioarele ei goale când el o aşeză în pat.

El se coborî deasupra ei, sprijinindu-şi greutatea în coate, dar căldura pe care o emana îi învălui tot corpul. Îşi folosi braţele prinse pe după gâtul lui ca să-l tragă mai aproape şi să-i cheme căldura să o ia cu asalt. Degetele ei alunecară prin părul lui scurt, plăcându-i la nebunie senzaţia pe care ţepii o trezeau pe carnea ei sensibilă. Îşi

croi drum în jos şi îi mângâie umerii laţi. Simţea muşchii de sub cămaşa de batist, carnea tare, atât de diferită de a ei.

Lila se imaginase întotdeauna măritată cu un bărbat care avea să fie, într-o bună zi, duce sau marchiz, un bărbat cu o mare putere politică. Dar acei bărbaţi făceau rareori alte exerciţii fizice decât cele din cadrul partidelor ocazionale de tir. Bărbatul care era acum deasupra ei era puternic şi şlefuit de o muncă grea, de o muncă respectabilă. Acesta era un bărbat care îi găsea pe cei pierduţi, care îi salva pe cei năpăstuiţi.

Mâinile ei coborâră alene peste spatele lui, simţiră felul în care muşchii se strânseră şi se încordară sub atingerea ei. Îi plăceau atingerile ei, ceea ce îi dădea speranţă. Poate că nu o ura chiar atât de mult pe cât crezuse. Poate că va reuşi chiar să o iubească într-o bună zi.

Mâinile lui îi apucară braţele şi le îndepărtară de pe spate lui. Îi împinse braţele înapoi pe pat, ţintuind-o pe loc. Pentru o clipă parcă infinită, privirile li se întâlniră în întunericul luminat de văpăile focului. Răsuflarea lui era aspră şi întretăiată, dar strânsoarea îi era fermă şi puternică. Lila nu ar fi putut să se elibereze nici dacă şi-ar fi dorit.

Oricum nu îşi dorea.

— Nu-ţi place să te ating? întrebă ea.

— Îmi place prea mult. Dacă vreau să fac asta bine, să o fac cum trebuie…

Lila clătină din cap şi închise ochii.

— Nu, nu! Mă îndrăgostesc din nou de tine. Fă-o rău şi necuviincios.

El încuviinţă solemn din cap, chiar dacă ea observă felul în care gura lui se curbă într-un zâmbet amuzat.

— Rău şi necuviincios. O să-mi dau toată silinţa.

Având grijă de încheietura rănită, el îi duse braţele deasupra capului, fixându-le cu o mână pe marginea patului. Cealaltă mână alunecă peste corpul ei, coborându-i cu mişcări înfrigurate cămăşuţa pentru a-i descoperi sânii care se iţeau de sub ea. Lilei i se tăie răsuflarea, corpul i se

arcui spre el chiar în timp ce mintea i se revolta şi îi spunea că era un lucru şocant şi indecent.

El scoase un geamăt scăzut, gutural şi apoi o sărută din nou, nu brutal, ci uşor şi tandru. Ridică mâna şi îi cuprinse obrazul, iar cu degetul mare îi mângâie carnea înfierbântată. El se trase înapoi, trecându-şi degetul aspru peste buzele umflate, deschizându-i gura şi lăsându-l să se furişeze înăuntru.

Avea gust de coniac şi bergamotă, iar limba ei dezmierdă în treacăt vârful degetului. Ochii lui păreau să devină tot mai întunecaţi, iar ea continuă să-şi plimbe limba în voie, înconjurând vârful rotund, învăţându-i textura.

— Suge, murmură el, cu un glas scăzut şi răguşit.

Cuvântul îi făcu întreg trupul să se înfioare.

Lila făcu ce îi ceru, supse uşor degetul, apoi îl cuprinse mai adânc în gură şi aplică mai multă presiune.

El îşi apăsă trupul lui puternic de al ei, iar ea simţi dovada excitării lui în punctul de întâlnire al coapselor. Era tare şi fierbinte, precum degetul din gura ei.

Încet, el îşi retrase degetul şi lăsă urme umede pe buzele ei.

— Asta nu este ceva ce ar trebui să facă un bărbat cu soţia lui, mormăi el.

— Deci este condamnabil?

— O, mă pot gândi la zeci de moduri prin care talentul pe care tocmai ţi l-ai perfecţionat să fie foarte, foarte condamnabil.

— Ce face un bărbat cu soţia lui? întrebă ea. Sfârcurile ei se încordară sub atingerea delicată a batistului pe carnea ei. Arată-mi.

El îşi coborî gura şi îi sărută locul aflat chiar sub maxilar, lăsându-şi limba să plutească uşor peste pielea de acolo, până ce ea se cutremură când simţi căldura respiraţiei lui pe lobul urechii.

— Fă-o necuviincios.

El îi strânse uşor între dinţi lobul urechii şi înaintă cu muşcături delicate, până ce ea tresări când răsuflarea lui îi gâdilă ispititor urechea.

— Foarte necuviincios, şopti el.

Continuă să-i ţină mâinile ţintuite cu o mână, în timp ce mâna cealaltă îi alunecă peste umăr şi între sâni. Pielea ei se înfioră în aşteptare, pe măsură ce dezmierdarea lui îşi continuă drumul spre pântec, înlăturând materialul cămăşuţei până când ea rămase goală sub el. Mâna lui îşi reluă explorarea, trecând peste coapsă, atingându-i în treacăt cârlionţii dintre picioare, făcând ca pântecul să i se contracte, apoi cuprinzându-i, în cele din urmă, un sân. Îi dezmierdă carnea până o simţi grea şi plină sub atingere, apoi ciupi sfârcul uşor cu degetele până se făcu tare şi tremurător.

Coborî gura şi îi cuprinse sfârcul delicat între buze, jucându-se cum se jucase ea cu degetul lui mare. Supse uşor la început şi apoi mai tare, până ce Lila ţipă de dorinţă. Mâinile ei se încordară sub apăsarea închisorii care le ţinea captive.

— Vreau să te ating.

— Nu încă.

El îşi repetă acţiunile pe celălalt sân, iar de astă dată parcă atingerile lui făceau să vibreze o coardă nevăzută aflată la locul ascuns dintre picioarele ei. Şoldurile i se arcuiră, împingându-se spre membrul lui tare, dorindu-şi să-i simtă apăsarea acolo, unde ştia ce va simţi.

Gura lui Brook alunecă peste abdomenul ei şi o exploră până ce toată pielea îi fu străfulgerată de fiori de plăcere. Nu reuşea să mai oprească arcuirea şoldurilor, în anticiparea senzaţiei pe care gura lui fierbinte o va trezi pe partea aceea secretă a trupului ei. În cele din urma, el nu mai reuşi să-i ţină mâinile nemişcate şi le eliberă, apucându-i şoldurile într-o strânsoare neînduplecată şi ridicându-le. O muşcă uşor de şold, înaintând încet spre interior, iar Lila simţi răsuflarea lui ca pe o provocare în locul acela sensibil dintre picioare.

Ea îşi desfăcu picioarele, având nevoie ca el să o atingă şi să o sărute acolo.

— Ce vrei? murmură el pe pielea coapsei ei.

Ea îşi înfăşură mâinile în părul lui şi îi îndrumă gura

spre locul în care îşi dorea să-l simtă.

El scutură din cap.

— O, nu. Nu, de data asta, trebuie să o spui. Spune-mi ce vrei.

Ea inspiră adânc aer în piept. El se ţinea de cuvânt şi se purta ca un desfrânat. Cum să spună cu voce tare ceva ce nu era dispusă să recunoască nici măcar în cele mai ascunse cotloane ale minţii?

— Brook.

Vorbi pe nerăsuflate, sub efectul rugăminţii stăruitoare care i se ascundea în glas.

El îi depărtă picioarele cu un obraz neras.

— Spune-o, Lila.

— Gura ta, şopti ea. Vreau să simt mâinile şi gura ta pe mine.

Cu o înjurătură rostită în şoaptă, el îi desfăcu neîndurător picioarele. Dar atingerea uşoară a limbii lui vibră blând şi ispititor. Ea îşi arcui şoldurile mai sus, dorindu-şi mai multă apăsare, mai multă căldură, dar el continuă să-i dezmierde alene centrul, pe măsură ce unul dintre degete se juca la intrarea feminităţii ei.

— Te-aş putea tachina aşa ore întregi, spuse el. Aş putea să te înnebunesc cu nevoia de a te întinde şi a-ţi oferi chiar tu plăcere, ca să te eliberezi de dorinţa care te consumă.

Ea clătină din cap. Să se atingă în timp ce el o privea? Niciodată.

— Asta ar fi condamnabil.

El se ridică şi îşi trase cămaşa peste cap. Lila rămase fără suflu la vederea pieptului lui splendid, creionat de flăcările focului. Nu-şi putu împiedica mâinile să alunece peste pielea fină a abdomenului lui încordat.

El îi ridică mâna şi o aşeză peste umflătura din pantaloni. Ea încercă să o retragă, chiar dacă era înnebunită de curiozitate.

Cum arăta membrul lui? Cum îi va simţi carnea dacă o cuprindea între degete?

— Aş putea să te penetrez repede. Este suficient de

condamnabil pentru tine? M-ai urî dacă prima dată te-aş lua ca o brută?

Lila dădu din cap, deşi ideea mai degrabă o încântă decât să o sperie. Voia să-l simtă mişcându-se înăuntrul ei, voia ca membrul lui tare să alunece înăuntru şi în afară aşa cum făcuseră degetele lui.

— M-ai urî şi ar fi mai uşor pentru amândoi.

Dar în loc să se descheie la pantaloni şi să-şi îndeplinească ameninţarea, îşi strecură mâinile pe sub fesele ei şi o ridică mai sus. Gura lui se apăsă din nou pe centrul ei, provocând şi dezmierdând până ce ea începu să se zvârcolească sub buzele lui. Mâinile i se agăţară de umerii lui şi auzi cum strigătele repezi ale pasiunii umplură încăperea. Ar fi trebuit să se simtă îngrozită că scotea asemenea sunete. În schimb, degetele lui Brook se înfipseră în carnea posteriorului ei, îndemnând-o să continue.

În cele din urmă, cu delicateţea primelor flori de primăvară, ea atinse culmile plăcerii. Senzaţia se dezlănţui de parcă o panglică înnodată strâns se deschise ca un boboc de trandafir. Fiecare particulă din corpul ei se descătuşă şi se cufundă în uitarea senzaţiilor.

Dacă aceasta era definiţia pe care o dădea el condamnabilului, ea îi va interzice cu totul faptele demne de laudă.

Simţi cum patul se mişcă, îl simţi pe el mişcându-se, apoi deschise ochii şi îl văzu cum îşi coboară pantalonii peste şolduri.

Şoldurile lui dezgolite.

Îşi coborî privirea, dar în întuneric nu putea să desluşească decât vag forma şi liniile bărbăţiei lui. Inima începu să-i bată nebuneşte în piept când îşi dădu seama ce urma să se întâmple. Tremura de frică şi nerăbdare. Îşi dorea asta.

Aplecându-se peste ea, buzele lui le întâlniră din nou pe ale ei. De data aceasta, când se apăsă spre ea, trupurile nu le mai erau despărţite de ţesătura hainelor. Îl simţi ca o catifea caldă la intrarea feminităţii ei. Apăsarea lui blândă îi

înfiora carnea deja delicată de acolo. Mâinile lui îi cuprinseră sânii, alunecară spre talie şi şolduri, apoi o ridică până reuşi să se potrivească perfect pe centrul ei.

Privirea ei o întâlni pe a lui şi nu reuşi să citească expresia care stăruia în ochii lui. Acesta era momentul în care să o determine să-l urască. Auzise că putea să doară prima dată dacă bărbatul era aspru şi nepăsător. Dar mai auzise şi că un soţ atent revendica inocenţa soţiei cu băgare de seamă. Dacă Brook o iubea, chiar şi un pic, nu am cum să-l facă rău.

O penetra încet, iar ea simţi cum grosimea lui parcă o desface. El se trase înapoi, apoi alunecă din nou înăuntru, iar panglica încordată din interiorul ei se contractă iar de nevoie. Când o pătrunse a doua oară, o pătrunse puţin mai adânc. Îi plăcu senzaţia, îi plăcu felul în care se simţea completată de el. Nu era deloc rău. Poate că nu era chiar atât de masiv sau poate că zvonurile legate de durere fuseseră exagerate.

El se retrase din nou, iar ea îşi înlănţui picioarele în jurul lui, îndemnându-l să continue.

— Te doare? întrebă el.

El era cel care părea să fie îndurerat. Vocea îi era concentrată şi joasă.

— Nu. Se simte minunat. Mai mult.

O penetră din nou, de data aceasta lipindu-şi fruntea de a ei. Lila îi observă ochii închişi şi maxilarul încleştat de parcă s-ar fi concentrat intens. El se împinse mai adânc, iar ochii ei se făcură mari. Poate că se înşelase în privinţa lui. Poate că era masiv.

Se legănă pe carnea ei, anulând gândul acela prin iureşul simţurilor. Ei i se tăie răsuflarea şi încercă să-şi mişte şoldurile ca să crească presiunea, dar era ancorată de greutatea lui, de senzaţia de a-l simţi înăuntrul ei.

Se retrase, apoi o pătrunse din nou, iar de fiecare dată parcă o umplea puţin mai mult. Senzaţia nu era neplăcută, în niciun caz nu ar fi descris-o ca fiind dureroasă. Însă în clipa în care începu să simtă un uşor disconfort, el se legănă deasupra ei, iar fiorii plăcerii se aprinseră.

El se retrase din nou, iar ea îşi dori să urle pur şi simplu de frustrare. Trupul îi vibra sub greutatea dorinţei, vibra sub senzaţia pe care membrul lui o trezea înăuntrul ei. Îşi dorea mai mult, îşi dorea ca el să se mişte din nou peste ea.

— Eşti gata? întrebă el.

O, era gata de o veşnicie.

— Da. Te rog, te rog.

Îl imploră. Nu se gândise niciodată că va implora ceva.

El o penetră din nou, nu complet, dar când se mişcă înăuntrul ei, nimic nu mai contă pentru Lila. De astă dată, degetele lui alunecară între trupurile lor şi o atinseră, o mângâiară cu mişcări cadenţate. Era gata, iar la prima lui atingere, ea urlă de plăcere.

Dar odată cu plăcerea apăru şi lama ascuţită a durerii, în timp ce Brook alunecă înăuntrul ei, tot mai adânc, desfăcând-o până ce o durere mistuitoare îi întunecă şi înceţoşă vederea. Ea îl apucă strâns de umeri, aproape în lacrimi, aproape gemând sub apăsarea ultimelor rămăşiţe ale extazului.

El nu se clinti din loc, dar răsuflă întretăiat. Îşi dădu seama că nu o făcea de excitare, ci din reţinere. De-a lungul dansului dintre corpurile lor, penetrările nu i se păruseră foarte adânci, dar nu-şi închipuise că va putea să se simtă atât de plină şi deschisă. Durea. El era mult prea mare pentru ea.

— Lila?

Auzi întrebarea din vocea lui, ştiu că o întrebă dacă doare.

— Să nu îndrăzneşti să te mişti, şopti ea. Eşti mult prea mare.

Avu impresia că îl auzi râzând. Dacă râdea de ea, îl omora cu mâna ei.

— Mi te potriveşti perfect.

— Ba nu. Nu te mişca sau chiar o să te consider condamnabil.

I se păru că râse din nou.

— Trebuie să mă mişc. Altfel, rămânem blocaţi pentru totdeauna.

— Atunci ieşi.

— Nu încă, dragă Lila. Acordă-ţi o şansă.

Dragă. Îi spusese dragă. Vorbise serios?

El se retrase, dar nu până la capăt, alunecând din nou înăuntrul ei. Ea şuieră la senzaţia trezită de durere.

— Îmi pare rău. Încerc să am grijă, dar este al naibii de bine înăuntrul tău.

Se retrase şi o pătrunse din nou. Următoarea penetrare nu mai fu chiar atât de dureroasă. Încă se mai simţea ciudat şi parcă prea plină, dar nu era ceva insuportabil.

El se mişcă mai repede şi ea începu să respire întretăiat, pentru că îşi dădea seama că, dacă nu ar mai fi durut-o în continuare, întâlnirea dintre ei i-ar fi provocat atât de multă plăcere.

— Îmi pare rău, spuse el, părând de parcă ar fi vorbit printre dinţii încleştaţi.

— Nu-ţi mai cere scuze. Aşa îmi este mai greu să te urăsc.

— Corect. În cazul ăsta, nu-mi pare rău. El gemu. Nu-mi pare deloc rău.

Cu un tremur, ea simţi cum tot trupul lui se încordează. În urechea ei, respiraţia lui venea în rafale rapide şi întretăiate. În cele din urmă, se retrase şi se rostogoli pe spate.

Ea dădu să se ridice, dar el era deja în picioare.

— Nu te mişca.

Lila se lăsă pe spate. De ce voia ca ea să rămână nemişcată?

El se îndepărtă, apoi se întoarse cu un prosop într-o mână. Întinse mâna spre ea, iar ea scoase un scâncet când îşi dădu seama că avea de gând să o şteargă între picioare.

— Pot să fac eu asta, insistă ea.

El îi aruncă o privire amuzantă.

— Este ca şi cum nu te-am văzut acolo. Şi peste tot.

Ea înşfăcă prosopul şi şi-l coborî uşor între coapse.

Când îl trase înapoi, era presărat ici-colo cu pete rozalii. Lila clipi când văzu urmele inocenţei ei pierdute.

— Este firesc, spuse Brook. Ea ridică privirea, văzând lângă ea doar umbra lui. Spatele lui era luminat de focul din vatră, dar nu-i putea vedea chipul sau expresia. Încă mai doare?

Ea clătină din cap, surprinsă să simtă nodul din gât care nu o lăsă să vorbească.

— Mi s-a spus că data viitoare nu o să mai doară. Stai puţin.

El îi trase cămăşuţa peste cap şi o ajută să se îmbrace. Era liniştitor să o simtă pe piele şi îi permise să o ajute să-şi strângă legăturile de la corset când el îngenunche lângă ea.

Dacă scopul lui fusese să nu mai fie îndrăgostită de el, atunci ar fi trebuit să fie mai puţin tandru, mai puţin grijuliu. Atenţia şi grija făcură doar ca în inima ei să înflorească o dragoste şi mai mare.

Ceea ce era o prostie.

Nu o iubea. Nu o va iubi niciodată, nu după toate câte îi făcuse. O dorea, nimic mai mult. Faptul că se purta atât de onorabil avea drept scop să-i arate ce prostuţă fusese când refuzase să fugă împreună cu el. Ar fi fost un soţ minunat. Ar fi preţuit-o şi ar fi iubit-o. Ce însemnau titlul şi prestigiul în faţa omului care te iubea şi pe care îl puteai iubi la rândul tău?

Desigur, la vremea când o ceruse de soţie, ea nu ştia ce era dragostea, cum se simţea, cât de mult avea nevoie de ea. Cunoscuse doar vanitatea şi sentimentul îmbătător pe care îl trezea ideea de a te şti dorită de atâţia bărbaţi. Confundase popularitatea cu prietenia, iar când mama ei se îmbolnăvise, iar Lila se îndepărtase o vreme de viaţa publică, îşi dăduse seama cât de repede se risipea popularitatea şi cât de puţini erau prietenii adevăraţi.

Câţi? Niciunul.

— Mai bine te-ai băga sub pătură înainte să răceşti. Vin şi eu imediat.

Lila dădu din cap şi se strecură sub aşternuturile încă

imprimate cu căldura trupurile lor.

Nu meritase să aibă prieteni înainte. Nu-l meritase pe Brook Derring. Probabil că nu îl merita nici acum, dar… o, cât de mult îl dorea.

Brook păşi în spatele paravanului şi se sprijini cu un braţ de perete. Avea nevoie de un moment doar pentru el, de un moment ca să-şi adune gândurile răzleţe. Îşi odihni fruntea pe braţ şi închise ochii. Imaginea Lilei, cu ochii închişi şi cu buzele întredeschise, i se ivi în minte. Brook deschise repede ochii.

Îi spusese că îl iubeşte. Ce se presupunea că trebuia să facă el cu acea informaţie? O credea? Şi dacă o credea, ce? Asta nu schimba cu nimic trecutul. Nu însemna că o iubea sau că voia să rămână însurat cu ea. Se căsătorise cu ea ca să o protejeze şi cu certitudinea că va fi o uniune temporară. Nu trebuia să se simtă vinovat pentru că solicita anularea căsătoriei când se convenise asupra ei de la început.

Nu o obligase să facă nimic. Şi se asigurase din răsputeri că ea se va bucura de tot ce făceau împreună. Şi totuşi, gândul că o ruinase nu voia cu niciun preţ să fugă din mintea lui.

Fusese inocentă.

Era un lucru la care se aşteptase. Ar fi fost surprins să afle că nu fusese sărutată niciodată, că nu dansase niciodată prea aproape de partenerul ei, că nu permisese niciodată ca mâinile unui bărbat să se abată uşor de la standardele impuse cu stricteţe ale bunei-cuviinţe. Dar Lila nu era o fire care să încalce regulile. Nu ar fi permis niciodată ca un bărbat să o facă a lui.

Până acum.

Pentru că îl iubea.

Nu ar fi trebuit să-l iubească. Nu că asta ar fi împiedicat vreodată pe cineva să se îndrăgostească. El nu ar fi trebuit să se îndrăgostească de ea cu atâta vreme în urmă, dar a şti acest lucru nu îl împiedicase să o facă. Inima lui se împietrise de atunci. După o săptămână petrecută în mahalalele din Saffron Hill, văzuse mai mult din lume decât

văzuseră mulţi bărbaţi într-o viaţă întreagă. Dragostea era o emoţie rezervată celor precum Lila, bărbaţi şi femei care trăiau în privilegii, care aveau timpul şi răgazul necesare pentru a visa cu ochii deschişi. Dragostea nu hrănea un copil flămând, nu anula pofta maniacală de gin şi nu recupera banii pierduţi la jocurile de noroc.

Dragostea era o emoţie plăcută, chiar dacă perfect inutilă.

Dar nu însemna că Brook nu simţise nimic când făcuse dragoste cu ea. Poate pentru că fusese odinioară îndrăgostit de ea, el simţise mai multe decât îşi amintea să fi simţit vreodată când se culcase cu o femeie. Fiecare suspin, fiecare răsuflare, fiecare geamăt părea să i se fi întipărit în minte. Îşi dorise să-i ofere mai multă plăcere, cu riscul ca el să nu se simtă la fel de bine.

Ar fi putut să o ia repede şi cu asprime. Fusese pregătită pentru el şi chiar nu era vreo floricică delicată. S-ar fi bucurat astfel de ea, mai ales după ce simţise cât era de strâmtă şi de fierbinte. Aproape că îşi pierduse orice urmă de cumpătare în clipa aceea.

În schimb, fusese extraordinar de atent şi continuase să fie. Îşi dorise ca totul sa fie perfect pentru ea.

De ce naiba îi păsa? Ea nu dăduse nici două cepe degerate pe sentimentele lui când îl distrusese prin refuzul de a fugi împreună. Iar astă-seară, îl încurajase să se poarte condamnabil, să o facă să-l urască.

Aşa că… de ce nu o făcuse? Era perfect capabil de tot felul de acte impardonabile. Mintea Şi fu asaltată de un iureş de gânduri şi, după ce se liniştiră, unul singur rămase de neclintit.

Nu îşi dorea ca Lila să nu mai fie îndrăgostită de el.

Brook scoase un oftat şi se îndepărtă dezgustat de perete. Ce Dumnezeu se petrecea cu el? Găsi un prosop uscat, îl trecu prin vasul cu apă şi şterse dovezile inocenţei ei de pe carnea lui. Apa rece îl ajută să-şi mai potolească pasiunea care ardea pentru ea. Chiar dacă o avusese cu doar câteva clipe în urmă, şi-ar fi dorit să o aibă din nou. El era un bărbat rezistent şi puternic, dar de obicei interesul

nu-i mai era aţâţat câteva ore după ce-şi găsea eliberarea. Îl nedumerea această dorinţă de a fi din nou cu ea chiar după ce tocmai fusese.

Totul la ea îl nedumerea. Nu avea cum ca prinderea lui Beezle şi toată povestea aceasta să se încheie prea curând. Brook era pregătit să revină la vechea lui viaţă, la zilele şi nopţile lungi petrecute în biroul lui de pe Bow Street, la orele petrecute în mizeria din St. Giles, la timpul petrecut în solitudine în apartamentul lui. Căsătoria aceasta nu avea cum să se încheie prea curând.

Brook se stropi cu apă pe faţă, apoi se apropie cu paşi leneşi de pat, unde stătea Lila. Ea nu se mişcă, dar se îndoia că dormea. Nu o putea auzi decât gândind. El se urcă lângă ea, căldura trupului ei amintindu-i cu câtă răceală se purtase şi se întrebă la ce oare se gândea ea. Nu se întrebase niciodată la ce se gândea o femeie. Se întrebase adesea dacă sora lui avea măcar capacitatea de a gândi, dar aceasta se întâmplase înainte ca ea să se însoare cu Dorrington şi să nu mai fie responsabilitatea lui Brook.

Cum nu era tentat să o întrebe la ce se gândea, el făcu următorul lucru pe care îl putea face. O strânse în braţe şi o sărută pe tâmplă.

— Dormi, îi spuse el. O să se facă repede dimineaţă şi ne aşteaptă o călătorie lungă de întoarcere.

— Trebuie să ne întoarcem? întrebă ea cu un căscat.

— Trebuie să nu uităm de pisică, spuse el, doar pe jumătate în glumă.

— Ar trebui să luăm pisica şi pisoii la Londra.

Ce extraordinară scenă de intimitate casnică? Ce mai urma după aceea? Copiii?

Bănuia că era foarte posibil acum. Se putea ca ea să fie însărcinată. El nu folosise niciun mijloc prin care să prevină sarcina. Erau riscante unele, dar erau măcar oarecum eficiente. Ar fi putut să se retragă la timp dinăuntrul Lilei, scăzând astfel şansele ca ea să rămână însărcinată. De ce nu o făcuse?

Iată altă problemă pe care prefera să nu o studieze

prea atent, poate era mai bine să-şi asculte propria sugestie şi să se culce.

— Brook?

Îi auzi vocea ca printr-o ceaţă, iar el se cuibări mai aproape. Era calda şi moale în braţele lui. Părul ei mirosea a flori de câmp.

— Culcă-te, Lila.

El va aţipi pur şi simplu şi somnul îl va cuprinde în braţe pe ea un copilaş neastâmpărat.

— O să dorm. Voiam doar să-ţi mulţumesc că mi-ai spus de ce mă mai urăşti..

El oftă şi deschise ochii.

— Nu te urăsc. Dar Lila, indiferent ce se întâmplă între noi, în pat sau altundeva, noi nu avem un viitor. Înţelege asta. Nu există nicio speranţă pentru noi doi. O auzi răsuflând tremurător. Nu o spun ca să te rănesc. O spun pentru că este adevărul. Şi pentru că nu voia să o rănească. Nu te pot iubi, dar nu te urăsc.

— Aş înţelege dacă m-ai urî, spuse ea după o tăcere prelungă. Ştiu că nu ţi-ai dorit scuzele mele. Ştiu că ele nu au schimbat nimic, dar uneori trebuie să spunem lucrurile pe care le simţim pentru că altfel poate să fie prea târziu.

El privi lung în întuneric.

— Mama s-a dus de aproape cinci ani şi încă mă mai gândesc zilnic la lucrurile pe care aş fi vrut să i le împărtăşesc. Am întrebări pe care mi-aş dori să i le fi pus, discuţii pe care aş fi vrut să le avem.

— N-ai părut niciodată să fii prea ataşată de ea când te-am întâlnit prima dată.

O simţi ridicând din umeri.

— Bănuiesc că nu eram. Când s-a îmbolnăvit, când mi-am dat seama că urmează să o pierd, mi-aş fi dorit să fim mai apropiate. Am încercat să compensez pentru asta până la final, dar n-am reuşit să o fac niciodată cu adevărat.

El o trase mai aproape, chiar dacă mintea lui îi urla atenţie, pericol. Mărturisirile şoptite pe întuneric te puteau duce pe căi pe care el nu-şi dorea să se aventureze. El

dezvăluise cât putuse de mult din universul lui emoţional – toate, lucruri care aparţineau trecutului. Nu voia să afle mai multe despre emoţiile ei. Nu voia să vadă Latura această blândă şi grijulie pe care o avea.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta. Uneori mă mai gândesc şi eu la tata.

Ceea ce era adevărat. Nu pentru că îi era dor de conte, ci pentru că existau atât de multe lucruri care îi aduceau aminte de el la Derring House. Fusese bătrân chiar şi când Brook fusese tânăr. Fiecare tutore pe care îl avuseră el şi Dane le vorbise neîncetat despre ce aştepta lumea de la fratele lui care urma să devină conte. Aproape se împăcaseră cu moartea tatălui lor cu mult înainte ca ea să se întâmple. Bănuia că pierderea mamei ar fi fost un şoc cu mult mai mare.

— Aşa este. Tu ţi-ai pierdut tatăl la scurt timp după ce eu…

— Da. A fost o altă lovitură, dar luate împreună m-au făcut omul care sunt astăzi.

Ea se întoarse în braţele lui, iar pielea mătăsoasă a pântecului ei alunecă pe sub braţul lui.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mi-am dorit o evadare şi am găsit una. Am evadat în St. Giles, Whitechapel şi Holborn Hill. Mi-am găsit adevărata chemare. Dacă m-aş fi însurat cu tine, dacă tatăl meu ar fi trăit mai mult, nu m-aş fi făcut niciodată detectiv. N-aş fi fost niciodată făcut cavaler.

— Apropo de asta, de ce…

El îi puse un deget pe buze. Erau moi şi senzuale, implorând să fie sărutate. El rezistă tentaţiei, chiar dacă membrul lui îi atrase atenţia în semn de protest.

— Asta este o poveste pentru altă dată şi nici pe departe atât de romantică pe cât le place femeilor să o considere. Îşi îndepărtă degetul. Acum, hai la somn.

El închise ochii, deschizându-i din nou de îndată ce ea se ghemui la pieptul lui, părul ei fin gâdilându-i umărul. Moartea mamei o schimbase cu adevărat. Ar trebui să fie un nebun încăpăţânat să nu remarce acest lucru. Acum ea

îşi cerea scuze, îşi făcea griji pentru pisoi, se interesa de altcineva cu excepţia propriei persoane.

Îl iubea.

Dar el nu putea da timpul înapoi. Brook, cel care o iubise fusese un alt om. Bărbatul acela nu era decât o amintire îndepărtată.

Lila îşi lipi obrazul de umărul lui şi se strânse mai aproape de el. Picioarele le erau împletite la glezne, iar el căută din răsputeri să nu-şi imagineze cum îi ridică unul dintre picioare şi îl aşază peste şoldul lui. Astfel, ar fi putut să se strecoare cu uşurinţă în căldura ei.

Nu astă-seară.

Astă-seară, va dormi. Închise ochii şi încercă să se aşeze mai bine, dar unde să-şi pună mâinile? Pe una o puse sub cap, dar cealaltă continuă să alunece pe conturul voluptuos al şoldului ei. Din poziţia aceea, era mult prea uşor să-i cuprindă rotunjimea posteriorului în palmă.

Mădularul îi fu traversat de o durere incomodă, iar Brook scrâşni din dinţi sub apăsarea străfulgerărilor îndurerate.

Răsuflările Lilei se domoliră şi, în timp ce el se strădui să găsească o poziţie mai potrivită, ea adormi. La naiba cu femeia de lângă el şi la naiba cu simţul nechibzuit al cinstei lui. Dacă ar fi ascultat şi trupul lui de simţul onoarei…

Ca să nu se mai simtă stârnit de prezenţa ei, cel mai simplu era să se întoarcă cu spatele.. Tot ce trebuia să facă era să o dea de pe el şi să se întoarcă. Nu cântărea prea mult, astfel că ar fi putut să o facă fără mari eforturi. Însă Brook doar se gândi cum să o mute din braţele lui. În cele din urmă, nu reuşi să se desprindă de ea.

Capitolul 16

Încheietura Lilei arăta de parcă fusese călcată de roata unei trăsuri. În dimineaţa următoare, mâna ei subţire de obicei se făcuse dublă, iar încheietura era groasă cât

palma. Nu reuşi nici măcar să acopere cu o mănuşă partea aceea înspăimântătoare. O ascunse sub pelerină pe toată durata micului dejun şi îi fu destul de greu să mănânce.

Atunci când îşi mai amintea să mănânce.

De cele mai multe ori, părea să nu fie în stare să-şi oprească privirea din a rătăci spre chipul soţului ei. El arăta exact cum arătase cu o zi în urmă şi în ziua de dinainte, chiar dacă se bărbierise la han, iar barba de pe maxilarul lui dispăruse. Îi plăcea să se uite la liniile ascuţite ale obrajilor şi ale maxilarului lui, dar se tot aştepta ca el să arate cumva altfel. Desigur, de ce să se fi aşteptat la una ca asta? Ea nu era prima femeie cu care făcuse dragoste. Nu fusese virgin. În plus, toate privirile pe care şi le aruncase chiar ea în oglindă îi arătaseră că propriul chip nu se modificase cu nimic faţă de noaptea precedentă.

Nu îi apăruse în frunte niciun semn care să trâmbiţeze sus şi tare pierderea propriei virtuţi. Nicio urmă de sânge nu pătase aşternuturile pe care dormiseră cu o noapte în urmă. Mişcările atente şi rapide ale lui Brook cu prosopul şterseseră aproape toate dovezile.

Se întrebă dacă şi ea va fi ştearsă din gândurile lui cu aceeaşi rapiditate, după ce se confirma anularea.

— Stai aici, spuse Brook, întrerupându-i examinarea minuţioasă.

Ea coborî iute privirea şi se jucă cu terciul din farfurie.

— Unde te duci?

— I-am cerut hangiului să ne facă rost de nişte provizii. Vreau să văd dacă s-a ocupat de asta. Păstrează gheaţa pe încheietură. O să ajute să se dezumfle.

Ascultătoare, ea îşi aşeză încheietura pe micul bloc de gheaţă care i se adusese, dar imediat ce Brook plecă, şi-o ridică din nou. Ştia că gheaţa era rară şi costisitoare, chiar şi iarna, dar încheietura o durea mai mult pe gheaţă. Îşi spunea că trebuia să fie bucuroasă că era vorba de încheietură, nu de gleznă, deşi, dacă ar fi fost glezna, sigur ar mai fi rămas încă o noapte la han. Lila nu aştepta cu mare nerăbdare lunga şi friguroasa călătorie de întoarcere cu cabrioleta sau condiţiile rustice care îi aşteptau la

cabană.

Făcea bine să se bucure de timpul petrecut aici, căci clipele de fericire se vor termina cât de curând şi probabil nu îl va mai revedea niciodată pe Brook. Fusese atât de proastă, încât să nu observe cât era de minunat atunci când se întâlniseră prima dată. Nu văzuse decât un tânăr fără titlu, putere sau simţ al stilului. Acum ştia că nici unul dintre aceste atribute nu însemnau că un bărbat avea o substanţă, un caracter. Brook era genul de om care punea nevoile altora în faţa propriilor nevoi. Poate nu era prea la modă să vânezi hoţii din Spitalfields sau să cauţi oameni dispăruţi în Seven Dials, dar el o făcea oricum. Îi păsa cu adevărat de binele altora. Cum de putuse să creadă vreodată că o lavalieră cu un nod complicat putea să se ridice la înălţimea lui?

Într-o bună zi, Brook se va îndrăgosti de o femeie, iar atunci o va iubi cu devotamentul şi fidelitatea pe care Lila le ştia doar din romane. Şi când te gândeşti că, dacă nu ar fi fost atât de proastă, femeia aceea ar fi putut să fie chiar ea. Probabil că va îmbătrâni doar cu amintirile timpului petrecut împreună.

Uşa de la separeu se deschise, iar Lila îşi aşeză repede încheietura pe gheaţă. Dar în locul lui Brook, în prag se ivi o tânără cu părul castaniu-deschis şi ochi albaştri strălucitori. Părul îi fusese prins într-un coc dezinvolt de bucle, dar cele mai multe dintre şuviţe scăpaseră din prinsoarea coafurii şi coborau în valuri peste umeri şi în jurul obrajilor ei sidefii. Purta o redingotă de albastru aprins, cu volănaşe şi pliseuri în partea din faţă, şi o bonetă asortată îi atârna de o încheietură înmănuşată. După rochia pe care o purta, Lila ştiu imediat că femeia se bucura de bogăţie şi prestigiu.

Dar ceva din felul în care se ţinea, cu o mână în şold, dezminţea ideea că ar fi fost o doamnă.

— Eşti doamna Brook Derring? întrebă ea.

Lila încuviinţă din cap, cu privirile încă aţintite spre femeie. Vorbise perfect corect, dar ceva la felul în care vorbea nu părea chiar potrivit.

— Şi cine eşti dumneata? întrebă Lila şi se ridică.

Fata se întoarse cu spatele la ea.

— Max, este adevărat! A fost o nuntă. Soţia lui Brook este aici.

O rafală de paşi zgâlţâi duşumeaua de sub picioarele ei, iar un bărbat se ivi în spatele femeii. Îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune ceremonioasă spre Lila. Lila schiţă doar o reverenţă.

— Iartă-ne că dăm buzna aşa, doamnă Derring, spuse el, vorbind cu perfecţiunea unui nobil.

— Hangiul ne-a spus că s-ar putea să te găsim aici, adăugă femeia. Trebuia să vedem neapărat asta cu ochii noştri.

— Ar trebui să ne prezentăm, spuse bărbatul, chiar dacă Lila ghicise deja cine trebuia să fie.

Bărbatul era înalt, avea părul castaniu şi ochi căprui. El şi Brook erau de aceeaşi înălţime şi, chiar dacă părul lui Brook era mai deschis la culoare şi ochii mai întunecaţi, asemănarea era prea puternică pentru a-ţi scăpa.

Acesta trebuia să fie Lord Dane, contele şi fratele lui Brook.

— Eu sunt Lord Dane, iar aceasta este soţia mea, Lady Dane. Cred că acum eşti sora mea prin alianţă.

— Da, reuşi să spună Lila în cele din urmă. Mă bucur să vă cunosc, milord. Milady.

Ea schiţă câte o reverenţă spre fiecare în parte.

— Nu trebuie să-mi zici milady, spuse contesa. Poţi să-mi spui Marlowe.

— Marlowe? Lila îşi aminti acum poveştile din ziar. Contele se căsătorise cu o fostă hoaţă. Aceasta trebuie să fie. Eu sunt Lad… Lillian-Anne, dar toată lumea îmi spune Lila.

— Îmi pare bine, Lila, spuse contele. Eşti cea mai mare fiică a ducelui de Lennox?

— Da. Cred că ne-am cunoscut cu ani în urmă.

— Îmi amintesc, milady. Ai avut un debut de neuitat.

Dane intră în încăpere şi se uită în jur.

— Unde este fratele meu?

— S-a dus să discute cu proprietarul despre nişte provizii. Stăm la cabana din apropiere.

Dane făcu ochii mari.

— La ce Dumnezeu s-a gândit când te-a dus acolo?

— Ai o casă prin apropiere? întrebă Marlowe.

— Nu chiar.

El trase un scaun şi îi făcu semn soţiei lui.

— Nu, mulţumesc. Mă doare fundul de cât am stat până acum.

Lila izbucni într-un acces de tuse, dar contele nu păru să fie deloc ofensat.

— Înţeleg că nu cunoaşteţi motivul căsătoriei, spuse Lila.

— Există vreun motiv? întrebă Dane cu o privire aruncată iute spre mijlocul ei. Adică, în afară de cele clasice.

— Contesa mamă ne-a scris ca să ne cheme la nuntă, spuse Marlowe. Asta a fost tot conţinutul scrisorii. Dumneaei lansează adesea o mulţime de asemenea convocări şi oferă prea puţine explicaţii.

— Am fost reţinuţi de ploi şi inundaţii abundente în apropiere de Northbridge Abbey, spuse Dane, altfel am fi venit mai repede.

— Este foarte amabil din partea voastră, dar cu greu puteţi fi acuzaţi de ceva, având în vedere rapiditatea cu care s-a petrecut totul.

Contele dădu din cap, evident aşteptând ca ea să continue. Lila se întrebă de unde să înceapă şi cât de mult să dezvăluie. Tăcerea trebuia să se fi prelungit mai mult decât i-ar fi fost pe plac contesei. În cele din urmă, i se alătură soţului ei.

— Sunt singura care se întreabă de ce nunta a avut loc aşa de repede? şopti ea cu voce tare.

Lila râse. Fata era stângace, dar părea să fie o consecinţă a lipsei de viclenie. Lilei i se păru o prezenţă ciudat de proaspătă.

— Aşteptăm ca Lady Lila să elaboreze un răspuns, îi spuse Dane, fără a se chinui prea mult să vorbească în

şoaptă.

— Răspunsul la ce? întrebă Brook venind în spatele fratelui lui. Nu-mi spune că aţi început deja cu interogatoriul. Credeam că eu sunt detectivul.

— Brook.

Marlowe se aruncă spre el, îmbrăţişându-l cu putere şi o relaxare evidentă. Lila se întrebă dacă se va simţi vreodată la fel de în largul ei să-şi îmbrăţişeze propriul soţ.

Dane îl bătu uşor pe umăr pe fratele lui şi îi ciufuli părul, lucru care păru să-l enerveze pe Brook şi să-l amuze pe Dane.

— Unde este Hunt? întrebă contele. Nu prea s-a ocupat de sarcinile lui.

— Este la Londra cu Dorrington, stă cu ochii pe Beezle.

— Beezle? Marlowe îi despărţi pe cei doi bărbaţi, strecurându-se între ei. Nu Beezle cel pe care îl ştiu eu.

— În persoană chiar. De fapt, vă cunoaşteţi bine, spuse Brook, îndreptându-se spre masa la care stătuse şi Lila. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

El arătă spre scaunul tras mai devreme de Dane de sub masă, dar în loc să se plângă de durerea de spate, contesa luă loc. Se aşeză şi Lila, ştiind că nici bărbaţii nu se vor aşeza până nu luau loc ambele doamne.

Brook le povesti pe scurt evenimentele care duseseră la căsătoria lor. Lila era curioasă să vadă dacă va menţiona de planurile lui de anulare, dar nu spuse nimic pe temă, ca şi cum uniunea cu o femeie doar pentru a o proteja de un criminal era ceva la ordinea zilei. Poate că era. Nu se gândise să-l întrebe dacă mai fusese însurat.

— Marlowe, spuse el după ce-şi încheie rezumatul, mă întrebam dacă poţi să-ţi aminteşti de vreun om politic cu care să se fi asociat Beezle. Parlamentari, gentlemeni sau alţii asemenea.

Fruntea lui Marlowe se încruntă, iar ea îşi duse degetul spre gură, coborându-l din nou când îşi dădu seama că avea mănuşile.

Lila nu putu să nu-i întrerupă.

— Iartă-mă că te întreb, dar de unde îl ştii pe acest Beezle? De pe vreme când erai… când trăiai în St. Giles?

Marlowe îi zâmbi.

— Ştiu că am fost hoaţă de buzunare şi spărgătoare de case. N-am pretins niciodată că ar fi fost altfel, dar, în acest caz, ai noroc. Beezle făcea parte din banda mea, Haita din Covent Garden. N-aş spune că a fost un prieten apropiat. Nu ne-am plăcut niciodată prea mult.

— Şi este acelaşi bărbat care m-a răpit pe mine? Este un lucru obişnuit?

— Nu când eram în bandă, deşi nu m-ar surprinde ca Beezle să o fi făcut. Nu i-a fost niciodată frică să rişte, iar răpirea nu este ceva nou. Satin, el era fostul mare tâlhar, m-a răpit pe mine. Diferenţa este că eu eram un copil. Nu văd de ce ar răpi o femeie dacă nu pentru a fi răscumpărată.

— La asta m-am gândit şi eu, adăugă Brook. Au mai existat alte câteva situaţii de felul ăsta, dar n-am găsit nicio legătură cu Beezle.

— Ce este un mare tâlhar? întrebă Lila.

— Prinţul pungaşilor, răspunse Marlowe. Cel mai mare şi cel mai tare.

— Liderul, îi explică Dane. Când am cunoscut-o pe Marlowe, Satin era liderul. A fost spânzurat la Tyburn, iar Beezle i-a luat locul în bandă.

— În clipa asta, Haita din Covent Garden reprezintă una dintre cele mai puternice găşti din Londra, spuse Brook. Beezle a dus mai departe şi a dezvoltat ce a început Satin. În Seven Dials nu există distilerie de gin sau matroană de casă de toleranţă care să nu-i plătească lui Beezle ceva pentru a scăpa de belele.

— Fără îndoială, Beezle este problema, completă Dane.

— Cum a construit în mare parte pe ceea ce începuse Satin, mă gândeam că poate a păstrat unele dintre contactele lui politice. I-ai văzut vreodată pe Satin sau Beezle cu un anume domn Fitzsimmons, parlamentar?

Marlowe coborî privirea spre masă. Bătu ritmic dintr-un deget, în cele din urmă, ea clătină din cap.

— Drept să vă spun, nu-mi amintesc de niciun politician, de niciun grangur. Sigur, grangurii erau spuma, vreau să spun… care este cuvântul?

Se uită la Dane.

— Victimele?

Ea dădu ochii peste cap.

— Exact, dar Satin n-ar fi avut niciodată mai multă încredere într-un ştab decât într-un copoi. Ea se uită la Brook. Hopa, îmi pare rău.

— Nu sunt agent pe Bow Street, dar bănuiesc că mă calific totuşi la capitolul copoi.

— Da, dar tu eşti cel mai bun gen de copoi, spuse ea, sărutându-i obrazul şi întinzând mâna spre el. În palmă se văzu sclipind ceasul lui de buzunar din aur. Doar ca să nu-mi pierd antrenamentul, spuse ea când el îşi recuperă ceasul.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă Dane.

Ea îl sărută pe obraz.

— Tu eşti cel mai bun gen de ştab.

Lila remarcă dragostea dintre soţ şi soţie, din toată familia. Era limpede că buzunăritul lui Brook era un truc pe care contesa îl mai făcuse şi cu alte ocazii în trecut. Părea să fie o glumiţă de-a lor. Şi familia Lilei avusese glumiţele ei, dar aceasta se întâmplase înainte ca mama să moară.

— Îmi pare rău că nu pot să fiu de mai mult ajutor, dar o săptămână petrecută departe de mahalale este ca şi cum ai plecat de un an, ceea ce înseamnă că eu sunt plecată de zeci de ani. O să spun că, dacă eu aş avea mălai şi aş căuta pe cineva care să o şterpelească pe fiica unui duce, Beezle ar fi prima mea opţiune.

— Dar nimeni nu şi-a dorit să mă şterpelească… hm, răpească, susţinu Lila. Am fost răpită ca să fiu răscumpărată.

— Beezle ţi-a spus asta? întrebă Marlowe.

— Nu. Nu mi-a spus nimic, exceptând faptul că o să-mi pară rău că am văzut crima.

— Te-ar fi ucis ca să scape de tine. Din păcate, dacă te şterpelea pentru o răscumpărare, ar însemna să nu fie plătit.

— Este o situaţie nefericită, spuse Brook, dar nu se aştepta ca ea să vadă toată scena. Credea că este închisă într-o pivniţă.

— Tot cred că ar fi ucis-o doar după ce-şi primea galbenii.

Brook îşi trecu o mână prin păr.

— La asta nu mă gândisem. Nu ştiu ce intenţii avea Beezle, pentru că Dorrington a găsit-o înainte ca Beezle să o ucidă. Dar gândindu-ne la ce a văzut, cred că este în pericol.

— Sunt de acord, spuse Marlowe. Şi faci bine să te ascunzi aici. Beezle cunoaşte Londra mai bine decât buzunarele lui soioase, dar nu ştie provincia. Totuşi, simt…

Ea se uită la Dane, iar el dădu din cap.

— O să mă ocup de asta.

Lila se întrebă cum de le ieşea asta oamenilor căsătoriţi, cum de reuşeau să comunice fără cuvinte. Ea şi Brook abia puteau să comunice folosind cuvintele.

— Să te ocupi de ce anume? întrebă Brook.

— Să anunţ personalul de la Northbridge de o posibilă ameninţare. Nu vreau să li se întâmple nimic lui Lyndon sau lui Maxwell cât suntem plecaţi.

— Beezle este pe urmele Lilei, nu ale copiilor tăi, spuse Brook, dar nu este o idee rea. Se prea poate să o caute acolo dacă devine disperat.

— Ar trebui să ne continuăm drumul spre Londra? întrebă Dane. Nunta s-a terminat, iar tu şi noua ta soţie nu sunteţi în oraş.

— Aici tu decizi.

— Ce vrea să zică, spuse Marlowe, este că toate nu o să se spargă în capul lui când mama ta o să se înfurie pentru că nu ne-am dus să o vedem.

— Sunt sigur că Susanei i-ar plăcea să te vadă şi pe tine.

— Da, dar eu nu mă tem de Susanna, spuse Marlowe,

vorbind despre sora lui Brook. Acum suntem mai aproape de Londra decât de Northbridge şi aş prefera să ne vedem de drum. Dacă o să fiu nevoită să mai stau azi mult în trăsură, nu o să mai răspund de faptele mele.

Lila îşi simţi şansa.

— Ar fi un deranj prea mare să ne duceţi pe mine şi pe sir Brook până la şandrama… adică, la cabană? Este foarte frig să ne ducem pe jos.

— Nicidecum, spuse Dane galant. Nici nu vreau să aud că vă întoarceţi pe jos.

— Ba s-ar prea putea să auzi, spuse Brook şi se ridică în picioare. Eu şi doamna Derring nu vă putem accepta oferta. O să mergem pe jos.

El îşi aţinti privirea întunecată spre ea, cu un avertisment mut care îi spunea să nu-l contrazică. Dar Lila nu avea chef să fie docilă. O durea încheietura, picioarele îi erau încă umflate după drumul până aici şi nu-şi dorea să mai simtă nicio adiere a vântului rece pe care îl auzea zgâlţâind obloanele.

Dacă era să fie sinceră faţă de sine însăşi, nu-şi dorea să fie parte din această căsătorie. Poate că i se păruse iniţial un neajuns, o chestiune care să fie trecută cu vederea din punct de vedere social, dar acum devenise cu mult mai mult. Se îndrăgostise de Brook şi nu putea să-l ierte nici pe el, nu se putea ierta nici pe sine pentru asta, mai ales când el îi spusese foarte limpede că nu-i va întoarce niciodată afecţiunea.

Iar acum îi cunoscuse pe fratele lui şi pe soţia lui Dane, iar Lilei îi plăceau. Contesa i se părea ciudat de fermecătoare, iar contele. plin de graţie. Erau exact genul de oameni pe care şi i-ar fi dorit la cină sau alături de ea, în faţa vetrei, într-o noapte rece de iarnă.

Desigur, nu exista nicio şansă ca vreo relaţie reală cu Dane şi soţia lui să existe. Se va despărţi de Brook cât de curând. Şi pierderea a ceea ce ar fi putut să fie o prietenie minunată o înfuria pe Lila.

Totul la Brook şi la această căsătorie o înfuria la lumina rece a zilei.

Lila se ridică brusc de pe scaun, cu obrajii arzându-i de mânie şi indignare faţă de nedreptatea întregii situaţii.

— Întoarce-te tu pe jos. Eu vin cu trăsura.

Brook arcui o sprânceană. În mod clar, el credea că se purta prosteşte.

— Este mai bine ca trăsura contelui de Dane să nu fie văzută la cabană, susţinu Brook cu o răbdare pe care îşi închipuia că le era, în general, rezervată copiilor mici. Am ales căsuţa asta pentru că nu prea este asociată cu familia Derring.

— Crezi că acest Beezle şi-a pus oamenii să supravegheze cabana? întrebă dulce Lila. Ea aşteptă răspunsul lui. El clătină din cap a negaţie. Iată, atunci nu o să afle niciodată. Ea dădu din cap spre Marlowe. Până şi contesa a spus că Beezle nu cunoaşte provincia. O să dureze vreo câteva ore să te întorci pe jos, iar afară este ger. Trăsura fratelui tău ne poate duce acolo într-o jumătate de oră sau mai puţin.

— Poate că ar trebui să ieşim şi să vă lăsăm să discutaţi între patru ochi, spuse Dane, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Marlowe, hai cu mine.

— De ce? întrebă ea, evident mult mai interesată de discuţie decât de politeţe.

— Nu este nevoie, spuse Lila, eu m-am hotărât. O să vă aştept în trăsură, milord.

Lila ieşi cu un aer maiestuos din cameră.

*

Brook aproape că se gândi să plece valvârtej după ea şi să o scoată din trăsură, dar astfel nu ar fi făcut decât să-i amuze mai mult pe fratele lui şi pe Marlowe. Marlowe avea deja o mână peste gură ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Poate că o să aştept în trăsură cu Lady Lila, spuse Marlowe.

— Bună idee, spuse Dane. Pare atât de fragilă şi de lipsită de apărare. Este bine să nu o lăsăm singură.

Marlowe o urmă pe Lila, iar Brook ridică o mână.

— Niciun cuvânt.

— Nici nu m-aş gândi să spun ceva împotriva minunatei tale soţii. Este ca o gură de aer proaspăt.

— Ceea ce chiar este ceva, dat fiind cu cine te-ai însurat tu, mormăi Brook.

— Bănuiesc că mi-am închipuit mereu că tu fiind un erou, soţia ta o să-ţi venereze pământul de sub picioare. Am ratat eu ceva sau Lady Lila pare să nu fie atinsă de această veneraţie?

Brook simţi tentaţia de a-i spune fratelui lui că Lila chiar îl venera. Ei bine, în orice caz, era îndrăgostită de el. Dar refuză să înhaţe momeala pe care i-o lansase.

— Asta nu te priveşte.

— Nu o să te contrazic. Îmi amintesc bine? Nu este ea fata după care ai tânjit un sezon întreg?

— Ştii că mă bat mai bine decât tine, spuse Brook, cu o notă de avertizare în voce.

— Data viitoare când o să fii în Londra, o să verificăm asta la Gentleman Jackson, spuse Dane şi îl bătu uşor pe spate. Îmi imaginez că o să fii gata să baţi măr pe cineva.

Brook înlătură mâna lui Dane de pe umăr.

— Hai să mergem, înainte ca Lila să se decidă că pleacă fără noi.

— Deci îmi accepţi şi tu ospitalitatea? spuse Dane în timp ce traversară împreună salonul comun.

— Ori aşa, ori îmi las soţia de capul ei cât eu mă întorc pe jos. Nu-mi dau seama ce ar fi mai rău.

Noaptea şi ziua următoare fură cele mai lungi din viaţa lui Brook. Toate discuţiile despre Londra îl făcuseră să-şi dorească din inimă să se întoarcă. Era nerăbdător să revină la treaba care ştia că-l aşteaptă acolo. Crimele din Londra nu intrau niciodată în vacanţă şi nici el nu-şi putea permite una.

Nu că aceasta ar fi fost o vacanţă. Era muncă, iar Lila se asigura ca el să o simtă ca atare. Încă de când coborâră din trăsura lui Dane şi îşi luaseră rămas-bun, ea fusese morocănoasă şi tăioasă. Le spusese mai multe pisicii şi pisoilor decât lui. Evident, el făcuse ceva de o supărase şi

cunoştea suficiente lucruri despre femei ca să fie conştient că era mai mult decât sugestia de a reveni pe jos când ea preferase să meargă cu trăsura.

Avusese un prim semnal în noaptea aceea, când el făcuse un comentariu despre mersul la somn, iar ea îl informase că făcea bine să nici nu îndrăznească să o atingă. De fapt, nici nu se gândise să facă dragoste cu ea. O, prea bine, se gândise şi la asta. Nu la modul serios. Îşi închipuia că o mai durea oarecum după noaptea petrecută la han.

Mai erau şi alte lucruri pe care le puteau face şi poate că, dacă el îi oferea plăcere, ea nu se va mai uita urât la ei.

Se gândi să întrebe ce anume făcuse ca să o supere, dar încercase de câteva ori să facă acelaşi lucru cu sora lui, Susanna. Susanna doar se înfuriase mai tare şi îi răspunsese cu un: „Adică vrei să spui că nu ştii”.

Brook dedusese de aici că era mai bine să te prefaci că ştii decât să întrebi. Totuşi, cât rămase întins lângă Lila în noaptea aceea, el se gândi că nu se purta ca o femeie îndrăgostită de el. Se aşezase cât mai departe de el şi, chiar dacă se prefăcea că doarme, după felul în care respira, el ştia bine că nu era mai adormită decât el.

Poate că, la urma urmei, se purta ca o femeie îndrăgostită. O femeie a cărei dragoste era neîmpărtăşită. El îi spusese clar că nu o mai iubea şi nu voia să se îndrăgostească de ea acum. Poate că era mai bine ca ea să se distanţeze emoţional înainte ca el să impună distanţa fizică.

Se simţea rănită, iar el o înţelegea. Ştia totul despre suferinţă şi durere, dar asta nu atenua cu nimic vina pe care o simţea pentru că o făcea să sufere. Tocmai pentru că ştia ce însemna o durere provocată de dragostea neîmpărtăşită, putea să înţeleagă şi suferinţa ei.

Ce să facă pentru a o alina? Nu se putea îndrăgosti de ea, chiar dacă era uşor să o iubeşti pe Lila pe care o ştia acum. Era la fel de isteaţă şi de spirituală ca întotdeauna, dar acum era şi bună la suflet. Dar ceea ce simţise pentru ea rămăsese în trecut. Nu mai era băiatul acela prostuţ şi

îndrăgostit până peste urechi.

În a doua noapte, era deja sătul de tăcerea grea în care era cufundată cabana. Vremea fusese senină de-a lungul nopţii anterioare şi în ziua aceea, astfel că amândoi profitaseră ca să-şi petreacă timpul pe afară. El rătăcise prin toate colţurile proprietăţii, spunându-i că voia să se asigure că totul era în ordine. Brook habar nu avea ce făcuse Lila.

Nu prea multe, se gândi el când se întoarse. În cabană regăsi aceeaşi dezordine pe care o lăsase în urmă când plecase de dimineaţă. Patul era nefăcut, pardoseala nemăturată, iar vasele folosite pentru micul dejun, nespălate. El nu-i spusese să se ocupe de niciuna dintre acele sarcini, dar ar fi putut să şi le asume singură, din moment ce nu avea nimic altceva de făcut decât să citească afurisita de carte despre războaiele peloponesiace, ceea ce făcuse toată după-amiaza zilei precedente.

Înţelegea că avusese mereu slujitori, dar el nu era unul dintre ei.

Era aproape întuneric când intră în cabana rece. Observă imediat focul care aproape se stinsese în vatră. Înteţi flăcările şi remarcă toate celelalte indicii ale lenei Lilei. Dar ea nu se vedea pe nicăieri. Ieşi din nou afară şi descoperi pisica urmărind atent clădirea bucătăriei, în timp ce pisoiaşii se ciorovăiau pe undeva pe aproape.

— E acolo, nu-i aşa? întrebă el pisica, iar ea îi clipi cu ochii verzi ca răspuns.

Nu înţelegea ce căuta la bucătărie când el adusese de la han pâine, carne rece, brânză, supă şi ceai. Trebuia doar să încălzească ceaiul şi supa, iar asta putea să o facă fără probleme în vatra din cabană, dacă nu lăsa focul să se stingă.

El se îndreptă cu paşi hotărâţi spre bucătărie şi deschise uşa, fluturând imediat o mână ca să îndepărteze norul de fum negru care năvăli spre el.

— Ce naiba?

Cineva tuşi, iar el îşi acoperi nasul cu mâneca şi dădu năvală înăuntru.

— Lila?

Ea tuşi din nou. Cel puţin, credea că era ea. Nu putea să o vadă din cauza fumului care plutea prin încăpere.

— Lila! ţipă el.

— Aici.

Vocea îi răsună slab, dar suficient de tare pentru ca el să-şi dea seama unde se afla. Se duse în direcţia vocii până ce aproape se împiedică de ea. Se aplecă şi observă că ea stătea ghemuită pe podea.

— Ce faci? Ridică-te!

— Se zice că fumul se ridică, spuse ea între accese de tuse. M-am gândit că, dacă mă las în jos, aş putea să văd mai bine să sting focul.

Foc? Să-i dea Dumnezeu putere să nu o strângă de gât. O târî afară din bucătărie şi trase în piept o gură de aer curat. Dintr-o privire, îşi dădu seama că nu era rănită, iar el se întoarse să studieze clădirea. Încă nu vedea nicio văpaie. Trebuia să le stingă înainte să înghită bucătăria cu totul. Riscul ca focul să se răspândească şi la căsuţă era prea mare.

Brook îşi scoase haina, apoi inspiră adânc, se repezi în bucătărie şi bâjbâi prin valul de fum negru. Cum naiba să găsească focul când nu vedea nimic? În cele din urmă, se îndreptă spre cuptoare, aşteptându-se să fie copleşit de căldură dintr-o clipă în alta. Fumul era mai puternic în zona aceea, iar Brook îşi flutură haina prin aer ca să împrăştie rotocoalele de fum. Din cuptor ţâşniră mai mulţi nori negri, iar el îşi aruncă haina peste el, sperând să stingă ceea ce alimenta focul.

O parte din fum se risipi aproape imediat. Brook calcă în picioare funinginea şi cenuşa şi strivi restul de tăciuni. Mulţumit că evitase primejdia, se duse afară, scoase o găleată de apă din fântână şi se întoarse, aruncând apa peste rămăşiţele din cuptor. Lăsă în urmă sfârâitul şi aburii şi ieşi din nou afară, înghiţind cu lăcomie aerul curat.

— Poţi să respiri? întrebă Lila şi îngenunche lângă el. S-a stins focul?

El dădu din cap. Încă nu putea să respire suficient de

bine ca să vorbească.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Încercam să încălzesc pâinea…

— Să încălzeşti pâinea? rosti el şuierător.

De ce naiba voia să încălzească pâinea?

— M-am gândit că ar fi frumos să avem pâine caldă la cină, mai ales ştiind că ai stat atâta în frig. Dar nu mi-am dat seama cum funcţionează cuptorul şi a trebuit să mă duc să caut lemne pentru foc. Se făcuse deja târziu când am găsit vreo câteva şi am reuşit să fac focul. Dacă m-aş fi gândit mai bine, puteam să aduc un tăciune de la focul din cabană, dar ideea mi-a venit abia mai târziu.

Brook închise ochii. Poate că fusese mai bine când nu ştiuse cum îşi petrecuse Lila ziua.

— Am pus pâinea în cuptor, dar a început să scoată fum. Am încercat să înteţesc focul, dar nu mi-a ieşit şi, înainte să-mi dau seama, fumul era deja atât de gros, încât aproape nu mai vedeam nimic.

Acela trebuia să fie momentul în care sosise el.

Brook voia să fie supărat pe ea. În mod evident, pâinea era de acum o cauză pierdută şi aproape că ea dăduse foc bucătăriei. Dar de unde să ştie că hornul de la cuptor era probabil înfundat cu cenuşă veche şi resturi de frunze care se strânseseră de-a lungul anilor? Orice slujitor s-ar fi gândit să cureţe cuptorul înainte să se apuce de gătit, dar Lila, în toată neştiinţa ei, încă nu înţelegea unde greşise.

Îşi dorise ca el să aibă pâine caldă. Cum să fie supărat pe ea pentru una ca asta?

— Hai înăuntru, spuse el, sperând că nu stricase toată mâncarea şi că vor avea ce să mănânce în seara aceea.

El se ridică în picioare şi îi întinse mâna să o tragă şi pe ea. Pisica şi pisoii intraseră cu paşi vioi înaintea lor, iar Brook aprinse cele câteva lumânări cumpărate de la han. Lila se aşeză pe scaun şi îşi scoase cizmuliţele, aruncându-le în mijlocul camerei.

— Sunt plină de funingine şi cenuşă, spuse ea, scuturându-şi părul, din nou, pe podea. Brook bănuia că Lila

se aştepta ca el să cureţe în urma ei. Trebuie să mă spăl.

Brook îşi încrucişă braţele.

— Presupun că vrei să-ţi aduc apă din fântână.

— Eu mă ocup să o încălzesc.

Era pentru prima dată când vorbea atât de mult cu el în ultimele două zile, iar ideea de a se curăţa de mirosul de fum cu nişte apă caldă i se păru ademenitoare. Cu un oftat, el o luă din nou spre uşă. Înainte să o deschidă, se întoarse spre ea.

— Să nu te apuci să faci focul cât sunt plecat.

Ea dădu ochii peste cap.

Deja obosit, în vreme ce muşchii îl dureau după eforturile din bucătărie, Brook scoase apă din fântână şi se întoarse cu găleata în cabana. O aduse lângă foc. Din păcate, fu nevoit să treacă pe lângă masă şi uitase de ghetuţele Lilei. Cum găleata nu-l permitea să vadă prea bine, el se împiedică de o ghetuţă, scăpă găleata din mână, care îl lovi tare într-un genunchi.

— Fir-ar să fie! urlă el. Ce naiba caută ghetuţele tale în mijlocul camerei?

— Îmi pare rău. Ea le ridică iute şi le mută în colţ, lângă valiza lui. Le aşez bine.

Brook îşi frecă genunchiul şi se ridică în picioare, scrutând din priviri balta de apă de pe podea, acolo unde se revărsase peste marginea găleţii.

— Bine. Iar până una-alta, să măturі şi cenuşa, să ştergi apa şi să speli vasele. Eu nu sunt servitorul tău.

De îndată ce cuvintele îi zburară printre buze, ştiu că mersese prea departe. Lila înălţă capul, ochii ei căprui arzând în nuanţele aurului din foc. Îşi înfipse mâinile în şold.

— Iar eu nu sunt servitoarea ta.

Şi îşi ridică încheietura bandajată.

La naiba, uitase de încheietura ei. Nu era de mirare că nu se ocupase de niciuna dintre muncile casnice. Toate ar fi fost greu de făcut cu încheietura rănită. El era un măgar nesăbuit.

— Dacă voiai să fac ceva din toate astea, n-aveai decât să mă rogi să o fac şi aş fi încercat, dar eu nu

primesc ordine de la nimeni.

Acum era momentul să-i ceară iertare. Brook se gândi chiar să o facă. Serios. Dar genunchiul afurisit îi trimitea junghiuri prin tot corpul. Îi era şi foame, ochii îl înţepau de la fum şi uitase cât putea să fie de frumoasă când era supărată. Dorinţa se dezlănţui înăuntrul lui cu forţa unui balaur.

— Mare păcat, spuse el, îndreptându-se spre ea, pentru că ai nevoie de cineva care să-ţi dea ordine. Habar n-ai cum să supravieţuieşti fără slujitori.

Ea nu-l dorea pe el, îşi aminti Brook. Nu-i putea oferi ceea ce îşi dorea. Şi totuşi, murea de dorinţă să o dezbrace de rochia pe care o purta, să-i mângâie pielea catifelată, să o sărute până îşi pierdea minţile.

— Şi de ce ar trebui? Fac şi eu tot ce pot.

Ea se apropie de el cu paşi hotărâţi şi flutură prin aer un deget pătat de funingine. Apoi, părând să-şi observe degetul, se aplecă şi îşi spălă funinginea de pe mână.

— Faci tot ce poţi ca să ne omori.

— Nesuferit om mai eşti!

Ea se ridică, stropindu-l în faţă cu apa de pe mână.

Apa rece ca gheaţa doar stimulă mai mult dorinţa lui, declanşând o furie mocnită. Dacă era supărat pe el pentru că o mai dorea sau era furios pe acţiunile ei puerile, nu ştia sigur. De asemenea, nici nu-i păsa. Îşi încleştă mâinile în pumni ca să nu o apuce de braţe şi să o scuture bine. Voia să-l stropească? Va fi răsplătită cu aceeaşi monedă.

— Vrei o baie?

El se aplecă şi ridică găleata.

Ochii ei se făcură mari când îşi dădu seama ce avea de gând să facă.

— Să nu îndrăzneşti, spuse ea printre dinţi.

El îi trimise un zâmbet încordat.

— Poftim baia ta.

Şi îi aruncă găleată cu apa îngheţată direct în cap.

Capitolul 17

Lila scoase un ţipăt când apa rece o izbi cu forţa unei securi de luptă. Ea îi smulse găleata din mâini şi o ridică deasupra capului lui, dar bădăranul nu-i mai lăsase nimic. Lila azvârli găleata pe podea, unde ateriză cu o bufnitură într-un colţ. Pisicile înălţară capul şi apoi se întoarseră la somn.

Brook se uită lung la ea cu o privire uluită, de parcă nu-i venea să creadă ce făcuse.

— Tu, spuse ea, începând să tremure, nu eşti un gentleman.

Era cea mai gravă ofensă la care se putu gândi, şi totuşi el zâmbi larg, fără a părea în vreun fel ofensat.

— Deci ai ajuns să mă urăşti?

Îşi dori să spună da. Voia să-l urască. Ar fi fost mai uşor decât suferinţa provocată de regret şi durerea perspectivei de a rămâne fără el. Dar nu îl ura.

— Să te urăsc? După ce m-ai salvat din bucătăria în flăcări şi ai stins focul ca un de erou de poveste? Aşa îţi propui tu să mă faci să te urăsc?

Dinţii îi clănţăneau în timp ce vorbea şi îl văzu cum se avântă spre ea, de parcă fi vrut să o încălzească.

Cu o simplă privire, ea îl opri.

— Şi asta? întrebă el, făcându-i semn spre părul şi rochia ude leoarcă.

Ea strânse din pumni.

— Ăsta este un început.

— Atunci, permite-mi să-mi termin treaba.

Ea înţelese exact ce avea de gând să facă, văzând scânteia de dorinţă din ochii lui. Înainte ca ea să mai apuce să se împotrivească, de parcă ar fi făcut-o, el o cuprinse în braţe şi o împinse înapoi spre masă. Gura lui se năpusti peste a ei şi o sărută cu o înflăcărare care îi topi orice fior. O căldură ca flacăra unei lumânări simţi undeva în adâncul

pântecului ei, răspândindu-se şi dându-i furnicături prin tot corpul.

Gura lui sălbatică se apăsă peste a ei într-un asalt necruţător, iar ea îi răspunse şi îi prinse părul într-o strânsoare aproape nimicitoare, sărutându-l cu aceeaşi poftă. Când ea îl muşcă de buză, el se trase înapoi şi flutură un deget spre ea.

— Fii cuminte, vulpiţo.

— Dacă tu nu trebuie să fii cuminte, atunci nu trebuie să fiu nici eu.

El aruncă o privire spre hainele ei ude şi înjură.

— Scoate-ţi hainele ca să nu te alegi cu o răceală. Tremuri din toate încheieturile.

Ea întinse mâna spre legăturile de la rochie, dar degetele îi erau neîndemânatice şi amorţite. Copcile cu moş şi babă şi panglicile îi păcăliră toate eforturile stângace.

— Lasă-mă pe mine, spuse Brook.

Dar în loc să descheie cu delicateţe rochia albă din muselină cu fiori violet şi frunzuliţe verzi, o smulse pur şi simplu de pe umerii ei. Lilei i se tăie răsuflarea când auzi cum se rupe materialul.

— Ce faci?

— Te încălzesc, spuse el.

Îi smulse rochia şi, odată cu ea, se descotorosi şi de cămăşuţă. Sfârcurile deja întărite se încordară dureros şi, când privirea lui rătăci cu admiraţie peste trupul ei, Lila se simţi traversată de un val de dorinţă atât de puternic, încât aproape scoase un geamăt. Rochia îi atârna distrusă în jurul taliei, dar Brook o coborî şi mai mult şi ar fi dezvăluit-o în toată goliciunea ei, dacă nu ar fi avut ciorapii.

Chiar dacă îi scosese hainele ude, ea nu simţea că îi era mai cald. Mâna lui i se aşeză pe şold şi alunecă în sus, mângâind pielea înfiorată. Când ajunse în dreptul sânilor, se opri şi îşi trecu degetele peste sfârcurile mărite. Lila lăsă capul pe spate şi gemu.

— Tu ştii cât mă înfurii pe mine? o întrebă el cu o voce aspră. Să fii adusă înapoi cu trăsura. El o ciupi de un sfârc, iar ea se lipi de el, dorindu-şi mai mult. Îmi renovezi

apartamentul. El ciupi şi celălalt sfârc, iar senzaţia o făcu să i se taie genunchii. Dai foc bucătăriei.

Mâna lui se strecură spre pântecul ei şi îi cuprinse locul ascuns între picioare. O dezmierdă, degetul lui furişându-se în umezeala ei. O împinse înapoi spre masă, ridicând-o deasupra şi desfăcându-i picioarele. Degetul lui alunecă înăuntru şi în afară, în timp ce degetul mare îi înconjură mugurul sensibil.

— Dar tu ştii cât mă înfurii pe mine? spuse ea pe nerăsuflate. Măcar focul din bucătărie a fost un accident. Apa rece, nu.

— Şi-a îndeplinit scopul, spuse el cu un zâmbet maliţios şi o privire lungă, ce îi străbătu trupul dezgolit.

— Nu chiar.

Ea se întinse spre partea din faţă a pantalonilor, îi descheie şi îi apucă membrul tare în mână. Mâinile ei erau reci, iar el trase brusc aer în piept când simţi degetele îngheţate pe carnea lui fierbinte. Nu avusese nicio ocazie ca să-l studieze, nu văzuse decât în treacăt acea parte a lui. Pielea de aici îi era puţin mai închisă la culoare, bărbăţia fiind cuibărită în părul auriu. Chiar dacă întărită, pielea îi era fină şi vârful se desena rozaliu şi perfect neted, încât aproape strălucea.

Nesigură, ea îşi trecu o mână în sus şi în jos de-a lungul mădularului. Privirea lui înfocată o întâlni pe a ei, iar mâinile lui aterizară grele pe coapsele ei.

— Ai grijă, spuse el cu glasul răguşit, iar ea îşi arcui o sprânceană. Te joci cu focul.

— Nu mi-e frică.

Nu îi era. Ştia atât de puţine despre bărbaţi şi anatomia lor, dar putea să vadă pe chipul lui că ceea ce îi făcea îi stârnea dorinţa. Ea se lansă într-un dans de mângâieri şi apăsări, până ce ochii lui se întunecară, iar respiraţia i se acceleră.

Sub mâinile ei, vârful erecţiei se simţea precum catifeaua. Ea se aplecă şi îl atinse cu limba, întrebându-se dacă va avea şi el aceeaşi reacţie pe care o avusese ea când Brook îşi apăsase gura pe feminitatea ei.

El scoase un sunet revoltat şi o apucă de păr. Dar nu îi îndepărtă capul. Păru să fie tentat să o facă, dar era evident că se dădea o bătălie înăuntrul lui şi nu reuşea să aleagă de care parte să se plaseze.

— Nicio soţie n-ar face asta, murmură ea pe pielea catifelată.

— Nu, încuviinţă el.

Ea îl linse din nou.

— Dar îţi place.

Îşi dădea seama că îi plăcea după felul în care bărbăţia lui îi tresălta în mână.

— Doamne, da.

Ea desenă cercuri cu limba peste vârful de catifea, iar el scoase un geamăt de pură plăcere masculină.

— Şi îţi place de mine, spuse ea. Recunoaşte.

El făcu o pauză şi, pentru o clipă, Lila crezu că o va contrazice.

— Da, spuse el în cele din urmă. Mai mult decât mi-aş dori. Mai mult decât ar trebui.

— Da. Ştia la ce se referea. Te iubesc, în ciuda purtării tale nesuferite şi a eroismului tău necontenit.

Îşi roti din nou limba. El nu o iubea. Nu încă, dar trebuia să spere, nu-i aşa? O urâse cu câteva zile în urmă, iar acum o plăcea mai mult decât ar fi crezut vreodată. Sentimentul acela nu se putea transforma în dragoste?

El îi oferise atât de multă plăcere, iar ea îşi dorea să-i ofere înapoi o parte din extazul pe care îl simţise. Valsă cu o mână în sus şi-n jos pe mădularul întărit.

— Spune-mi ce să fac, şopti ea. Vreau să fiu cea mai necuviincioasă dintre soţii.

— Lila, nu trebuie să faci asta.

Ea ridică privirea spre el.

— Vreau să o fac. Mi se pare că… Ea îi trimise un surâs. Mi se pare că-mi place.

El închise ochii, iar ea simţi cum membrul pulsează în mâinile ei.

— Pune-ţi gura pe mine, cuprinde-mă.

Ea se supuse, degustând cu limba gustul uşor sărat al

pielii lui. Căută să-l cuprindă cât mai adânc, incapabilă să îl ia cu totul.

— Înăuntru şi în afară, gemu el.

Ea se supuse, descoperind ritmul care părea să-i placă.

Mâinile lui se agăţară de umerii ei, iar răsuflarea lui se dezlănţui aspră şi greoaie până la urechile ei.

— Suge, Lila.

Ea îl ascultă şi fu răsplătită de un geamăt adânc. Ar fi luat totul de la capăt, dar el o trase în sus.

— Am făcut ceva greşit? întrebă ea confuză.

— Nu.

Vocea lui răsună tăios şi gutural, în timp ce o desprinse de masă şi o ridică în braţe. Înainte ca ea să-l cuprindă într-o îmbrăţişare şi să-i scoată cămaşa, el o întoarse şi o aplecă peste masă.

Sânii ei se lipiră de lemnul neted, încă înfierbântaţi de căldura care îi dogorea în corp. Ea îşi întoarse capul pentru a-l privi, în timp ce el păşi între picioarele ei şi le depărtă cu un picior. Lila se simţi năucită când îşi dădu seama cât era de expusă. Mâna lui dansă peste carnea goală a posteriorului ei şi i se opri între picioare.

Două degete se cufundară înăuntrul ei, iar Lila nu reuşi să mai oprească arcuirile corpului ei la plăcerea atingerii lui. Mişcarea o făcu să-i întâlnească membrul, fierbinţeala cărnii tari o dezmierdă. Se apăsă mai ferm în spate, învelindu-l mai adânc în interiorul ei şi frecându-se de carnea tare de la exterior.

— Dă-mi putere, mormăi el, alunecând cu degetele afară şi înlocuindu-le cu vârful gros al bărbăţiei lui.

Lila încremeni când îşi dădu seama ce voia să facă. Ochii ei îi studiară chipul, înroşit şi brăzdat de linii fine de încordare. Privirile li se ciocniră.

— Nu o să te rănesc, spuse el.

Ei i se tăie răsuflarea, în timp ce el se apăsă înăuntrul ei, abia penetrând-o, dar îndeajuns pentru ca fiecare nerv să i se trezească la viaţă. Dorinţa izbucni în pântecul ei, nevoia de a-i explora plinătatea, în timp ce sfârcurile sânilor

sensibili se frecară de masa tare. Îşi înfipse degetele în lemn când el îi mai oferi puţin din ce îşi dorea.

El se mişcă atât de încet, atât de frustrant de încet. Ea se balansă înapoi, încercând să-l cuprindă mai mult, dar el o apucă de şolduri.

— Nu încă.

— Mai mult, gemu ea când el îi oferi doar un centimetru din ce îşi dorea.

— Nu vreau să te rănesc, spuse el parcă printre dinţii încleştaţi. Eşti atât de al naibii de strâmtă.

— Este ceva rău?

— Nu, este ceva bine. Foarte bine. Nu mă mai pot stăpâni.

— Atunci nu o face. Ea îşi mişcă şoldurile cât putu de bine acum că mâinile lui o ţineau nemişcată. Nu o să-mi faci niciun rău.

Cu un geamăt, el alunecă înăuntrul ei şi o umplu atât de complet, încât Lilei i se tăie răsuflarea. Senzaţia era absolut diferită de ceea ce făcuseră cu o noapte în urmă. Dacă scena aceasta ar fi fost o invazie, momentul de acum ar fi fost o mişcare de ocupaţie.

Şi îi plăcea la nebunie. Iubea împingerea lui în interiorul ei şi alunecarea lui în timp ce se retrăgea. Mâinile lui pe şoldurile ei îi mişcau corpul, dar ea găsi ritmul cu uşurinţă. Se ridică pe vârfuri pentru a-l primi mai adânc, iar mâinile lui i se încleştară pe şolduri. Întinzându-se în faţă, îi cuprinse unul dintre sâni în mână, mângâind sfârcul tare. Valurile de plăcere se învolburară înăuntrul ei. Fiecare atingând parcă o culme mai înaltă decât cel de dinainte. Pe măsură ce ritmul lui se intensifică, Brook păru să se mărească în interiorul ei, iar ea nu-şi mai înăbuşi micile suspine de plăcere.

Degetele de pe sfârcul ei erau la fel de necruţătoare ca penetrările. Şi apoi, cealaltă mână alunecă peste şoldul ei şi i se strecură spre locul intim dintre picioare. El găsi mugurul sensibil şi îl frământă cu aceleaşi mişcări neîmblânzite cu care îi răsfăţa sfârcul. Un val devastator de plăcere se revărsă peste ea, făcând-o să se clatine pe

picioare. Îşi lipi mâinile de masă ca să găsească un punct de sprijin, în timp ce el continuă să se mişte înăuntrul ei, încă dănţuind cu degetele peste ea, purtând-o mai sus şi mai sus, până simţi că se frânge în mii de bucăţi. Nu mai reuşi decât să urle într-un amestec de geamăt şi ţipăt.

Şi totuşi, el îşi continuă invazia, degetele lui o stimulau, iar lungimea lui tare îi dezmierda fiecare colţişor sensibil. Nu se gândise că va putea să atingă punctul culminant din nou şi din nou sau să ajungă la extaz într-o învolburare de o forţă şi mai nimicitoare, dar valul care o înălţă pe culmile plăcerii atinse apogeul şi îşi simţi tot corpul străbătut de o căldură incandescentă. Pentru o clipă, simţi că este uşoară ca un fulg, că se pierde, îmbătată de plăcere, şi apoi simţi pe umeri greutatea capului lui.

Brook îi simţise momentul de extaz, încordarea muşchilor ei îl făcu să piardă orice urmă de control. Reuşise să reziste suficient cât să-i prelungească plăcerea, să o îmbie în mrejele ei, dar strigătele ei erotice de plăcere şi senzaţia cărnii senzuale a feselor împingându-se cu febrilitate spre el îl răpuseră în cele din urmă.

O penetră o ultimă dată, atingând culmile plăcerii atât de violent şi de prelung, încât abia se mai ţinu pe picioare. O clipă, încăperea parcă se învârti odată cu el, iar când deschise ochii, se trezi aplecat cu sufletul la gură peste Lila, cu pielea ei mătăsoasă şi fierbinte sub obraz.

Ce naiba se întâmplase? Chiar în timp ce deschise ochii, spasmele plăcerii continuară să îi asalteze simţurile. Era cea mai intensă experienţă sexuală avută vreodată şi naiba să-l ia dacă nu-şi dorea să o repete. Nu putea. Nu imediat, cel puţin. Totuşi, ce se întâmpla cu el? Nu trebuia să fie deja sătul de ea? Nu trebuia să fie satisfăcut?

El se desprinse cu blândeţe şi, văzând că ea rămăsese încă aplecată peste masă, o trase spre el şi o cuprinse în braţe. O întoarse, cuprinzându-i faţa în mâini, şi o sărută delicat. Voise să fie un simplu sărut, dar părea incapabil să-şi despartă gura de a ei. Iar membrul lui afurisit părea să se trezească din nou la viaţă.

— Habar n-aveam, spuse ea pe buzele lui. A fost

uluitor.

— Da, încuviinţă el.

Chiar fusese, iar el ar fi trebuit să lase lucrurile aşa cum erau, pentru că nu se putea să mai fie vreodată la fel de bine.

— Este mereu aşa? întrebă ea.

El scoase un oftat.

— Nu. Nu este niciodată aşa.

Ochii ei căprui ca mierea se ridicară spre el şi îi studiară chipul. Ştia ce voia să găsească în expresia lui, ştia că nu exagerase cu nimic când îi spusese că era îndrăgostită de el. Putea să o ghicească limpede pe chipul ei.

Dar el nu avea cum să răspundă iubirii ei.

O ridică şi o duse în pat, apoi se aşeză pe margine şi îşi scoase cămaşa şi pantalonii. Privirea ei rătăci peste corpul lui, iar mădularul chiar i se întări acum. Ea îşi atinse buza cu limba, iar el abia dacă mai reuşi să se abţină. Picioarele ei se desfăcură uşor, corpul ei îl ademenea inconştient.

— Din nou? întrebă ea, cu vocea scăzută şi senzuală.

Ca răspuns, el îşi azvârli cămaşa deoparte şi se urcă lângă ea.

Mai târziu, ea se întoarse spre el şi îi trimise un zâmbet somnoros.

— M-am topit pe dinăuntru. Nu o să mă mai ridic niciodată din patul ăsta.

— Bun. Aici vreau să te ţin.

Degetele ei urmăriră întinderea pieptul lui, într-o atingere delicată, dar fără a mai fi nesigură.

— O să fim nevoiţi să mai şi mâncăm. De fapt, cred că am uitat să luăm cina.

— Ai dreptate.

— Mă duc să pregătesc ceva.

Ea dădu să se ridice, dar el o apucă de braţ şi o sărută.

— Stai aici. Aduc eu ceva. Putem să mâncăm în pat.

— Câtă decadenţă.

El îi făcu cu ochiul. Brook mai găsi ceva pâine pe care nu o arsese, puţină carne rece şi restul de brânză. Îi dădu pisicii o bucăţică de carne şi se întoarse cu restul de mâncare şi cu o sticlă de vin.

Nu se mai deranjase să se îmbrace, iar când reveni, simţi cum privirea ei plină de admiraţie îi cercetează trupul. Era chiar încântat de cum îl privea, de parcă era ultima delicatesă care mai rămăsese pe pământ.

— Nu ne-a mai rămas decât vinul ăsta, spuse el şi ridică sticla pentru a-i verifica greutatea.

— O să beau cu măsură.

Ea o luă din mâinile lui şi, trăgându-şi cearşaful peste sâni, căută să bea delicat. Vinul i se prelinse pe bărbie. Încercă să-l oprească cu mâna, dar nu prea reuşi.

Brook luă sticla înapoi.

— Nu este momentul pentru gingăşii. Bea cum trebuie.

El bău direct din sticlă şi îşi lăsă capul pe spate cu un gest întru câtva teatral. Ea râse, luă sticla şi încercă să-l imite. Părea ridicolă, dar el îi admiră dorinţa de a încerca.

Împărţiră o masă simplă, Lila curăţând firimiturile de pe aşternuturi, iar Brook spunându-i că le puteau scutura şi să nu se deranjeze prea mult.

— Nu mă pot abţine. Când eram mai mică, veneam cu dulciuri în pat şi îmi era mereu atât de frică să nu fiu prinsă, încât trebuia să şterg toate urmele.

— Erai un copil neastâmpărat, o tachină el.

— Nu la fel de neastâmpărat ca Ginny.

— Sora ta mai mică? Mie mi s-a părut absolut adorabilă.

— Ginny? Ai cunoscut-o?

— Ne-am jucat puţin de-a v-aţi ascunselea.

— Preferatul ei. Ai dreptate. Nu este un copil chiar aşa de neastâmpărat. De fapt, este foarte dulce şi cuminte. Cel puţin, aşa cred. Valencia cea Malefică nu-mi permite să stau cu ea mai mult de câteva clipe, de teamă să nu-i contaminez copilul.

— Să o contaminezi?

— Sufăr de o boală cumplită, incapacitatea de a mă mărita.

Ea îşi dădu o şuviţă de păr întunecat pe după ureche. Avea nişte urechi minunate, micuţe şi desenate ca o scoică.

Iar dacă îi admira urechile, chiar era un mare neghiob.

— Ah. Asta este o boală îngrozitoare, spuse el cu o seriozitate zeflemitoare, dar mi-e greu să văd cum ar afecta o copilă de trei sau patru ani.

— Este o scuză. Mama mea vitregă mă urăşte şi m-ar ţine cât mai departe de tata şi de sora mea.

— Ce rău ai făcut?

— Sunt fiica primei soţii a tatei.

Coborî privirea când îşi menţionă mama, dar nu înainte ca el să-i observe tristeţea din ochi.

— Îţi este dor de ea.

— În fiecare zi. Era o femeie cu o inimă atât de bună. Poate că era o ducesă ocupată, dar îşi făcea mereu timp pentru mine şi Colin. Îmi amintesc că se aşeza pe podea cu noi, îmbrăcată în râuri de mătase şi satin, şi ne jucam cu o minge de lemn. Mă adora, îmi oferea tot ce-mi doream.

Iată explicaţia pentru foarte multe lucruri, se gândi Brook, chiar dacă, în calitate de fiică a unui duce, probabil că oricum ar fi fost răsfăţată.

— Dar ştii ce-mi amintesc cel mai bine?

— Ce? întrebă el, admirând felul în care străluceau ochii ei mari.

— Mă asculta întotdeauna. Trebuia să fi fost o fetiţă tare prostuţă, sporovăind cât era ziua de lungă despre baluri imaginare, rochii şi prinţi. O aud pe Ginny jucându-se şi mă face să zâmbesc. Sunt sigură că şi eu eram la fel. Dar, spre deosebire de Valencia, mama chiar mă asculta pe mine. Când inventam vreo poveste despre un cavaler şi un balaur, ea se ghemuia lângă mine, se uita în ochii mei şi îşi concentra toată atenţia pe mine.

Privirea Lilei se aţinti spre foc, iar el ştiu că gândurile îi zburaseră departe. Revenise în vremurile când mai trăia mama ei, când viaţa ei îi era încă simplă.

— M-a făcut să mă simt importantă, spuse Lila. M-a

făcut să mă simt iubită.

Brook o sărută atunci, pentru că şi-o putea închipui ca pe o copilă răsfăţată, dar singuratică. Nu-şi dorise decât să fie iubită. Continua să-şi dorească acelaşi lucru şi, la naiba cu el, dar Brook nu voia să mai fie încă unul dintre oamenii incapabili să i-o ofere.

*

Ploaia îl trezi. Bătăile molcome îl făcură să-şi dorească să se întoarcă şi să se cuibărească lângă căldura Lilei, care dormea lângă el. Dar când încercă, îşi dădu seama că ea nu era în pat.

El se ridică şi o găsi numaidecât. Stătea lângă uşă şi îşi strângea pelerina pe umeri.

— Unde te duci? o întrebă el.

Ea tresări şi îi aruncă o privire, cu o expresie surprinsă, dar nu vinovată.

— Mi-e sete, spuse ea. Mă gândeam să mă duc la fântână şi să scot puţină apă. Cum eram trează, am făcut focul şi am pus câteva vreascuri.

Brook o privi lung. Făcuse focul şi acum ieşea în inima nopţii, pe ploaie, să aducă apă? Ar fi trebuit să aibă apă în cabană, dar o aruncase el pe toată. La drept vorbind, el era cel care trebuia să aducă apă.

— Mă duc eu, spuse el şi îşi trecu picioarele peste marginea patului.

— Nu. Lila ridică o mână. Eu sunt deja îmbrăcată şi pregătită. În plus, ploaia s-a mai domolit pentru moment. Când o să fii îmbrăcat, se prea poate să înceapă să plouă din nou.

— Ştii cum să ajungi?

— Desigur. Ea dădu să apuce mânerul de la uşă şi întoarse zăvorul. Apoi îi aruncă o privire peste umăr. Iar când mă întorc, poţi să mă încălzeşti din nou.

Brook o privi cum pleacă, încercând să nu cedeze în faţa potopului de gânduri erotice pe care i le provocă sugestia ei. În schimb, se întinse pe spate şi închise ochii.

Pentru prima dată, nu aştepta cu nerăbdare anularea căsătoriei. Nu voia ca ea să plece, nu voia să plece din patul lui. Dar nici nu putea să rămână însurat până se sătura să facă dragoste cu ea, pentru ca, mai apoi, să ceară o anulare. Chiar dacă regele îi promisese o anulare uşoară, Brook nu prea avea cum să justifice un asemenea comportament faţă de fiica ducelui de Lennox sau faţa de oricare altă femeie.

Puteau oricând să rămână căsătoriţi. Exista pasiune şi, cu timpul, poate va ajunge să simtă mai mult pentru ea. Poate că o va ierta într-o bună zi. Ea avea titlu, avere şi se trăgea dintr-o familie cu tradiţie. Ceea ce va fi pe placul mamei lui. Îi va oferi copii într-o zi, un alt lucru care îi va plăcea mamei.

Dacă rămânea însurat cu Lila, îşi va fi îndeplinit îndeajuns obligaţiile de al doilea fiu al unui conte. Nu-i păsa prea mult de asemenea lucruri, dar ştia cum funcţiona societatea şi ştia care erau aşteptările legate de el. Brook nu avusese niciodată ceva împotriva căsătoriei. Chiar şi după dezastrul cu Lila, pe vremea când avea doar douăzeci şi patru de ani, ştiuse că va cere din nou mâna unei femei într-o bună zi.

Pur şi simplu, nu se gândise că va fi aceeaşi femeie.

Acum, că o avea, de ce să nu rămână cu ea?

Simţi cum inima i se strânge în piept la gândul acela.

De ce nu? Pentru că ea nu-l dorise. Pentru că îşi bătuse joc de el. Pentru că îl făcuse să se urască.

Şi totuşi, ea era acum afară, în frig şi ploaie, să scoată apă. Încercase să-i încălzească pâinea. Avusese grijă de el când fusese rănit. Nu mai era aceeaşi femeie care refuzase să devină soţia lui.

Şi dacă era să fie sincer faţă de el însuşi, începea să o placă, în pofida propriei dorinţe. Nu petrecuse niciodată mult timp la discuţii cu femeile cu care se culca. În mare parte, ele erau actriţe sau văduve insipide. Dornice de nişte distracţie şi nimic mai mult. Brook avusese impresia că îşi dorise acelaşi lucru, dar era oare adevărat? Nu-şi dăduse seama cum era să împărtăşească secrete şoptite şi să

mărturisească intimităţi cu o femeie. Nu ştiuse că voia mai mult decât simple aventuri bazate pe plăceri trupeşti.

Şi poate că nici nu-şi dorise altceva.

Până la Lila.

Voia să ştie totul despre ea, de la momentul când căzuse de pe ponei sărind un gard până la prima dată când fusese sărutată. Şi se vedea povestindu-i şi el despre viaţa lui, despre câinele lui preferat de pe vremea când fusese băiat şi despre modul în care el şi Dane se jucaseră de-a coloniştii şi pieile roşii. Brook, fiind mai tânăr, fusese întotdeauna George Washington.

Şi mai rău, în versiunea lui Dane, Washington i se preda lui Cornwallis.

Brook nu ştiuse că voia pe cineva cu care să-şi împărtăşească data, nu doar patul. Lila îl făcuse să înţeleagă acest lucru. Dar de ce naiba trebuia să fie ea cea care să-i arate ce îi lipsea? Singura femeie pe care nu o putea ierta vreodată, pe care nu o putea iubi vreodată, Pisica se apropie încet de uşă şi scoase un miau dulce. Brook se ridică. Bănuia că pisica voia să iasă, dar de ce să iasă în ploaia şi frigul din toiul nopţii? Pisica lăsă capul în jos, adulmecând pragul uşii, iar Brook îşi dădu seama că ceva îi atrăsese atenţia. Auzise vreun şoricel sau anticipase întoarcerea Lilei?

Tunetul bubui în depărtare. Nu ar fi trebuit ca Lila să se fi întors deja până acum?

Inima începând să-i bată cu putere în piept. Brook îşi puse iute pantalonii, cizmele şi haina, fără să se deranjeze să tragă şi o cămaşă pe el. Se rătăcise pe drumul spre fântână sau pe cel de întoarcere. O va găsi şi o va aduce înapoi înainte ca ploaia să înceapă serios. Se ridică şi deschise uşa.

— Lila? strigă el.

Nu primi niciun răspuns.

Vântul îi suflă ploaia în faţă, iar el şi-o şterse din ochi şi scrută întunericul.

— Lila!

Ramurile copacilor se legănau în bătaia vântului, iar

tunetele se dezlănţuiau în zare. Furtuna se apropia. Trebuia să o aducă înăuntru înainte ca vremea să se înrăutăţească. Rămase cu privirea aţintită spre curte, îndreptată spre fântână şi, când un fulger scânteie pe cer, era gata să se ducă după ea. Doar că fulgerul nu-i dezvălui altceva decât ceea ce văzuse în întunericul mohorât.

Curtea era goală.

Lila nu se vedea pe nicăieri.

Capitolul 18

Din spatele bucătăriei, Lila zări licărirea slabă a luminii venite din direcţia cabanei. Ştiuse că o va căuta. Ştiuse că va veni. Poate că nu o iubea, dar va lupta pentru ea.

Peste vuietul vântului şi bubuitul tunetelor, auzi cum vocea lui îi strigă numele. Încercă să răspundă, dar bărbatul îşi apăsă mai tare mâna pe gura ei.

Beezle.

Nu ştia cât timp stătuse la pândă, chircit în umbrele din spatele cabanei. Fusese acolo când Brook stinsese focul din bucătărie? Fusese acolo când făcuseră dragoste?

Aşteptase momentul când să dea lovitura, iar ea păşise din greşeală chiar în ghearele lui. Nu o înşfăcase când ieşise pentru prima oară afară, chiar dacă trebuie să fi stat cu ochii pe ea. În schimb, aşteptase până când ajunsese la fântână, se chinuise să aranjeze găleata şi să scoată apa. Venise cu găleata aproape plină până în apropierea cabanei, când el se ivi în spatele ei, apoi o apucă de talie cu o mână, iar cu cealaltă îi acoperi gura.

Nici nu avusese măcar ocazia de a mai ţipa.

Scăpase găleata din mâini, iar apa se revărsă în timp ce găleata se rostogoli într-o parte. Beezle o târâse până în spatele bucătăriei şi o lipise de lemnul aspru.

— Credeai că scapi, nu-i aşa? îi spuse el, cu respiraţia lui greţoasă la ureche.

Ea încercă să ţipe, dar mâna de pe gura ei nu şovăi. Ştia cine era bărbatul. Îşi amintea vocea şi mirosul lui. Mirosea a Seven Dials, un miros pe care nu-l va uita niciodată.

Se chinui să-şi scoată braţele din prinsoarea lui şi chiar reuşi să-şi elibereze unul înainte ca Beezle să-l înhaţe din nou şi să i-l strângă brutal într-o parte.

Lacrimile îi înţepau ochii.

Cum de îi găsise? Îi va ucide pe amândoi, mai întâi pe ea, iar apoi pe Brook?

Nu, nu va putea să-l ucidă niciodată pe Brook. Măcar ea va muri ştiind că Brook va ieşi învingător, în cele din urmă.

Şi totuşi, se agăţă de firicelul de speranţă care îi spunea că poate va fi salvată. Când Brook strigă a doua oară, ea se strădui din răsputeri să scape din strânsoarea lui Beezle. Fără niciun folos. Bărbatul era prea puternic.

Fulgerul se aprinse, iar Beezle folosi explozia de lumină în avantajul lui. O ridică în picioare şi o târî dinspre bucătărie către pădurea care se întindea în spate. În bezna de afară, va fi aproape imposibil ca Brook să o găsească printre copaci şi tufişuri. Beezle putea să-i taie gâtul şi să o lase să moară, căci va fi rece când Brook se va împiedica de trupul ei.

Dacă nu o mânca înainte vreun animal sălbatic.

Tremura de frig şi frică, târşâindu-şi picioarele într-un efort de a-l încetini pe Beezle. Se agită, se împotrivi şi le încetini înaintarea cât putu de mult. Braţele lui erau subţiri, dar vânjoase, iar strânsoarea aproape dureroasă. Îi simţea unghiile înfipte în obraz, unde mâna lui îi acoperea încă gura, iar el îi lipise cu putere încheietura rănită de corp. Durerea provocată de încheietura zdrobită ameninţa să o copleşească. Dar va simţi cu mult mai multă durere dacă nu continua să lupte.

Ploaia începu să răpăie mai tare, apa prelingându-i-se pe faţă şi înceţoşându-i vederea. Căută să clipească pentru a vedea mai bine, zărind urmele pe care cizmele ei le lăsaseră în noroiul moale din spatele bucătăriei. Brook nu

trebuie decât să se îndrepte într-acolo şi va şti unde fusese dusă. Dar, desigur, o va căuta la fântână. Când se va gândi să revină spre bucătărie, va fi poate prea târziu.

Luptându-se cu sentimentul de neputinţă, îşi înfipse un cot înapoi, direct în stomacul lui Beezle. Nu era o lovitură foarte bună, dar fu de ajuns pentru a-i slăbi strânsoarea. Mâinile pe care se prelingeau stropii de ploaie alunecară când el dădu să o înşface din nou şi, pentru o clipă, ea scăpă. Lila se năpusti înainte cu paşi împleticiţi, coborând înapoi spre bucătărie şi spre Brook. Dar picioarele i se împiedicară în tivul rochiei, uşoara întârziere oferindu-i lui Beezle suficient timp ca să o prindă din nou.

O apucă de încheietura rănită şi i-o răsuci la spate. Lila ţipă de durere. Mâna lui Beezle se lipi de gura ei, dar ea scutură din cap până când mâna alunecă.

— Brook! Aici! Broo…

Beezle îi acoperi din nou gura. Un moment, agonia stârnită de încheietura îndoită se linişti, iar apoi durerea i se dezlănţui undeva în zona capului. Întunericul nopţii parcă se intensifică şi se adânci, iar când zări pe cerul nopţii următoarea pâlpâire a fulgerelor, îşi dădu seama că se afla deja sub un baldachin format din ramuri.

O adusese în pădure. Era ca şi moartă.

*

Brook se îndreptă spre fântână, dorindu-şi să aibă mai multă lumină ca să poată merge pe urmele ei. Putea să vadă urmele de dus şi de întors, dar amândoi trecuseră pe acolo de multe ori în ultimele zile şi nu era sigur care erau ale ei şi care erau recente. Aproape ajunsese la fântână când zări pe jos o formă neclară. Pe măsură ce se apropie, ghici că trebuia să fie o găleată.

Brook simţi un nod în gât, simţi cum rămâne fără aer. Se aplecă şi ridică găleata, în vreme ce degetele lui atinseră în treacăt balta de apă de lângă marginea răsturnată.

Piesele se îmbinau la locul lor asemenea părţilor unui

portret neterminat. Investigaţiile erau mereu aşa pentru el. Putea să vadă o parte dintr-un nas sau o gură, iar când punea cap la cap toată imaginea, ştia ce se întâmplase sau cine era de vină.

Găleată răsturnată era o piesă. Ea ajunsese până la fântână.

Umpluse găleata. Făcuse drumul de întoarcere.

De ce scăpase găleata? Unde era acum?

Poate că portretul nu-şi avea toate detaliile, dar Brook era în măsură să distingă chipul suficient de bine.

Cumva Beezle îi găsise, iar acum pusese mâna pe Lila.

Crezu că aude ceva, o voce, peste tumultul vântului şi al ploii, dar când se ridică şi îşi înclină capul, nu reuşi să desluşească altceva decât străfulgerarea luminoasă a fulgerului şi şuieratul vântului printre ramurile copacilor. Brook se ridică în picioare, cu mâinile în şold şi se uită lung la curte. Nu se putea ca Beezle să fi ajuns departe. Unde să o fi dus?

În pădure sau pe drum. Una îi oferea un adăpost mai bun, cealaltă îi oferea o evadare rapidă. Erau în direcţii opuse, astfel că Brook ştia că trebuia să aleagă bine şi să aleagă repede.

Beezle va merge spre păduri dacă intenţiona să se ascundă sau s-o omoare. Frica îl izbi direct în pântec la gândul că ar putea găsi-o pe Lila zăcând fără suflare printre frunze ude şi ramuri dese. Îşi înăbuşi frica, nedorind să o recunoască. Frica îi întuneca simţurile, or el avea nevoie de toată inteligenţa lui.

Se uită spre drum. Beezle nu venise de la Londra. Un cal sau o căruţă îl aşteptau pe undeva, cel mai probabil departe de drumul care trecea prin faţa cabanei. Ar fi condus-o spre drum dacă voia să revină cu ea la Londra.

Drumul se afla la vreo patru sute de metri faţă de cabană, iar pădurea se întindea pe câţiva kilometri în spate. Dacă Brook făcea alegerea greşită, îl va costa viaţa.

Nu, îl va costa viaţa Lilei. Dar, odată cu o groază nimicitoare, îşi dădu seama că pierderea ei însemna şi

sfârşitul vieţii lui.

Brook rămase nemişcat în ploaia rece şi se întoarse spre drum. Apoi, cu un urlet de frustrare, o luă spre pădure.

Găsi urmele numaidecât. Dacă era Beezle, venise singur. Ea se luptase cu el. Putea să vadă cum Beezle se chinuise să o tragă după el. Urmele nu fuseseră încă acoperite de apă, astfel că traseul lăsat de ele era relativ proaspăt. El mergea chiar în spatele lor.

Şi apoi ajunse în locul în care dârele apăsate ale cizmelor ei mai mici dispărură. Indiferent de motiv, ea încetase să se mai împotrivească, iar Beezle o trăsese în pădure cu mult mai puţin efort. În întuneric, Brook fu nevoit să se oprească şi să examineze pământul, ploaia ştergând urmele pe alocuri şi înceţoşându-i vederea. Poate că îi urmărea îndeaproape, dar Beezle fusese inspirat când o răpise noaptea şi în timpul unei furtuni. Brook putea să găsească pe oricine şi orice în labirintul din Seven Dials sau Spitalfields, dar în câmp deschis, el nu mai era la fel de priceput. Nu simţise niciodată mai acut propria lipsă de experienţă ca în clipa în care ajunse la marginea pădurii şi la prima perdea de frunze.

Brook înjură în barbă. Acum, urmele lor erau şi mai greu de distins. O va lua într-o direcţie, îşi va da seama că trebuia să fi ratat un indiciu şi va fi nevoit să revină. Singurele lucruri care îl făcură să meargă mai departe erau hotărârea de nestrămutat din inima lui şi faptul că nu-i găsise încă trupul.

A o găsi moartă părea un lucru aproape inevitabil acum. Căutarea îi lua prea mult. Beezle avusese suficiente ocazii. Brook regreta că nu-şi pusese şi o cămaşă. Era ţeapăn şi îi era frig, cu hainele ude până la piele. Deşi, acum, aproape că nu mai simţea disconfortul. Brook nu va renunţa până nu o va avea din nou în braţele lui. Cu câteva ore în urmă, fusese caldă şi vie, ghemuită lângă el, teafără. Într-o clipită, lumea lui se întorsese cu susul în jos, iar toate lucrurile de care îi păsase, la care ţinuse – mândria, trecutul, purtarea ei răzgâiată – ajunseră să nu mai conteze câtuşi de puţin.

Nu-şi mai dorea decât să o ştie în siguranţă. În viaţă. Înapoi în braţele lui.

Dându-şi seama că le pierduse din nou urmele, se întoarse iar, chinuindu-se să se concentreze. Nu putea să se gândească la ea moartă. Nu-şi putea permite să-şi imagineze pustiul din viaţa lui fără ea.

Lăsă amorţeala să i se strecoare în oase, în minte, în inimă. Cu o hotărâre reînnoită, reluă urma paşilor lor.

Este ca un câine care caută un os.

Beezle înjură. Pentru prima dată de când o târâse în pădure, Lila simţi o fărâmă de speranţă. Brook era pe urmele lor. Brook o va găsi. O va salva.

Beezle o târâse vreo câţiva kilometri, în ciuda ploii care se dezlănţuia, peste pâraiele îngheţate, peste buştenii prăbuşiţi la pământ. Când ea căzuse, el o lovise cu picioarele până ce se ridică din nou. Când ea pusese o întrebare, el îi dăduse o palmă. Respiraţia îi năvălea în răsuflări scurte, desenându-se ca nişte rotocoale de fum în zorii cenuşii şi reci. Nu o ucisese încă. Mai avea o şansă de scăpare.

Beezle o trăgea după el în spatele lui, cu mâna strânsă ca o menghină pe braţul ei. Descoperise repede că presiunea aplicată pe încheietura rănită o făcea să se supună. Dacă ea încetinea, el îi smucea braţul, iar ea urla şi căuta să mărească pasul.

O împinsese pe după un buştean căzut şi îngenunche acolo cu ea, privind peste margine. Brook era de cealaltă parte? Poate că ar strigat, dar ploaia se revărsa atât de iute şi de tare pe frunzele căzute, încât Brook nu ar fi avut cum să o audă. Beezle, pe de altă parte, o va pedepsi aspru.

Se putea să nu aibă altă ocazie de a striga după ce Beezle îşi încheia conturile cu ea.

O clipă mai târziu, Beezle o ridică brusc în picioare şi o împinse din nou înainte. Ea încercă să-i încetinească ritmul, urnindu-se greu, căutând orice semn care să-i dea de înţeles că Brook era pe aproape. Trebuia ca Beezle să-l fi văzut sau auzit. Brook trebuia să fie aproape. Beezle îi smuci braţul, dar când ea nu mări ritmul, el îi răsuci mâna.

Înţepătura aprigă a durerii o făcu să i se taie genunchii şi să se prăbuşească la pământ.

— Ridică-te sau o să ţi se pară că entorsa aia de la încheietură a fost floare la ureche.

Lila porni înainte, chinuindu-se să ţină pasul cu Beezle pe solul umed şi cu fustele grele, îmbibate de apă şi de noroi. O vreme, dădu cu totul uitării posibilitatea de a scăpa. Ritmul impus de Beezle era necruţător. Părea că o trăgea după el de kilometri şi ore întregi. Într-adevăr, se iviseră zorii zilei, chiar dacă furtuna făcea cerul să mai fie încă înnorat şi întunecat. În cele din urmă, copacii începură să se răărească, iar Lila îşi dădu seama că ieşeau din zona împădurită.

Îşi întoarse capul, căutând un reper, un copac, orice care să o ajute să recunoască împrejurimile. Se întorseseră la cabană? Poate că ajunseseră la proprietatea familiei Longmire sau la ferma Spencer. Dar nimic nu părea să-i fie cunoscut. Nicio clădire nu se vedea prin luminiş, niciun semn de viaţă, doar iarbă moartă şi un câmp pustiit. Beezle traversă cu ea câmpia, Lila întoarse privirea spre pădure, sperând că Brook o luase pe urma lor. Îi va zări cu uşurinţă în peisajul acesta. Nu aveai unde să te ascunzi. Încetul cu încetul, ea îşi dădu seama că un drum se contura undeva la distanţă, iar Beezle se îndrepta exact într-acolo. Inima Lilei tresări plină de speranţă. Poate că va trece cineva şi ea va fi salvată.

Privi cu speranţă de-a lungul şi de-a latul drumului, dar era pustiu. Naiba să o ia de furtună! Nimeni nu risca să se aventureze afară pe o vreme aşa de rea.

Lila îşi îngustă ochii spre o formă întunecată aflată la câteva sute de metri distanţă. La urma urmei, drumul nu era chiar pustiu. O trăsură aştepta într-un colţ adăpostit de copaci. Caii fuseseră deshămaţi şi stăteau sub un copac pipernicit. Un bărbat stătea alături de ei.

Era salvată!

— Ajutor! ţipă ea. Ajutor!

Beezle îi mai scutură o dată braţul cu brutalitate.

— Închide gaura aia mare că, dacă nu, ţi-o închid eu.

Lila se supuse. În orice caz, o ducea spre trăsură. Dacă voia să o ducă acolo, bărbatul cu caii era probabil în cârdăşie cu Beezle. Nu-i putea permite lui Beezle să o bage în trăsură. Odată ajunsă înăuntru, el o putea duce oriunde. Brook nu o va mai găsi niciodată. El nu avea cal şi nu putea să o ia pe urmele lor. Acum ori niciodată. Trebuia să scape acum.

Lila trase adânc aer în piept şi aşteptă momentul potrivit. Beezle o trase tot mai aproape de trăsură. Era o trăsură cam prea frumoasă ca să aibă ce căuta prin aceste locuri. Nu putea să fie a lui Beezle, dar Lila nu voia să ştie cui îi aparţinea.

Când se apropiară, vizitiul se întoarse şi le aruncă o privire, iar Lila se împiedică. Ceva la el îi părea familiar. Şi caii îi păreau familiari. Se uită lung la cei trei, neputând să-i recunoască limpede în lumina mohorâtă.

În depărtare, fulgerul seceră cerul, iar unul dintre cai se ridică de spaimă pe picioarele dinapoi. Vizitiul se întoarse să potolească animalul. În acelaşi timp, Beezle tresări speriat de mişcarea bruscă a birjei, iar Lila se folosi de ocazia ivită.

Îşi smulse braţul din strânsoarea lui Beezle şi se întoarse pe călcâie, alergând cât putu de repede înapoi spre pădure. Adăpostul copacilor era singura ei speranţă de scăpare. Putea să găsească un loc în care să se ascundă până o găsea Brook.

Auzi înjurături în spatele ei, dar nu se opri din alergat. Plămânii o ardeau şi ploaia o lovea în faţă, dar ştia că putea să o facă. Auzea pufniturile paşilor lui în urma ei. El era aproape, dar ea era în avantaj. Putea să ajungă în pădure. Putea să-l învingă.

Lila zări prea târziu bolovanul care se înălţa din pământ. Se răsuci brusc pentru a-l evita, dar îi agăţă marginea cizmei. Îşi pierdu echilibrul, se împletici pe picioare, se împiedică de fuste şi se prăbuşi în genunchi. Durerea i se urcă prin picioare acolo unde genunchii se loviră de pământ, pietrele şi crenguţele zgâriind pielea delicată. Încercă să se ridice, dar ştiu că era prea târziu.

Beezle o apucă de păr şi strânse mâna pe gâtul ei. Nu putea să respire. Ea se zbătu, dar strânsoarea lui se înăspri. Întunericul pluti în colţul ochilor. Îşi simţea plămânii în flăcări. Mâinile lui Beezle erau ca nişte gheare de fler, care săpau în carnea gingaşă de pe gâtul ei. Lumea părea să se cufunde în beznă şi apoi se lumină din nou.

— O să-mi facă o deosebită plăcere să te omor.

Vocea lui Beezle păru că răsună de departe, în timp ce Lila fu învăluită în întuneric.

*

Le pierduse urma. La un moment dat, Brook ştiuse că era aproape. I se înfiorase părul de la ceafă, aşa cum se întâmpla adesea când îşi simţea prada şi sărea la atac. Aproape că reuşise să simtă prezenţa Lilei, surprinsese o adiere a parfumului ei.

Şi apoi, ea dispăruse.

Se întorsese. Îşi reconstituise propriii paşi. O luase în cel puţin zece direcţii diferite, dar îi pierduse urma. Trecuse prin acelaşi petic de pământ de douăzeci de ori sau mai mult, găsise locul în care ea şi Beezle se ghemuiseră în spatele unui buştean. Zări linia făcută de pantoful ei şi urma picioarelor osoase ale lui Beezle. Mersese după urme până în locul în care dispăruseră. Trunchiul mare al unui copac se prăbuşise şi acoperea urmele. Brook îl ocoli, dar nu le mai regăsi. De la trunchi, o luă în toate direcţiile, căutând orice mic indiciu – o crenguţă ruptă, o frunză îndoită, o urmă proaspătă în pământ.

Nimic.

Brook rămase nemişcat în inima pădurii, ploaia dezlănţuindu-se peste el, şi îşi dori să urle. Nu putea să se termine aşa. Nu putea să o piardă aşa. Trebuia să o sărute pentru ultima oară. Trebuia să-i spună că o iertase pentru modul stupid în care se purtaseră când fuseseră doar nişte copii. Trebuia să-i ceară iertare pentru meschinăria ranchiunei lui din toţi aceşti ani.

Trebuia să-i spună că o iubeşte.

Brook era eroul, nu Beezle. Nu era Beezle cel care trebuia să câştige.

Doar că această poveste nu fusese scrisă de ziarele de scandal din Londra. Această poveste nu avea un final fericit. Ea dispăruse, iar Brook ştia că nu o va găsi niciodată la timp să o salveze.

*

Se trezi din întuneric, ploaia răpăia pe acoperiş afară.

Afară?

Stătea întinsă pe faţă, cu podeaua tare sub obraz. Lila se ridică repede, regretându-şi imediat decizia. O durere ascuţită îi străfulgera în tâmplă. Gura îi era uscată, gâtul o durea.

— Bun, te-ai trezit.

Lila deschise ochii şi se întoarse spre direcţia din care se auzi vocea. O voce de femeie.

Perdeluţele fuseseră trase, iar lămpile din trăsură erau stinse, dar ea cunoştea vocea aceea. Cunoştea silueta aşezată pe bancheta de lângă ea.

— Valencia, murmură ea, nevenind să-şi creadă ochilor. Şi totuşi, avea sens. Îi recunoscuse vizitiul – un al doilea vizitiu – şi caii. Erau trăsura şi caii tatălui ei.

— Unde este tata? întrebă ea.

Vocea Lilei era mai puternică acum, dar fu nevoită să facă un efort ca să-şi înăbuşe nodul din gât.

— La Londra. Gura mamei ei vitrege se schimonosi într-o linie care semăna cu un zâmbet. Înălţimea Sa nu o să ni se alăture.

— Nu înţeleg.

N-ar fi trebuit ca Valencia să fie aici. În tot acest timp, Beezle o condusese la mama ei vitregă? De ce, dacă voia să o omoare? De ce o salvase?

O salvase?

Lila era conştientă de sunetele care se auzeau în jurul ei acum. Clinchetul de metal şi bătaia copitelor. Afară, vizitiul John înhăma caii.

— Nu, sunt sigură că nu înţelegi. Nu trebuie să înţelegi. Tot ce trebuie să ştii este că tatăl tău nu o să ni se alăture. Am organizat o scurtă călătorie, doar pentru noi două.

— Sir Brook mă caută. Trebuie să-l găsesc. Du-mă înapoi la cabană.

— O, nu prea cred, Lillian-Anne. N-am bătut drumul până aici doar ca planurile mele să fie zădărnicite de sir Brook. Mi-a făcut deja suficiente probleme.

Lila se împinse în sus şi se ridică pe bancheta din faţa Valenciei. Înainte să se aşeze, mama ei vitregă îşi întoarse umbrela, iar mânerul de abanos se izbi cu putere în genunchiul Lilei. Lila ţipă când simţi lovitura în genunchii deja răniţi şi se încovoie.

— Să nu îndrăzneşti să-mi murdăreşti catifeaua cu mizeria şi noroiul tău, rosti ea printre dinţi. Stai pe podea, ca un gunoi ce eşti.

Lila o privi lung. Ştiuse dintotdeauna că Valencia nu o plăcea, dar femeia nu îndrăznise niciodată să-i vorbească astfel.

— Îl vreau pe tata, spuse Lila. Dacă nu mă duci la sir Brook, atunci cer să fiu dusă la Lennox House.

Valencia clătină din cap, cu ochii ei de un albastru intens care scăpărau în întuneric şi părul blond care strălucea ca lumina stelelor.

— Tot nu înţelegi, nu-i aşa, prostănaco? Permite-mi să te lămuresc. Sunt aici să mă asigur că eşti ucisă. Tâmpitul pe care l-am angajat n-a putut să-şi facă singur treaba, aşa că am venit să văd cu ochii mei că o va face bine de data asta. Tu, dragă fiică, nu o să-ţi mai vezi niciodată tatăl sau soţul.

Capitolul 19

Lila se uită îngrozită la Valencia cea Malefică. Zări mişcarea umbrelei chiar înainte ca Valencia să se avânte

spre ea şi se feri, astfel încât să evite impactul loviturii trimise spre capul ei. Mânerul de abanos şi argint o nimeri însă într-o parte a tâmplei şi a urechii. Un firicel de sânge cald îi alunecă pe obraz şi pe gât.

Ea se strânse pe podea, cu braţele înfăşurate peste cap ca să se ferească de alte lovituri. În loc să continue cu rafala de lovituri, Valencia urlă, iar Lila îşi dădu seama că vizitiul John ciocănise în portieră.

— Dă-i drumul, ordonă Valencia. Iar tu, spuse ea şi o împinse pe Lila cu pantoful, ai face bine să stai acolo sau te omor cu mâna mea.

Lila bănui astfel că Beezle mai era încă prin apropiere. Valencia îl plătea pe Beezle. Valencia aranjase ca Lila să fie răpită.

Trăsura se mişcă înainte clătinat, apoi se opri din nou cu o smucitură. Lila auzi cum vizitiul urlă şi cadrul trăsurii scârţâie şi se opinteşte când caii traseră cu toată puterea.

— Ce s-a întâmplat?

Valencia coborî fereastra şi ţipă în dimineaţa îngheţată. Lila zări cărămida de la picioarele Valenciei, care, chiar dacă nu mai era fierbinte, păstra căldura din trăsură. Aproape că începu să-şi simtă din nou degetele de la mâini.

— Roţile s-au împotmolit în noroi, Înălţimea Ta!

— Şi, ce stai? Coboară şi împinge!

Valencia ridică fereastra, înjurând în şoaptă servitorii incompetenţi.

Lila se rugă în gând ca trăsura să rămână împotmolită ore în şir. Întârzierea avea să-i ofere lui Brook suficient timp să o găsească.

Dacă o mai căuta.

O mai căuta. Bineînţeles că o mai căuta. Poate că nu o iubea, dar nu o va lăsa să moară. Nu îi va permite lui Beezle să câştige. Dar vas sta Brook măcar să cerceteze trăsura? Niciunul dintre ei nu se gândise vreodată că Valencia ar fi fost implicată în răpirea ei.

Trăsura se legănă înainte şi înapoi în timp ce John căută să o scoată din noroi. Gura Valenciei se subţie într-o

linie care o făcu să pară mai în vârstă decât cei treizeci de ani pe care îi avea.

— De ce faci asta? întrebă Lila.

Nu se aştepta ca mama ei vitregă să răspundă.

Valencia coborî privirea spre ea.

— Nu mi-ai dat nici o altă soluţie.

— *Eu* nu ţi-am dat? Toate astea sunt din vina mea?

Lila se văzu nevoită să-şi înăbuşe dorinţa de a se ridica şi a-şi urla indignarea. Pentru o asemenea reacţie, nu ar fi făcut decât să se aleagă cu mai multe lovituri de umbrelă.

— Da, este vina ta. Am încercat să te alung, dar tu n-ai să vrut să stai departe. Te-ai întors de fiecare dată.

Valencia se uită urât la ea.

— Lennox House şi Blakesford sunt casa mea. Unde altundeva să mă duc?

Valencia se aplecă în faţă.

— Din partea mea, n-ai decât să te duci la naiba, şuieră ea.

Lila se trase înapoi de parcă ar fi fost lovită.

— Ce am făcut ca să mă urăşti atât de mult? Ca să te fac să... Cum ai putut să-l angajezi pe Beezle să mă răpească?

— L-am angajat să te omoare, dar nici măcar asta n-a reuşit să facă. Lilei i se tăie răsuflarea.

— De ce?

— Eşti ultima amintire de la ea. Venerabila ta mamă. Tot ce am auzit vreodată este când trăia Isabella. El se uită la tine şi se gândeşte la ea. Tu arăţi exact ca ea.

Era adevărat. Colin semăna mai mult cu tatăl lor, dar multe dintre rudele mamei observaseră asemănarea dintre Lila şi mama ei. Lila o luase ca pe un compliment. Valencia fusese geloasă.

— Ducele nu are nevoie de tine. Mai are o fată acum.

Era nebunie curată. Lila nu reuşea să înţeleagă amploarea urii care o făcuse pe Valencia să vrea să scape de ea.

— Nu trebuie să faci asta, Valencia. Tata te iubeşte.

Dacă nu ar fi iubit-o, tatăl ei n-ar fi trimis-o pe Lila de atâtea ori de acasă doar ca să-i facă pe plac noii soţii. Şi o iubeşte pe Ginny. Eu sunt măritată acum. Nu mai sunt un obstacol în calea ta.

Valencia îi trimise un zâmbet schimonosit.

— Tot nu înţelegi, fată proastă. Dacă nu l-ai fi văzut pe Beezle ucigându-l pe parlamentarul acela, aş fi putut să-ţi permit să rămâi în viaţă. Dar ai văzut prea multe.

— Ai avut ceva de-a face cu crima aceea?

Lila abia reuşi să-şi rostească vorbele uluite.

— Bineînţeles că nu.

Trăsura se clătină cu mişcări violente, iar Lila se temu că roţile fuseseră scoase din mocirlă. Dar vehiculul reveni în acelaşi loc. Poate ar fi fost mai uşor să o mişte din loc dacă Lila şi Valencia coborau, dar Valencia n-ar fi acceptat în veci să stea pe marginea drumului în ploaie. Lila n-ar fi ratat ocazia.

— Dar crima a făcut legătura dintre golanul ăsta şi Fitzsimmons. Bow Street a făcut totul ca să-l prindă pe Beezle. I-au percheziţionat reşedinţa, dacă poţi să-i spui aşa, şi ştii ce au găsit?

Lila dădu din cap. Totul avea sens pentru ea acum. Beezle păstrase un cec bancar, o scrisoare sau ceva care îl punea în legătură cu Valencia. Mama ei vitregă nu avea nimic de-a face cu uciderea parlamentarului, dar crima îi aducea la lumină activităţile secrete.

— Deci, guvernul ştie deja despre tine. Este prea târziu, spuse Lila.

— Bow Street şi magistraţii se mişcă încet. Am timp să te văd ucisă înainte să plec în străinătate.

Valencia fugea pe continent. Era singura cale de a evita închisoarea şi umilinţa unui proces. Dar pierduse ore preţioase din evadare ca să vină după Lila.

Valencia deschise din nou fereastra.

— Ce durează atâta? Pentru ce te plătesc?

— Noi aproape am reuşit, Înălţimea Ta!

Noi. Beezle era în spatele trăsurii şi încerca să o scoată din noroi? Dacă ea fugea şi alerga spre cai, putea

oare să se întoarcă în pădure şi să se ascundă până o găsea Brook. Nu trebuia să se ascundă zile, poate nici măcar ore. Valencia abia aştepta să fugă din Anglia.

Lila îşi îndreptă privirea spre portierele trăsurii. Erau încuiate, dar i-ar fi luat doar o secundă să descuie.

— Idioţi, cu toţii, rosti Valencia şuierător. Ochii ei inexpresivi se aţintiră spre Lila cu o privire malefică. Bănuiesc că nu avem niciun motiv să mai aşteptăm.

Lila nici nu putea fi mai de acord. Sări spre uşa din faţa ei, aflată cel mai departe de Valencia, şi răsuci cheia. Cu degetele bâjbâind, deschise zăvorul. Valencia ţipă şi îşi izbi umbrela de ceafa Lilei. Durerea explodă ca o lumină scăpărătoare care o orbi. Dar o şi împinse înainte. Sări din trăsură, aterizând pe genunchii deja juliţi şi loviţi.

Mai multă durere. Mai multe lacrimi îi înţepară ochii. Singurul lucru care o determină să se ridice era ideea că Beezle venea după ea. Se ridică împleticindu-se, îşi reveni în fire şi fugi spre cai. Putea să audă agitaţia din spatele ei, dar nu îndrăzni să întoarcă privirea. Alergă cât o ţinură picioarele îndurerate.

Trecu de cai. Spre pădure. Mai avea câţiva paşi. Copacii erau aproape.

Paşi, apăsaţi şi iuţi, răsunară în urma ei. Lila să năpusti înainte şi mai repede, şi mai tare. Dacă reuşea să se strecoare printre copaci, putea să scape de el. Va fi salvată.

Şi apoi zări cu coada ochiului cum ceva se mişcă. Un bărbat. Nu era Beezle. Nu avea părul negru. Vizitiul?

Se împiedică şi fugi mai departe, dar vizitiul era aproape la o aruncătură de băţ de ea.

— Nu! ţipă ea exact chiar când mâna lui o înşfăca de braţ.

Ea se luptă ca o creatură sălbatică, sfâşiind şi sfârtecând cu mâinile care deveniseră ca nişte gheare, cu unghii ascuţite ca nişte lame.

— Lila! El o scuturâ. Lila, sunt eu!

Ea încremeni, sălbăticia îi dispăru din ochi. Înainte ca bărbatul să spună mai multe, o împinse în spatele lui ca să

o ferească de Beezle care era chiar în urma lor.

Beezle schiţă un rânjet, iar pielea care i se întinse scheletic pe faţa uscăţivă.

— Doi iepuri dintr-o lovitură.

— Cam aşa ceva, nu?

Brook se aruncă în faţă, fără să mai aştepte atacul lui Beezle. Beezle avea un pumnal, dar nu în mână, şi Brook nu voia să-i ofere timpul necesar să-l scoată.

Cum ploua încă într-un ritm constant, pământul noroios îi alunecă sub picioare. În loc să se năpustească asupra lui, cum sperase, îl împinse într-o parte pe Beezle. Brook se prăbuşi într-un genunchi, iar Beezle se avântă spre el şi îşi înfipse cizma cu putere în umărul lui Brook. El ignoră durerea, aruncându-se spre Beezle şi pocnindu-l cu înverşunare în faţă. Pe obrazul lui Beezle se contură o rană deschisă, iar sângele spălat de apa de ploaie i se prelinse rozaliu pe chip.

Lovitura i-ar fi doborât pe alţi bărbaţi, dar Beezle era obişnuit cu viaţa periculoasă din Seven Dials. Se chinuise să urce în vârful ierarhiei din banda lui şi nu respecta codurile pugiliştilor de la Gentleman Jackson. Şi Brook putea să lupte murdar. Beezle îi prinse un pumn sub bărbie, trimiţându-i capul pe spate. Brook se chinui să rămână drept, încercând să-şi înfigă cizmele în noroi. Se lăsă să alunece, iar Beezle pierdu contactul cu bărbia lui Brook. În loc să se retragă, aşa cum se aşteptase Beezle, Brook se lansă în faţă şi îl izbi cu fruntea în nas.

Auzi clănţănitul dinţilor şi mormăitul de durere al lui Beezle, înainte de a se rostogoli peste cap ca să-şi lângă propriile răni. Îl durea capul ca naiba, dar îi spărsese nasul lui Beezle. Astfel, mai câştiga câteva minute.

— Brook!

El scrută din priviri zona, zărind cizmele pline de noroi ale Lilei.

El ridică o mână pentru a-i împiedica înaintarea. Nu voia ca ea să-i sară în ajutor, nu şi-o dorea nicidecum prin apropierea lui Beezle.

— Rămâi acolo. Intră în trăsură.

— Nu pot! Eu…

Se uită înapoi spre trăsură, de parcă o bandă de hoţi ar fi stat la pândă înăuntru. Din câte ştia el, aşa şi era. Ascuns în pădure, zărise trăsura şi se apropiase cu mare grijă. Câteva minute în care rămăsese de veghe îi spuseseră că Beezle şi un vizitiu încercau să scoată roţile dintr-un şanţ în care rămăseseră înţepenite. Nu se aşteptase ca Lila să iasă valvârtej din vehicul şi să apară în colţul opus.

Crezuse că trăsura era goală, dar acum se întreba cine să mai fi fost înăuntru cu ea.

— Brook! Ai grijă în spatele tău!

Luându-i în seamă avertismentul, el sări iute în picioare, pregătit de luptă. Se ridicase şi Beezle, cu pumnalul în mână. Arăta ca Satan, parcă apărut direct din străfundurile Iadului. Faţa îi era roşie, sângele prelingându-i-se pe obraji şi revărsându-i-se peste buze din nasul spart. Nasul lui, acum strâmb, îi dădea un aer ciudat şi macabru.

Brook nu avea armă, dar nici nu avea nevoie de una. Nu supravieţuise prin mahalale fără să înveţe şi cum să se apere. Îl lăsă pe Beezle să vină după el, dându-se la o parte în ultima fracţiune de secundă, chiar când Beezle lovi cu pumnalul.

— Te mişti repede, spuse Beezle, abia îngăimând.

— Mai repede decât tine, îţi garantez.

— Nu e nevoie să fii rapid când ai un pumnal.

— Dacă nu arunci cu o oarecare precizie, o să ai nevoie să fii rapid ca să mă nimereşti.

Privirea lui Beezle zbură spre Lila.

— Poate o lovesc pe ea mai întâi.

Chiar în clipa aceea, vizitiul reuşi să pună trăsura în mişcare. Era plin de noroi din cap până-n picioare, dar reuşise să urnească roţile şi fugea acum spre capra trăsurii. Caii se avântară vijelios înainte, trăsura clătinându-se în urma lor.

— Lila, ai grijă, ţipă Brook.

Caii ar fi călcat-o în picioare dacă nu se mişca repede.

— Nu! ţipă Lila, întorcându-se şi văzând trăsura care

se apropia cu o viteză infernală de ea.

Spre uluirea lui, ea alergă spre vehicul.

Plăti pentru neatenţie. Făcu o fandare laterală, dar nu la timp pentru a evita tăietura pumnalului lui Beezle.

Lila alergă spre trăsură pe măsură ce aceasta câştigă viteză. Nu-i putea permite maleficei Valencia să scape. Brook va avea grijă de Beezle. Doamne, Brook trebuia să-l înfrângă pe Beezle, dar până atunci Valencia traversa jumătatea drumului care o despărţea de continent dacă cineva nu o oprea. John o văzu, dar fie nu o recunoscuse, fie nu-i păsa dacă dădea peste ea. Ea glisă pe lângă cai şi întinse mâna spre portiera trăsurii.

Mâna îi alunecă, apucând doar aerul, înainte ca ea să se dea înapoi şi să întindă iar mâna. De data aceasta, apucă zăvorul şi forţă portiera ca să o deschidă. Lila nu se aşteptase să o găsească descuiată. Nu era sigură la ce se aşteptase, dar sigur nu să o vadă pe Valencia cu ochii mari şi gura larg deschisă, în timp ce Lila alerga în paralel cu trăsura.

— Dă-te din drum! urlă ea.

Caii prinseră viteză, iar Lila fu nevoită să acţioneze. Sări în trăsură, genunchii i se izbiră de cadru, iar picioarele îi rămaseră atârnând afară. Se prinse de banchetă, încercând să se apuce de ceva ca să-şi poată trage picioarele înăuntru. Valencia scoase un ţipăt şi îşi apăsă picioarele cu putere în braţul Lilei. Cu o înjurătură, Lila se retrase înăuntru, acoperindu-şi faţa ca să se apere de cele mai crunte atacuri ale Valenciei. Valencia lovea cu piciorul ca un copil supărat şi, până ce Lila reuşi să-şi strângă genunchii sub ea, îşi simţi urechile ţiuind şi faţa amorţită.

Portiera de la trăsură se legănă sălbatic, în timp ce trăsura se chinuia să înainteze pe drumul desfundat. Ploaia pătrundea înăuntru, pictând picături întunecate pe pelerina purpurie a Valenciei. Valencia se lansă într-o ultimă lovitură, apoi se năpusti spre Lila.

— Te omor cu mâna mea.

Mâinile înmănuşate se strânseră pe gâtul Lilei. Lila reuşi să scape din strânsoare, înfigându-şi un cot în bărbia

Valenciei. Femeia ţipă şi sări din nou la atac, trăgând de Lila cu mâinile încleştate ca nişte gheare.

Mănuşile o protejară pe Lila de atacul neîndurător şi, cum propriile mâini erau descoperite, ea îşi înfipse unghiile şi zgârie obrazul Valenciei.

— Nenorocito! zbieră Valencia.

— Aşteaptă numai!

Lila se feri, iar Valencia îi trimise o lovitură năucitoare peste cap. Dar Lila se ridică degrabă, lovind-o şi plesnind-o pe Valencia. Cealaltă femeie îşi ridică braţele ca să se apere, iar Lila o apucă de încheieturi şi i le coborî cu forţa. Folosindu-se de greutatea propriului corp, o ţintui pe Valencia pe podeaua trăsurii.

— Dă-te de pe mine!

Cuvintele Valenciei fură rostite printre răsuflări scurte şi chinuite.

Lila se aplecă până ce faţa îi mai era despărţită de numai câţiva centimetri de a mamei ei vitrege.

— Asta este din vina ta. Toată gelozia ta meschină ne-a adus aici.

— Dă-te de pe mine!

— Nu!

Ea o scutură pe Valencia.

— De ce nu poţi să mori ca maică-ta? se răsti dispreţuitor Valencia. Lila simţi că i se face rău şi, chiar dacă i-ar fi displăcut să verse direct pe Valencia, îşi înghiţi greaţa.

— Isabella în sus, se plângea Valencia, şi Isabella în jos. Nu puteam să sufăr asta.

Lila închise ochii. Întotdeauna se gândise că, dacă va încerca să fie mult mai agreabilă, să încerce să ţină seama de Valencia, să încerce să fie mai prietenoasă, mama ei vitregă o va plăcea. Dar, de la bun început, Lila nu avusese nici măcar o şansă. Îşi dădu seama că trăsura se oprise.

Deschise ochii.

— Există o singură diferenţă între tine şi mama care ar fi asigurat dragostea tatălui meu.

Fruntea Valencia se încruntă.

— Care?

— Mama este moartă.

Se ridică de pe Valencia şi privi prin portiera deschisă. Roţile trăsurii se împotmoliseră din nou. Trăsura era prea grea pentru drumurile noroioase. O privire aruncată spre capră îi spuse că vizitiul fugise. Se uită în jur, dar nu zări nici urmă de el. Nu zări nici urmă de Brook. Probabil că îl lăsaseră pe Brook luptându-se cu Beezle la vreun kilometru în spate. Lila presupuse că va trebui să se descurce de una singură cu Valencia.

Măcar exista şi o parte bună a zilei – ploaia încetase.

— Hei, acolo!

Lila tresări, în timp ce un bărbat ocoli trăsura pe o parte, uitându-se la cai cu o formă de admiraţie. Purta o pălărie cu borul amplu, o haină groasă şi cizme până la genunchi.

— Ce zi nepotrivită de plecat la drum. Ţi-ai pierdut vizitiul?

— Da, răspunse Lila. Dar nu este nicio pierdere.

— Ajutor! ţipă Valencia, lovind-o pe Lila din interiorul trăsurii. Bărbatul arcui o sprânceană şi încercă să privească dincolo de Lila.

— Pare că ai avut o zi foarte complicată, domnişoară.

Lila nu putea decât închipui cum arăta după o noapte petrecută în pădure şi în ploaie.

— Nu sunt o *domnişoară*. Sunt Lady Lillian-Anne, fiica ducelui de Lennox.

— Înţeleg. El îşi scoase pălăria. Aici, domnul George Longmire.

— Longmire! În sfârşit, legendarul Longmire. Brook Derring mi-a spus că o să mă poţi ajuta.

— Îl cunoşti pe sir Brook?

— Ajutor! urlă Valencia. Ajutor! M-a răpit.

— Nu o lua în seamă, spuse Lila. Sir Brook este soţul meu.

Cel puţin pentru moment.

Ea îi explică situaţia cât putu de bine şi, chiar dacă Longmire nu păru deloc încântat de perspectiva de a ţine

prizonieră o ducesă, fu de acord. O închise pe Valencia în pivniţă şi o lăsă pe Lila cu doamna Longmire, în timp ce se întoarse să-l caute pe Brook.

Valencia ţipă şi înjură dedesubt, în pivniţă, iar doamna Longmire încercă să facă un ceai şi să susţină o conversaţie care să acopere zgomotul de fundal. Lila gândi că doamna Longmire avea vreo patruzeci de ani. Era o femeie minionă şi uşor agitată, dar care ţinea o casă curată şi plină de viaţă. O aşeză pe Lila lângă foc, înfăşurându-i o pătură în jurul umerilor, ignorând protestele Lilei cum că ar fi stricat pătura cu toată murdăria de pe ea.

În cele din urmă, cu ceaşca de ceai cald în mână, Lila spuse:

— Doamnă Longmire, nu trebuie să pretindeţi că tot ce se întâmplă nu este ciudat doar de dragul meu.

— O, cu toţii avem nevoie de puţină agitaţie din când în când.

Se aşeză vizavi de Lila şi sorbi din ceai. Dedesubt, Valencia tuna şi fulgera în faţa nedreptăţii care i se făcea şi ameninţa cu tot felul de răzbunări.

— Poate că o să putem discuta cu altă ocazie, îi sugeră doamna Longmire într-un strigăt.

— Foarte rezonabil din partea dumneavoastră, doamnă Longmire, îi strigă Lila înapoi.

Ea sorbi din ceai, lăsându-se învăluită de căldura lui. În câteva clipe, va ajunge Brook, iar totul se va termina. Putea să revină la viaţa ei, la viaţa ei de dinainte de Valencia cea Malefică, iar el se va putea întoarce la a lui. Scandalul trădării mamei ei vitrege îl va depăşi cu mult pe cel provocat de umilinţa anulării.

Brook va ieşi din viaţa ei. Tot ce îi mai rămânea erau amintirile.

Se simţea de parcă erau Atena şi Sparta la sfârşitul războiului peloponesiac din cartea seacă pe care o terminase în cele din urmă. Timpul ei cu Brook fusese precum Epoca de Aur, iar acum aceasta se încheiase. Cu toate bătăliile lor şi fără un câştigător real.

Închise ochii sub ameninţarea lacrimilor. Fusese o

fraieră pentru că se îndrăgostise de el. Fusese o fraieră pentru că *nu* se îndrăgostise de el, dar nu mai putea să dea timpul înapoi. Nu putea decât să meargă înainte.

Singură.

*

Brook ridică privirea, făcând o grimasă la auzul loviturilor de copite. Până acum, reuşise să scape de pumnalul lui Beezle, dar îl cam lăsau puterile. Dacă loviturile stângace ale lui Beezle erau un semn, şi resursele lui erau aproape pe terminate.

Şi Beezle se întoarse la sunetul calului care se apropia. Nu era trăsura. Chiar dacă nu-l văzuse pe călăreţ apropiindu-se, Brook ştia că nu erau Lila şi trăsura. Sentimentul de panică la gândul că o pierduse din nou nu se potolise. Din câte ştia, se putea prea bine ca ea să stea întinsă fără suflare pe marginea drumului.

Beezle dădu să-l lovească din nou, dar Brook sări într-o parte. Pumnalul îi nimeri haina şi sfâşie materialul, iar Beezle se răsuci sub forţa croşeului. Brook se săturase de joacă. Trebuia să o găsească pe Lila. Îi trebuia calul care se apropia.

Înainte ca Beezle să se mai întoarcă şi să-şi fluture din nou pumnalul spre Brook, Brook se repezi în el, doborându-l. Beezle sări iute în sus, părând să simtă hotărârea dezlănţuită a lui Brook. Se ghemui şi lovi iar. Brook înfruntă vârful pumnalului, încât să se apropie de Beezle suficient de mult ca să-şi întindă un picior şi să agaţe glezna acestuia.

Prea târziu tâlharul îşi dădu seama de greşeala făcută. Nu fusese atent la picioare. Se prăbuşi, iar Brook îşi lansă atacul. Cei doi bărbaţi se prăvăliră pe pământul plin de noroi, Brook întinzându-se spre mâinile lui Beezle ca să controleze pumnalul. Beezle căută să se fofileze iar Brook îl apucă de genunchi, trăgându-l în jos. Se ridică, pregătit pentru următorul atac al lui Beezle, dar omul nu se mişcă.

Brook se ridică încet, uitându-se la Beezle, al cărui

piept se ridica şi cobora în izbucniri întretăiate. Cu un picior, îl întoarse pe bărbat. Mânerul pumnalului se înălţa din pieptul lui Beezle, chiar sub inimă. Va muri în câteva minute.

Brook încercă să simtă o fărâmă de regret, dar nu reuşi. Beezle murise în mizerie, exact acolo unde îi era locul.

Calul şi călăreţul se apropiară cu prudenţă, iar Brook ridică privirea. Îl cunoştea pe bărbat, dar pentru o clipă nu ştiu de unde să-l ia.

— Tu eşti, sir Brook?

Brook dădu din cap, ştergându-şi o parte din noroiul de pe faţă.

— Longmire?

— Întocmai. A murit?

Făcu un semn din cap spre Beezle.

— Aproape. Am nevoie de calul tău. Soţia mea…

Longmire ridică o mână.

— Este acasă la mine, în siguranţă cu doamna Longmire. Am închis-o pe ducesă în pivniţă. Sper că am făcut bine.

Închiseseră o ducesă în pivniţă? Pe ducesa de Lennox? Ceea ce văzuse el adineauri fusese trăsura lui Lennox.

— Am doar nevoie să o văd pe soţia mea, spuse el, conştient că nu era răspunsul dorit de Longmire.

Era singurul răspuns pe care putea să-l ofere Brook. Avea nevoie de Lila. Trebuia să o vadă, să o atingă, să o ţină în braţe, să ştie că era teafără.

Nimic altceva nu mai conta.

— Şi cu el cum rămâne? spuse Longmire, făcând semn spre corpul lui Beezle.

— Poate să aştepte.

Longmire dădu din cap.

— Urcă. Ne ducem direct acolo.

Traversară puţin peste un kilometru, dar i se păru că durează o eternitate înainte să se întrevadă căsuţa de pe deal. Brook descălecă înainte să se oprească armăsarul.

Putea să audă din curte ţipetele unei femei şi nu aşteptă să fie invitat înăuntru. Alergă spre uşă şi dădu năvală înăuntru.

Acum, că ploaia se oprise, în cabană era mai întuneric decât în curte, iar Brook avu nevoie de o clipă ca să dea un sens lucrurilor pe care le vedea. Într-un sfârşit, îşi dădu seama că se afla pe un mic coridor cu scări. O uşă din dreapta era deschisă şi zări prin ea o femeie care se ridică dintr-un fotoliu uzat, dar comod. Se îndreptă spre ea, spre căldura focului şi mirosul de muşeţel al ceaiului încălzit recent.

— Sir Brook. Femeia făcu o reverenţă. Am acoperit-o cu pătura. Era epuizată.

Brook se întoarse şi apoi se prăbuşi în genunchi. Lila stătea ghemuită sub o pătură subţire, cu capul pe braţul fotoliului, cu gura uşor întredeschisă. Obrajii îi erau rozalii de la căldura focului. Era frumoasă, chiar şi pătată de murdărie şi cu şuviţele încâlcite de păr care i se revărsau peste gât.

Trebuia să-i spună că o iubeşte. Trebuia să-i spună că nu voia nicio anulare.

Femeia ţipă din nou, iar Brook îşi dădu seama că trebuia să fie ducesa din pivniţă.

Lila va trebui să aştepte.

Longmire intră, iar Brook îl conduse din nou afară.

— Trebuie să-ţi împrumut calul ca să mă duc până la han. Trebuie să ajung la Londra. Am nevoie de Bow Street sau de un magistrat. La naiba, dacă cea din pivniţă este cine cred eu, aş putea să am nevoie chiar de rege. Poţi să ai grijă de ea cât lipsesc?

Făcu semn din cap spre salon, arătând-o pe soţia lui adormită.

— Desigur, sir Brook. Şi pe cealaltă o ţinem închisă în pivniţă?

— Până revin eu, da. Aruncă din nou o privire spre salon, spre fotoliul de un galben decolorat în care dormea soţia lui. O să mă întorc după ea.

Cel puţin aşa avusese de gând înainte să revină la Londra şi ca totul să se ducă pe apa sâmbetei.

Capitolul 20

Şase săptămâni mai târziu

Întâlnirea îi provoca o mare neplăcere. Lila nu voise să participe, nu se dusese nici la ultima, iar Brook refuzase să acorde anularea. Reprogramase şi insistase ca ea să fie prezentă.

Lila nu-şi dădea seama de ce. Această despărţire era ceea ce îşi dorea Brook. Nu avea nevoie de ea în biroul avocatului lui de pe Bond Street. Tatăl ei putea să semneze pentru ea. Tatăl ei va semna cu cea mai mare plăcere pentru ea.

Ducele, Lila şi fratele ei erau dornici să lase în urmă evenimentele petrecute în ultimele luni. Valencia era la închisoare, aşteptându-şi procesul pentru tentativă de crimă. Ducele era absolut şocat, Colin bea prea mult, Ginny întreba de mama ei în fiecare zi, iar Lila părea să ţină împreună întreaga familie.

Din fericire, Beezle murise şi nu mai trebuia să se teamă de el. Lordul Liversey, membru al Camerei Lorzilor, fusese acuzat că ordonase moartea domnului Fitzsimmons, deputatul din Lincolnshire pe care îl văzuse ucis. Aparent, Fitzsimmons şi Liversey acţionaseră împreună, iar când Fitzsimmons aflase informaţii defăimătoare despre Liversey, acesta din urmă îl plătise pe Beezle ca să-l ucidă pe parlamentar.

Ducele de Lennox detesta scandalurile, iar ea îi adusese din greşeală pe toţi în inima unui scandal.

Se uită la tatăl ei, care se ţinea drept şi ţeapăn pe scaunul din piele roşie, vizavi de biroul frumos ordonat din camera bine amenajată. Îşi ţinea bastonul cu ambele mâini, încheieturile desenându-i-se palide pe mânerul de argint. Nu avea nevoie să fie făcut să aştepte de sir Brook. Avea nevoie – toţi aveau nevoie – să plece din Londra pentru

câteva luni şi să se ducă la Blakesford, unde să-şi poată linge rănile şi să o ia de la început.

Lila stătea în picioare şi se plimba încet prin încăpere, pantofii scoţând sunete înăbuşite pe covorul turcesc, în timp ce se prefăcea că aruncă o privire peste volumele de drept înşirate de-a lungul raftului. Cât de mult tânjea după pacea şi singurătatea din Blakesford. Acolo putea să plângă fără încetare. Putea să plângă pentru Brook ca o copilă prostuţă, până rămânea fără lacrimi. Până când fiecare gând la el nu i-ar mai străfulgera inima ca o mie de ace micuţe pe care le-ai înfige într-o perniţă. De ce voia să o vadă? El era cel care o părăsise. Revenise la Londra şi nici măcar nu-şi luase rămas-bun.

Un magistrat îi luase declaraţie, apoi o trăsură închiriată o adusese înapoi la Lennox House. Înainte să plece, insistase să mai vadă pentru ultima oară ce făceau pisica şi pisoii ei. Nu mai erau la căsuţă, la fel ca Brook.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă că o abandonase. În ciuda momentelor când făcuseră dragoste, în ciuda confidenţelor pe care şi le şoptiseră pe întuneric, Brook nu-i oferise false iluzii. Spusese clar că nu o ura, dar nici nu o dorea. Nu pentru totdeauna.

— Ar fi trebuit să vorbeşti cu el când a venit să ne viziteze la reşedinţa din oraş, îi spuse tatăl ei, întrerupând tăcerea apăsătoare din cameră.

Lila aruncă o privire peste umăr. Tatăl ei era supărat. Un duce nu trebuie lăsat să aştepte.

— Ar fi trebuit, spuse ea.

Dar ea fusese mult prea laşă când el venise, în sfârşit, în vizită, la câteva zile după ce ea ajunsese acasă. Se temuse că se va uita la chipul ei umflat şi învineţit şi îi va întoarce spatele. Se temea că îi va spune exact ceea ce urma să spună astăzi… *vreau o anulare.*

Ea se aştepta la asta, dar îşi dorea să încheie odată întreaga poveste. Nu putea să-l vadă, pentru că mai cumplit decât expresia de dezgust când îi va vedea faţa învineţită, mai cumplit decât să audă cererea de anulare de pe buzele lui, era propria ei slăbiciune.

Nu avea încredere că va fi în măsură să-şi păstreze demnitatea. Îl dorea încă atât de mult, încât pericolul ca ea să cedeze, să-şi declare dragostea şi să-l implore să nu o părăsească era chiar foarte real.

Acum îşi înăbuşise dorinţa, iar aceasta pălise asemenea vânătăilor. Dar era încă sensibilă, în trup şi spirit. Putea să dea ochii cu Brook Derring fără să o apuce isteriile, dar să se uite cum semnează hârtiile prin care scăpa definitiv de ea avea să îi provoace o rană care nu va putea dispărea.

Nu va mai iubi niciodată, iar asta poate că era tocmai ceea ce merita.

O scândură din podea scârţâi, iar zgomotul scăzut făcut de vocile unor bărbaţi răzbătu în încăpere. Lila se întoarse, fără să ştie exact ce să facă. Să rămână în picioare? Să stea? Pe scaun? Pe canapea?

Şi apoi uşa se deschise şi intră contele de Dane. Lila făcu o reverenţă, dând din cap în timp ce el spuse ceva ce ea nu reuşi să audă. Sângele îi zvâcnea prea tare în urechi, pentru că exact în spatele lui Dane se afla Brook. Păşi în urma fratelui său, iar ochii lui întunecaţi se aţintiră direct spre ea şi rămaseră pironiţi acolo.

Ochii lui de culoarea mahonului erau la fel de indescifrabili ca întotdeauna. Păreau ca două lacuri adânci, cu ape învolburate, pe chipul lui unghiular, cu pomeţii ascuţiţi şi obrajii scobiţi. Se bărbierise special pentru această revedere. Ea se obişnuise cu barba nerasă, de un castaniu-deschis spicat cu auriu, iar maxilarul perfect bărbierit făcea ca faţa lui să pară aproape catifelată. Nu doar că se bărbierise. Părul îi era puţin mai lung acum faţă de cum îl purtase în timpul scurtei lor căsătorii, ceva mai sobru pe atunci. Nu şi-l tăiase, iar acesta începuse să se onduleze într-un fel care îi stârnea dorinţa de a-şi trece degetele prin el.

Totuşi, cel mai bine era să nu se gândească la asemenea lucruri.

Ea îşi lăsă privirea să coboare, dar era o greşeală. Pentru că astfel avu ocazia să-i observe hainele. Se

îmbrăcase special pentru întâlnire. Purta o haină de lână de un albastru-închis, o lavalieră albă scrobită, o vestă crem, pantaloni din piele de bivol şi cizme de călărie extraordinar de lustruite. Nu avu cum să nu remarce cât de subţiri, dar şi cât de musculoase erau picioarele lui în pantalonii strâmţi. Din moment ce ştia cât de viguros îi era pieptul şi cât de laţi îi erau umerii, croiala perfectă a hainei nu ajută prea mult la stăpânirea imaginaţiei ei.

Privirea ei se întoarse şi o întâlni din nou pe a lui şi, prea copleşită de prezenţa lui, zări ceea ce îi scăpase iniţial. Avea cearcăne sub ochi. Poate că se răsese şi se îmbrăcase frumos, dar nu dormea. Să îndrăznească să creadă că nu dormea pentru că îi era dor de ea?

Cel mai probabil, era nerăbdător să scape de ea şi se temea că ea va implica procesul de anulare mai mult decât era nevoie.

Privirea lui Brook se întoarse către fratele său, iar Lila îşi dădu că acum contele vorbea.

— Domnul Scott o să ni se alăture peste câteva clipe. Îi pare rău că a fost reţinut în altă parte.

William Scott, fratele Lordului Eldon, prezida tribunalul consistorial care emitea anulările la Londra. Din fericire, Brook aranjase ca totul să se încheie în privat, chiar în biroul avocatului său, un anume domn McKinnon.

Dane ocoli biroul.

— Între timp, vă sugerez să ne bucurăm cu toţii de whisky-ul minunat al lui McKinnon. Am auzit că este propria lui reţetă de familie.

Deschise sertarul de la biroul avocatului, cu un aer familiar faţă de conţinutul acestuia, şi aşeză două pahare şi o sticlă pe birou. Lila ştia că era de aşteptat ca ea să nu participe, dar se întreba cine altcineva va mai fi exclus.

În încăpere era o tăcere mormântală, iar când Dane turnă whisky-ul, clinchetul sticlei pe marginea paharelor o făcu să tresară. Lila încercă să se gândească la ceva de spus, ceva care să detensioneze atmosfera. Trebuia să fie în stare să-i spună ceva soţului ei, bărbatului cu care făcuse dragoste cu doar câteva săptămâni în urmă. Dar i se părea

un străin acum. Şi la ce mai foloseau curtoaziile când ceea ce îşi dorea ea cu adevărat să ştie era de ce o părăsise fără măcar să-şi ia rămas-bun. Ea nu merita nici măcar atât?

Dane îi întinse un pahar tatălui ei, apoi îşi drese glasul.

— Brook, noi o să bem ceva, cât timp tu şi Lady Lila discutaţi între patru ochi.

Lila tresări la sugestia aceea neaşteptată. De ce îi spusese contele lui Brook să discute cu ea în privat? Se uită la Brook, dar încruntarea pe care i-o adresă fratele lui nu răspunse la niciuna dintre întrebări şi nici nu o făcea să-şi dorească să vorbească în privat cu el.

— Despre ce este vorba? întrebă tatăl ei. Lila nu are ce să-i spună lui sir Brook.

Lila era totuşi surprinsă de faptul că tatăl ei începuse din nou să-i ţină partea. Era de parcă acum, că Valencia nu mai era în joc, putea să o vadă din nou pe Lila. Ea conta din nou.

— Nu cred că este chiar adevărat, spuse Brook cu vocea scăzută. El înclină uşor capul spre ea. Milady, aş fi profund recunoscător dacă mi-ai oferi o clipă din timpul tău.

Lila făcu ochii mici spre bărbat. Acesta nu era Brook. Părea să fie Brook şi arăta precum Brook, dar Brook nu era atât de politicos cu ea.

— Orice ai avea de zis, o poţi face de faţă cu mine, spuse ducele.

Brook îi aruncă o privire lui Lennox, apoi se întoarse din nou cu faţa spre ea.

— Pot şi o voi face, dar prefer să i-o spun între patru ochi.

— Pot să garantez pentru bunele intenţii ale fratelui meu, duce, spuse Dane. Ea o să fie în absolută siguranţă şi o să se afle doar de partea cealaltă a uşii. McKinnon are un mic salon acolo. Arătă spre o uşă laterală. Poţi intra, milady.

Brook se îndreptă într-acolo şi deschise uşa, făcându-i semn să intre. Lila nu prea ştia cum să refuze. Ridică uşor din umeri spre tatăl ei şi traversă încăperea cu picioarele

tremurându-i. Abia dacă înţelegea cum de reuşea să se ţină dreaptă, dar ajunse la uşă. Îşi menţinu bărbia înălţată când trecu pe lângă Brook, aplecându-se imperceptibil când notele de bergamotă şi de coniac – un parfum pe care acum şi pentru totdeauna îl va asocia cu el – îi gâdilară nările.

Apoi trecu pragul uşii şi auzi cum aceasta se închide în urma lor. Ea se întoarse şi aproape că se prăbuşi pe spate când mai-mai că se ciocni cu Brook, care era mult prea aproape în urma ei.

El o prinse de braţ ca să o ajute să-şi păstreze echilibrul, apoi îi dădu drumul la fel de repede, de parcă atingerea ei i-ar fi murdărit mănuşile din piele de căprioară.

Ea se trase înapoi, punând un spaţiu între ei, şi aşteptă ca el să vorbească. O privi lung, cu gura desenată într-o linie plată, cu ochi intenşi. Un ceas se afla pe masa de lângă ea, înregistrând şi marcând tăcerea încordată. Brook deschise gura, iar ea avu impresia că poate va vorbi, dar el scoase doar un oftat.

Cineva trebuia să spună ceva şi bănuia că era mai bine ca unul dintre ei să înceapă sau puteau prea bine să rămână acolo pentru totdeauna.

— Este o situaţie stranie.

El inspiră repede aer în piept când ea vorbi, iar privirea lui se fixă asupra chipului ei.

— După toate prin câte am trecut, pare ciudat să stăm aici şi să discutăm, nu că ar fi discutat, ca nişte străini.

— Da.

Lila aşteptă, dar el nu spuse mai multe.

— Sunt sigură că domnul Scott o să apară în curând şi totul o se termine. Nu o să fii nevoit să mă mai vezi.

— Da. În privinţa asta…

Dar, spre consternarea ei, el îşi lăsă cuvintele suspendate în aer şi nu continuă.

— În ce privinţă? insistă ea. Există vreo problemă cu anularea?

Nu ar fi surprins-o, când, din punct de vedere legal,

nu exista niciun motiv valid de anulare. Dar Brook avea sprijinul regelui, iar regele putea să facă tot ce avea chef.

— O să semnez anularea. Dacă asta îţi doreşti, spuse el.

Spera doar să spună că motivul anulării era înşelăciunea şi că nu o va declara nebună. Lila îşi strânse mâinile împreună, fiindu-i prea frică să mai spere.

— Nu asta îţi doreşti tu?

El nu vorbi. Vedea cum părea să înghită în sec şi îi trecu prin minte ideea că poate chiar îi era greu să spună ce-şi dorea. Dar cum să-i fie greu? El era sir Brook, detectivul; sir Brook, eroul. Nimic nu stătea în calea lui.

— Dacă te-ai răzgândit în privinţa anulării pentru că nu vrei să-mi afectezi reputaţia, te asigur că o să fiu bine. Prefer o reputaţie pătată, decât să rămân într-o căsnicie doar cu numele. Cât de îngrozitor ar fi să mă văd nevoită să-mi planific întreaga viaţă astfel încât să nu mă regăsesc niciodată în acelaşi loc cu soţul meu.

Mai văzuse asemenea căsnicii, soţi care rămâneau la ţară când soţiile lor se aflau în oraş. Dacă se întâmpla ca ambii să participe la acelaşi eveniment, se prefăceau că celălalt nu există.

Lila nu putea să trăiască aşa. Dacă nu l-ar fi iubit pe Brook, ar fi fost poate o opţiune. Dar cum putea să-l vadă, să ştie că era al ei şi, de asemenea, să ştie că nu va putea să-l aibă niciodată?

— Nu este asta ce-mi doresc, spuse el, în cele din urmă. O căsătorie doar cu numele, vreau să spun.

Ea îşi încruntă fruntea.

— Atunci vrei anularea?

— Nu dacă nu o vrei şi tu.

Lila clătină din cap, dădu să vorbească, apoi se opri, nefiind sigură ce să spună.

Brook scoase un oftat frustrat.

— Bănuiesc că trebuie să ţi-o spun pe litere. Lucrurile nu sunt niciodată simple cu tine.

— De parcă eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară scuze, spuse ea, simţind cum îi creşte iritarea. Cum

îndrăznea să fie nerăbdător cu ea? Eu sunt cea care a fost abandonată.

— Abandonată? Vocea lui Brook se ridică brusc. Ce naiba vrea să însemne asta?

— M-ai lăsat la familia Longmire şi nici măcar nu ţi-ai luat rămas-bun. Fusesem afară toată noaptea, luptându-mă cu Beezle şi apoi cu mama mea vitregă, iar tu nici măcar n-ai binevoit să-mi spui un singur cuvânt.

— Şi eu fusesem afară toată noaptea, căutând să dau de tine! Şi dacă îţi aminteşti, m-am luptat cu Beezle şi l-am ucis pentru tine!

— Pentru mine? Ea pufni. Mi-ai spus foarte limpede că a mă apăra pe mine şi a-l prinde pe Beezle era responsabilitatea ta. Presupun că n-ar fi trebuit să mă mir că, de îndată ce ţi-ai încheiat sarcina, m-ai lăsat fără măcar un amărât de la revedere.

— Asta crezi?

Ea îşi întinse mâinile în faţă.

— Mă înşel?

— Da! ţipă el.

Lila îl auzise rareori ţipând şi se trase uşor înapoi, privirea ei alunecând spre uşă, de unde se aştepta ca tatăl ei să năvălească dintr-o clipă în alta.

— Te-am lăsat în siguranţă, dormind liniştită sub o păturică, în casa familiei Longmire. Asta nu înseamnă a fi abandonată. El înaintă spre ea, iar Lila se ţinu tare pe poziţii, refuzând să dea înapoi sau să arate frică. I-am contactat pe funcţionarii potriviţi, ca să ştiu că vei fi în continuare în siguranţă faţă de mama ta vitregă şi de orice alte stratageme pe care le-ar fi pus la cale. El rămase cu privirea aţintită în jos, cu ochii înflăcăraţi. Pentru tine am făcut tot ce-am făcut. Şi ce mulţumiri primesc pentru asta? Nici măcar n-ai vrut să mă vezi când am venit să te vizitez.

— Pentru că nu mai aveam ce să ne spunem unul altuia! ţipă ea la rândul ei. Mi-ai spus clar care sunt sentimentele tale faţă de mine. Ai spus că „nu există nicio speranţă pentru noi doi”. Nu aveam nevoie să mai aud asta încă o dată. Chiar şi acum îmi dau seama că te mâhneşte

să fii în aceeaşi cameră cu mine, să-mi vorbeşti.

Simţi cum lacrimile îi înţeapă ochii, dar şi le înăbuşi, muşcându-şi interiorul buzei ca să nu îi tremure. Va avea timp mai târziu să poată plânge. Nu acum. Nu acum.

— Asta crezi? Mâinile lui se strânseră pe umerii ei asemenea unei menghine. Că mă mâhneşte să fiu aici cu tine?

Cu siguranţă, părea mâhnit… Mâhnit şi furios.

— Da.

— Te înşeli.

Mâinile lui alunecară pe braţele ei şi îi luă una dintre mâini într-ale sale. Spre uimirea şi consternarea ei, el coborî şi se sprijini într-un genunchi.

— Ce faci? spuse ea aproape în şoaptă.

— Probabil că mă fac de râs. Din nou.

— Nu înţeleg.

— Ba da, înţelegi. Îţi aminteşti pariul pe care l-am făcut la căsuţă? Pariul lor? De ce îl menţiona acum?

— Da. Am pierdut.

— Exact. Eu am câştigat, iar acum vreau să-mi revendic premiul. O dorinţă. Şi trebuie să faci tot ce vreau eu.

— Sugerezi…?

El ridică o mână înainte ca vocea ei să se transforme în ţipăt.

— Lila, îţi cer să te măriţi cu mine, sau mai bine zis, să rămâi căsătorită cu mine. Asta îmi doresc pentru premiul meu.

El ridică privirea spre ea, cu ochi întunecaţi şi arzând de furie, cu chipul încruntat.

Lila clătină din cap.

— Nu, Brook. Îmi pare rău. Nu pot să onorez pariul.

La auzul spuselor ei, Brook simţi că moare pe dinăuntru. Îl refuzase din nou, la naiba cu el, de astă dată îl duru la fel de mult ca prima oară.

Nu. Îl duru mai mult de astă dată, pentru că de astă dată ştia cum era să aibă trupul ei voluptuos sub al lui, să-şi treacă buzele ademenitor peste ale ei, să o guste, să o

simtă cum se încorda în jurul lui atunci când îşi găsea plăcerea.

Afurisita refuza să se mărite cu el chiar şi atunci când era deja căsătorită cu el!

Îi eliberă mâna, dar încă nu se simţea suficient de sigur pe sine ca să se ridice în picioare. Putea să se prăbuşească sau… să o strângă de gât.

— Pot să te întreb de ce m-ai refuzat?

Nu că refuzul ei ar fi avut vreo însemnătate legală. Dacă el nu-şi dorea anularea, demersul se încheia pur şi simplu. Bineînţeles, ar fi preferat să fie picat cu ceară fierbinte decât să rămână căsătorit cu o femeie care nu-l dorea alături. Va semna anularea aceea blestemată şi apoi i-o va arunca în faţă.

— Brook…

— Un răspuns simplu este de ajuns. Privirea lui rămase pironită spre talia ei, spre plasa de un alb străveziu care îi acoperea rochia de un verde crud. Încet, privirea lui merse în sus, trecu peste sânii ei rotunzi şi se opri pe bărbie. Bărbia, locul perfect la care să se uite. Un simplu „am minţit, nu te iubesc” o să fie suficient.

Ea scoase un suspin întristat.

— Dar asta nu este adevărat. Eu chiar te iubesc.

I se părea lui sau rămăsese fără voce? Părea că stă să izbucnească în lacrimi.

— Iar acum minţi din nou.

Observă prea târziu cum mâna ei se întinse. Lovitura îl nimeri în umăr şi fusese probabil menită să-l împingă pe spate. El nici măcar nu se clinti din loc.

— Nu mint, om încăpăţânat. Te iubesc.

El o apucă de încheietură şi se ridică în picioare.

— Încetează să mai spui asta.

— Nu.

Se aşteptă ca ea să caute să se elibereze, să-şi retragă mâna, dar în schimb se lipi de el, apucându-i haina cu ambele mâini.

— Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

El o cuprinse în braţe şi o sărută. Îi lipsiseră buzele ei,

parfumul de lăcrămioare, felul în care se simţea când o ţinea în braţe.

Era nebunie curată.

Ea încercă să se smulgă din îmbrăţişare, răsuflând aspru şi întretăiat.

— Cum te poţi aştepta să mă mărit cu tine? întrebă ea, iar o lacrimă se prelinse pe obrazul ei perfect ca marmura. Nu vreau să fiu cu un bărbat care nu o să treacă niciodată peste greşelile pe care le-am făcut în trecut. De fiecare dată când o să fac o greşeală, şi sigur o să fac, o să-mi arunci tot trecutul în faţă? O să scoţi la iveală purtarea mea impardonabilă? Nu mă poţi ierta şi nu mă iubeşti. Nu vreau o asemenea căsnicie.

Ea încercă să se retragă din braţele lui, dar el nu-i dădu drumul. Nu putu să-i dea drumul. Avea ea dreptate? Se va agăţa întotdeauna de trecut?

— Ai dreptate, spuse el, ţinându-se bine când ea încercă să se retragă din îmbrăţişarea lui. O astfel de căsnicie ar fi iadul pe pământ. Iar dacă tu ai fi acum femeia de acum şapte ani, nu te-aş putea ierta. Dar te-ai schimbat şi nu mai eşti aceeaşi. El îi trecu un deget pe obrazul catifelat şi ud de lacrimi. Femeia cu care m-am căsătorit poate să recunoască atunci când greşeşte. Este smerită, bună, atentă cu ceilalţi. Desigur, nu ştie să gătească sau să facă un foc fără să pună în pericol viaţa tuturor celor din jur… Gura ei se întredeschise de indignare. Dar, din fericire, mie nu-mi pasă de abilităţile ei gospodăreşti. El zâmbi larg. Pentru că, vezi tu, eu m-am îndrăgostit complet, total şi iremediabil de tine. Şi te-am iertat complet, total şi iremediabil pentru trecut. Totul este uitat. Nu s-a întâmplat niciodată.

Ea clătină din cap ca pentru a nega ceea ce spusese el, dar el doar încuviinţă cu mai multă putere.

— Este adevărat. Şi dacă te măriţi din nou cu mine, Lila Derring, promit să iau mereu asupra mea vina pentru orice neînţelegere am avea, să permit mereu ca lucrurile să iasă cum vrei tu, o să las fericit în mâinile tale orice chestiune legată de renovare şi o să te iubesc cu toată

inima mea pentru totdeauna.

Lila îl luă de gât.

— Este imposibil să te ţii de toate jurămintele astea.

— O să mă ţin de ultimul. Este de ajuns?

— Da, dragul meu. Dragostea mea. Îl sărută uşor. Da.

El o trase mai aproape, bucurându-se de acea senzaţie, de parcă ar fi fost un însetat care descoperise o oază. Sărutul gingaş fu întrerupt când uşa de la birou se deschise brusc, iar tatăl ei dădu buzna înăuntru.

— Ce se petrece aici? Ce naiba se întâmplă? Am auzit ţipete. Tu, domnule, îndepărtează-te numaidecât de fiica mea.

Dane intră cu paşi împleticiţi în spatele ducelui. Ridică din umeri cu părere de rău.

— L-am reţinut cât am putut, frate.

Brook o trase pe Lila lângă el.

— Mă tem, Lennox, că nu este doar fiica ta, ci şi soţia mea.

— Nu pentru mult timp!

Ducele flutură în aer hârtiile de anulare.

— Dane.

Brook înclină uşor capul spre duce.

Fratele lui smulse hârtiile ducelui, traversă camera şi i le întinse lui Brook. Brook le ridică şi le rupse în două.

— Azi nu o să aibă loc nicio anulare. De fapt, cred că ceea ce ne trebuie este o altă nuntă.

— Bravo.

Dane aplaudă.

Şovăitor, ducele se trase înapoi.

— Nu înţeleg.

— Îl iubesc, îi explică Lila. Iar el mă iubeşte pe mine. Am avut nevoie doar de o discuţie pentru a ne rezolva problemele.

Se uită la Brook, ca pentru a se asigura că era adevărat. El o iertase. Chiar o iubea. El o privi cu toată dragostea care îi umplea inima, îi permise să o vadă în ochii lui.

— Nu am nevoie de o a doua nuntă, spuse ea.

— O, ba da, ai. De data asta, o să invităm pe toată lumea şi o să fie cel mai fastuos eveniment pe care îl pot organiza banii tatălui tău.

Ducele părea să nu-l audă. Se uita fix în podea şi murmura în şoaptă.

— Dar judecătorul? întrebă el. Toate aranjamentele făcute de rege?

— Domnul Scott habar nu are că noi îl aşteptăm, mărturisi Brook. N-am vrut, de fapt, niciodată să renunţ la Lila.

— Atunci, totul a fost un şiretlic?

Brook ridică din umeri.

— Trebuia să o văd cumva. Coborî privirea spre Lila. Mă ierţi?

Ea îi cuprinse faţa în mâini.

— Da.

Epilog

Dragă Madeleine,

M-am întors de la nunta verişoarei mele Lady Lillian-Anne cu detectivul acela, sir Brook Derring. Trebuie să-ţi spun că, în comparaţie cu nunta mea recentă, evenimentul acesta a fost foarte vulgar. Prietenii noştri au susţinut întotdeauna că Lila are bun-gust, dar noi două ne-am îndoit de adevărul acestei afirmaţii. Nu sunt încântată (cel puţin, nu foarte încântată) să spun că nu ne-am înşelat în aprecierile noastre.

Nunta a fost obscenă – abundenţa de flori, excesul de mâncare şi de vin, râurile de mătase şi satin, dansul… Da! Dans după o nuntă! A dansat chiar şi unchiul meu, ducele, iar biata lui soţie a fost spânzurată cu nici măcar o lună în urmă. Toată familia este scandalizată, şi totuşi el a dansat cu copila căreia îi spun Ginny. La drept vorbind, peste tot vedeai copii. Aş fi plecat devreme, dar nu am vrut să pierd niciun moment, ca să-ţi pot povesti totul cu lux de

amănunte. Ca să nu mai vorbim că şarlota de mere şi caise a fost absolut divină.

Trebuie să-ţi spun că familia lui sir Brook este atât de desfrânată pe cât am crezut. Trădarea regretatei ducese de Lennox este floare la ureche în comparaţie cu neruşinarea familiei Derring. E adevărat că contele de Dane şi sora lui, Lady Susanna, sunt deosebit de fermecători, dar contesa este scandalos de necioplită. Iar soţul lui Lady Susanna, un anume domn Dorrington, bănuiesc că nu este cu mult mai bun decât un escroc obişnuit şi i-a păcălit pe toţi. Chiar şi contesa văduvă s-a măritat cu un bărbat care vorbeşte numai de botanică. Mi-a fost teamă să nu mor de pe urma amestecului de şoc şi plictiseală. Din fericire, budinca de prune a fost pur şi simplu delicioasă şi mi-a redat puterile.

Cu atât mai ciudat a fost că mirii au insistat ca nişte pisoi să participe la ceremonie împreună cu mama lor. Pisoii au fost adorabili, dacă îţi plac animăluţele de felul acesta, dar şi foarte neastâmpăraţi. Unul şi-a înfipt ghearele în tivul noii mele rochii. Şi poate cel mai şocant lucru dintre toate a fost comportamentul mirilor. Draga mea Madeleine, nu se mai săturau să se atingă unul pe altul. Am crezut că vom asista cu toţii la cum soţul îşi va revendica drepturile conjugale (în privinţa aceasta, cred că au fost deja revendicate). Te asigur că am fost epuizată după acest eveniment. Dacă nu ar fi fost prăjiturile Banbury, nu ştiu cum aş fi rezistat.

Te rog să-mi scrii despre toate noutăţile de la oraş. S-a încheiat procesul domnului suspectat de uciderea parlamentarului din Lincolnshire? Doamne sfinte, crime, comploturi şi dans la petrecerea de la nuntă, înainte de miezul zilei. Ce se alege de lumea asta?

A ta,

Lady Rose Pevensy-Lawson